மீண்டும் வாழ்ந்தால்....?

(கட்டுரைகள்)

மகாகனம்
வ. ச. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார்

கலைமகள் காரியாலயம்
மயிலாப்பூர் :: சென்னை

விலை ரூ. 2/-

மீண்டும் வாழ்ந்தால்....?

(கட்டுரைகள்)

மகாகனம்
வ. ச. ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார்

கலைமகள் காரியாலயம்
பதிப்புரிமை] மயிலாப்பூர் :: சென்னை [விலை ரூ. 2/-

பொருளடக்கம்

பதிப்புரை

தமிழ் மொழியில் இப்பொழுது உண்டாகியிருக்கும் புத்துணர்ச்சி பலவகையாக உருப்பெற்று வெளியாகியிருக்கிறது. இளைஞர்கள், 'பழைய இலக்கிய இலக்கணங்களைப் பயின்று பரம்பரையாக வரும் மரபைக் கற்றுக்கொண்டு எழுதுவதென்றால் நாங்கள் கிழவர்களாகப் போய்விடுவோம். எங்கள் வேகமும் தளர்ந்து போய்விடும். ஊக்கம் இருக்கும்போதே எங்கள் உணர்ச்சியை எழுத்திலே காட்டுவோம்' என்று ஒரு புதிய மலர்ச்சியை உண்டாக்கினார்கள். முதலில் அவர்கள் முயற்சிக்கு ஓரளவு எதிர்ப்பு இருந்தாலும், தமிழில் எந்த விஷயத்தையும் எழுதுவது, படிப்பது என்ற வழக்கத்தைப் பொது மக்களிடம் மிகுதியாக உண்டாக்கிய காரணத்தால் அந்த முயற்சியை நாளடைவில் யாவரும் வரவேற்கத் தொடங்கினர். அவர்களுடைய எழுத்துக்களுக்கு இடம் கொடுத்துத் தமிழர்களுக்குப் புத்தகம் படிக்கும் வழக்கத்தை அதிகப்படுத்தியதற்கு மூலகாரணமாக இருந்தவை தமிழ்ப் பத்திரிகைகளே ஆகும்.

தமிழ்க் காதல் கொண்டுள்ளவர்கள் பலவகையாகப் பிரிந்து நிற்கிறார்கள். பரம்பரையாகத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைப் படித்துப் பாதுகாத்துவரும் பண்டிதர்கள் ஒரு வகை, ஆங்கிலம் படித்துப் பெற்ற அறிவைத் தமிழ்த் துறையிலே செலுத்தி இலக்கியங்களை ரஸிக்கும் ரஸிகர்கள் ஒரு வகை, சாஸ்திரரீதியான ஆராய்ச்சியிலே திறம் பெற்றுத் தமிழ் நூல்களை அலசிப் பார்க்கும் முறையை மேற்கொள்வார் ஒரு வகை, எந்த விஷயத்தையும் தமிழில் எழுத வேண்டும் என்ற துடிப்புடன் நினைப்பதையும் பேசுவதையும் எழுதிக் குவிக்கும் இளைஞர்கள் ஒரு வகை - இவ்வளவு பேர்களுடைய நன் முயற்சிகளுக்கும் இடங்கொடுத்துத் தங்கள் தங்கள் துறையில் உழைக்கும்படி தூண்டிச் சேவை புரியும் வாய்ப்பு இக்காலத்துப் பத்திரிகைகளுக்கு இருக்கின்றது. ஒரு பத்திரிகையின் விசேஷ மலரை எடுத்துப் பாருங்கள். எத்தனை வகையான மனிதர்கள் எத்தனை வகையான கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவரும்.

இப்படி வளர்ந்துவரும் தமிழுணர்ச்சி வரவர நல்ல பயனை உண்டாக்கிவருகிறது. ஆங்கில மோகம் நிறைந்

இருந்த ஒரு காலத்தில் தமிழில் பேசுவதும் எழுதுவதும் அவமானமாகக் கருதப்பட்டுவந்தன. பாரதியார் அந்த எண்ணத்தைத் தம் சொல்லம்புகளால் தாக்கி இருக்கிறார். அடுத்தபடி, 'தமிழில் எழுத முடியுமா?' என்ற சந்தேகம் கனவான்களுக்கு உண்டாயிற்று. 'தமிழில் எழுதினால் அழகாக இருக்குமா?' என்ற சந்தேகம் அடுத்தபடி தோன்றியது. இவ்வளவு படிகளையும் தாண்டி இப்பொழுது, 'தமிழர் தமிழில் எழுதுவதுதான் இயற்கையானது, அழகானது' என்ற எண்ணம் மேலோங்கி வருகிறது. இதற்கு வேறு சாக்ஷி வேண்டுவதில்லை; மகாகனம் சாஸ்திரிகளும் ஆங்கில மொழியில் மேதாவிகளாகிய வேறு சிலரும் தமிழில் அன்போடு எழுதிவரும் கட்டுரைகளே போதும்.

மகாகனம் சாஸ்திரியார் முதல் முதலில் தமிழில் எழுதிய போது தமிழ் நாட்டார் வியப்பில் மூழ்கினர்; சிலருக்குச் சந்தேகங்கூட ஏற்பட்டது—சாஸ்திரிகள் எழுதி யாரோ தமிழ்ப்படுத்தியது என்று எண்ணினார்கள். நல்ல வேளையாகச் சாஸ்திரியார் மேலும் மேலும் தமிழில் கட்டுரைகள் எழுதினார்கள். தம் சுயசரிதக் குறிப்புக்களையே எழுதத் தொடங்கினார்கள். பல நூலறிவும் உலக அநுபவமும் தமிழன்பும் உடைய அவர்களுடைய எழுத்தில் அழகு ததும்பி நிற்பது ஆச்சரியமா என்ன?

அவர்கள் எழுதிவந்த கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் புஸ்தகமாக வெளியிட வேண்டுமென்ற எங்கள் விருப்பத்தை அவர்களிடம் தெரிவித்தபோது, சிறிதும் தடையின்றி உடம்பட்டார்கள். அந்த அன்புக்காகக் கலைமகள் காரியாலயத்தார் மாத்திரமல்ல, இதனை வாசித்து இன்புறும் தமிழன்பர்களுங்கூட நன்றி பாராட்ட வேண்டும்.

இதில் உள்ள கட்டுரைகளில் 'எங்கள் ஊர்', 'சிரத்தைக்கு என்ன வேண்டும்?' என்ற இரண்டும் கலைமகளில் வெளிவந்தவை; 'மீண்டும் வாழ்ந்தால்...?' என்பது சுதேசமித்திரன் வாரப்பதிப்பிலும், 'பங்காளிக் காய்ச்சல்' கல்கி தீபாவளி மலரிலும், 'இன்றைப் பொழுது போக வேண்டுமே' ஆனந்த விகடனிலும், 'நம்ப ராமப்பா' ஆனந்த விகடன் தீபாவளி மலரிலும் வெளியானவை. இவற்றைத் தொகுத்துத் தந்தும், சாஸ்திரியாருடைய படத்தை உதவியும் இவ்வெளியீட்டில் ஊக்கங் காட்டிய நண்பரும், சுதேசமித்திரன் உதவியாசிரியருமாகிய ஸ்ரீ கே. சுந்தரராகவன் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றி உரியது.

மே, 1944. —பதிப்பாளர்.

மீண்டும் வாழ்ந்தால்...?

'மீண்டும் வாழ்ந்தால்......?' இத்தலைப்பை அநுஸரித்து வியாஸம் எழுதினால் மனக் குதிரையை இஷ்டப்படி தட்டிவிடலாமா? 'ஆறடி உயரம் வேண்டும்; இங்கிலாந்தில் ட்யூக் வம்சத்தில் பிறக்க வேண்டும்; காளிதாஸன் போன்ற கவியாயிருக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் ஆசைகளை வெளியிடலாகாது. நாம் அறியாமல் நேர்ந்த பிறப்பையும் அதன் கால தேச வர்த்தமானங்களையும் மாற்றாமல், நமக்கு விவேகம் தோன்றிக் காரியங்களை விடவும் செய்யவும் சுதந்தரம் உண்டான பிறகு நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத்தான் கவனிக்க முடியும். அவைகளுள் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமலும், செய்ய வேண்டாததைச் செய்தும், என்ன என்ன அநுதாபங்களை அநுபவிக்கிறோம் என்பதையும், நேராகவே செய்த காரியங்களை நினைத்து என்ன என்ன திருப்திகளை அடைகிறோம் என்பதையும், உண்மையாக எழுதினால் படிக்கும் இளைஞருக்கு ஒருகால் சிறிது உபகாரம் ஆகலாம்.

நான் பி. ஏ. ஆனவுடன் சம்பாதிக்கத் தொடங்க வேண்டியதாய் இருந்தது. குடும்பம்

வறியது; பெரிதுங்கூட. பி. எல். வகுப்பில் சேர்ந்து உடனே அதை விடவேண்டி வந்தது. ஸர்க்கார் வேலையிலோ பதினைந்து இருபது ரூபாய்க்குமேல் கிடைக்காது. மாயூரத்தில் ஐம்பது ரூபாய் சம்பளத்துடன் முனிஸிபல் பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர் ஆனேன். அது எனக்கு மனத்திற்கும் பிடித்தது. பிள்ளை களின் பேரன்பும் படிப்பில் அவாவும் எனக்குத் தக்க வெகுமதியாயின. இங்கிலீஷ் சொல்லி வைக்கும்படியான அவகாசம் கிடைத்தவுடன் அப்பாஷையின் கடினமான உச்சரிப்பைக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தேன். தகுந்த வித்துவான்களின் உதவி இல்லாததால் 'வெப்ஸ்டர் டிக்ஷனெரி' தான் கதியென்று அதையே ஒழிந்த பொழுதெல்லாம் பார்த்துக் கொண் டிருப்பேன். அப்பொழுது பிடித்த அகராதிப் பைத்தியம் மேன்மேல் அதிகரித்து இன்னும்விட்டபாடு இல்லை. ஆனால் ஒரு நாளுமே பிள்ளைகளாவது சிநேகிதர்களாவது என்னிடம் இதைக் கற்கவேண்டுமென்று கவலை காட்டிய தில்லை. எனக்கும் ஒருவரைக் கட்டாயப்படுத்திக் கேட்கும்படி செய்வதற்கு வேண்டிய தைரியம் இல்லை. இவ்வளவு காலம் கழிந்தபிறகு, "வீடு போ போ, காடு வா வா" என்கிறபொழுது, "ஐயோ, வீண் போகிறதே" என்று துக்கித்து என்ன ? கூப்பிட்டும் தேடிப்போயும் சொல்லிப் பார்க்கிறேன். கேட்பார் இல்லை. 'இவருக்குத்

தான் பைத்தியம்! நம்மையும் பைத்தியமாக்கப் பார்க்கிறுரே' என்பர் போலும்!

இப்போதும் பெருமை

நான் உபாத்தியாயராக இருந்தபொழுது இப்பொழுதுபோல்தான் பிள்ளேகள் 'நோட்ஸ், நோட்ஸ்' என்று அடித்துக் கொண்டார்கள். பாடமாக நியமித்த புஸ்தகங்களேப் படியாமல் சுருக்கங்களேயும் விஞ விடைகளேயும் உரு ஏற்று வார்கள். ஜெனரல் இங்கிலீஷ் என்றும், இந்தியர்க்கு உரிய 'கிராமர்' என்றும், 'ரீட'ரென்றும் போடச் சொல்லிப் புஸ்தகத்தை அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்பவர்கள் எனக்கு ஏராளமான பரிசளித்து எழுதச் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். பணம் வேண்டுமென்கிற ஆசை இருந்தாலும் நான் அதற்கு இணங்கியதில்லே. அத்தகைய புஸ்தகங்களால் திரவியம் சம்பாதிப்பது நற்படிப்புக்குக் கடும் துரோகம் என்பது என் கொள்கை. நல்ல வேளேயாய் ஒழுங்கு தவருமல் நின்றேமே என்று இப்பொழுது நினைக்கையில் பெருமையாயிருக்கிறது.

மற்றும் ஒரு பெருமையும் கூறிக்கொள்ளத் துணிகிறேன். உபாத்தியாயர் தொழிலென்ற இழிவான நிலையை மாற்றவேண்டுமென்று என்னுல் முடிந்தவரையில் நடத்தையாலும் வேறு வகையாலும் முயன்றேன். முரட்டுத் தனம் செய்யாவிடினும் நமக்கு என்ன என்று

ஒதுங்கி ஓடுவதில்லை. காங்கிரஸ் இயக்கம் முதலான ராஜாங்கக் கிளர்ச்சிகளில் கலப்ப துண்டு. ஒரு சமயம் சென்னைத் துரைத்தனத்தார், மானேஜர்களும் உபாத்தியாயர்களும் சர்க்காருக்கு விரோதமான பொதுக் காரியங்களில் தலையிடக்கூடாது என்று உத்தரவு போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். டாக்டர் மில்லர் தலைமையில் பெரிதும் போராடி அந்த ஏற்பாடு தடைப்பட்டது. அந்த வித்தியா வீரரின் தலைமையின்கீழ்ப் படைஞர்களாய் நின்றவரில் நானும் ஒருவன்.

இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்னர், காங்கிரஸ் கவர்ண்மெண்டார் அதுபோன்ற உத்தரவைப் பிறப்பித்தார்கள். எல்லா உபாத்தியாயர்களையுந் தான் பிடித்தது. ராஜ்ய சுதந்தரம் பெற வேண்டும் என்று சிறை முதலிய கடுந்துன்பங்களை ஏற்றுக்கொள்பவர், தாமே அதிகாரம் கிடைத்தபோது பள்ளிக்கூடங்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டு சிறுமைப் படுவோர்களை ஆதரியாமல், இருக்கும் உரிமையையுங்கூடப் பிடுங்கிக் கொள்வது தர்மமல்லவென்று ஒரு கிளர்ச்சியைத் துவக்கினேன். உபாத்தியாயர் தொழிலில் இருந்தவர்கள் செய்த பிரயத்தனம் கொஞ்சமேனும் போதாதென்று தோன்றிற்று. பள்ளிக்கூடங்களும், படிக்கும் பிள்ளைகளும் மிகவும் அதிகரித்திருந்தாலும், முன்னிலும் கேடானதும் தாழ்ந்ததுமான நிலையில் இருக்கி

ரூர்களென்பது வெளியாயிற்று. இந்த முன்னேற்றத்திற்குப் பிரதிகூலமான சட்டத்தை நிகழும் அட்வைஸரி கவர்ண்மெண்டார் சற்றுத் தளர்த்தியிருக்கிருர்கள். இது ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் திருப்திதான். ஆனால் நம்முடைய ஜனங்களே அதிகாரம் வகிக்கும்பொழுது இதைச் செய்யவில்லை என்பது பெரும் வியசனம்.

சட்ட ஞானம்

நான் உபாத்தியாயராயிருந்த காலத்தில் ஒரு குறை உண்டு. மூன்று வருஷகாலம் லா காலேஜில் படித்தேன். படித்தேனென்ற பேரே ஒழிய, ஒரு 'லா' புஸ்தகத்தைக்கூடத் திறந்து பார்த்ததில்லை. வக்கீலாகப் போகாவிடினும் 'லா'வை ஒருவாறு சாங்கோபாங்கமாய்ப் படித்திருந்தால், நான் பிறகு புகுந்த பொதுக்காரியங்களுக்கு மெத்தப் பிரயோஜனமாக இருந்திருக்கும். ராஜ்ய நீதிகள், முறைகள், வழக்குகள், சட்ட நிர்மாணம், சுதந்தரம் அடையும் வழிகள் இவையெல்லாம் சட்ட ஞானம் உள்ளவருக்கு எளிதில் வரும். இந்த அபிப்பிராயத்தை அநேகர் மறுப்பர். எனக்குக் குருவான கோகலே தமக்குச் சட்டப் பயிற்சி இல்லை என்று அடிக்கடி வருந்தினது உண்டு. நானும் அதைப் பெருங் குறையாகவே நினைக்கிறேன். என்னை லாயரென்று பிரமித்தவர் உண்டு. தெளிவாயும் கோவையாயும் மனத்தில் பதியும்படியாயும் யாராகிலும் பேசினால், அவர்

லாயராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்று பெரும்பாலோர் கருதுகிருர்கள். மற்றத் தொழில் முறைகளில் பேச்சு அப்பியாசம் மட்டுந்தானே? அரசியல் சாஸ்திரம், பொருள் நூல், ஜுரிஸ் ப்ருடென்ஸ், சுதந்தர சரித்திரம் முதலியவை களைக் காலேஜில் படித்தவருக்கு 'ராஜ்ய நீதி' என்பதை எளிதில் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

பெரிய பிசகு

எனக்கு இன்னமும் நினைக்கும் பொழு தெல்லாம் தாங்க முடியாத பச்சாத்தாபத்தை உண்டு பண்ணுகிற பெரிய தவறுதல் ஒன்று உண்டு. அந்தக் கடமையைச் செய்யாமல் ஒதுங் கியது கொடிய குற்றமென்றே எண்ணி வருந்து கின்றேன். அதை விவரித்து வெளியாக்கினுல் எனக்கு மனம் சற்று ஆறுதல் அடையும். ஏதோ ஒரு பிராயச்சித்தம் போலும் ஆகும். படிப்போர் தயை செய்து உத்தரம் கொடுக்க வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து ஹைஸ்கூலில் நான் வேலையாயிருந்த காலத்தில் என் தகப்பனுர் திடீரென்று காலமானுர். வைதிகத் தொழி லாதலால் மிக்க ஆசாரமாயும் ஒழுக்கமாயும் இருந்தவர்; குடும்பத்தில் முன்னோர் தவருத ஸம்பிரதாயத்தை அநுசரித்துத் தாமும் சந்நி யாஸம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண் டிருந்தார். அந்த

ஆசை நிறைவேருமல் ஒருநாள் சாயந்தரத்தில் வியாதி ஒன்றும் தோன்ருமலே மார்வலி உண்டாகி ஒரு மணிக்குள் என்மீது சாய்ந்து பேசிக் கொண்டே காலஞ்சென்ருர். நான் அப்பொழுதே நம் பழையவழக்கங்களை விட்டு மதாசாரங்களில் சிரத்தையின்றி இருந்தேன். ஆயினும் என் அபிப்பிராயங்களை ஒரு பக்கம் கட்டி வைத்து விட்டு அவருடைய உத்தரக் கிரியைகளை ஊரார் புகழச் செய்தேன்.

என் தாய்க்கும் இவ்வாறே ஒழுங்கு தவருது இறுதிக் கடமையைச் செலுத்திக் கரையேற்று வேன் என்று அவள் பூர்ண நம்பிக்கையுடன் இருந்தாள். எனக்கும் அதே தீர்மானந்தான். ஆனல் வேறுவிதமாக முடிந்தது. பூஞ இந்திய ஊழியர் சங்கத்தில், 1907-ஆம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் சேர்ந்தேன். அது முதல் அநேகமாக ஒவ்வொரு வருஷமும் கோகலே என்னை இங்கிலாந்துக்குப் போய்க் கொஞ்சம் சுற்றிப் பார்த்து வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கொண்டே இருந்தார். எனக்கும் அங்கே போவதில் தீவிரமான ஆசையிருந்தாலும் மாத்ரு கிருத்தியத்தை முடிக்காமல் தேசத்தை விட்டுப் போவது பெரும் துரோகமென்று பயந்து தங்கிவிட்டேன். நாலைந்து மாதந்தானே என்ருல், "கப்பல் யாத்திரை செய்தவன் கையால் போட்ட கொள்ளி என்ன உபயோகம்?" என்று சொல்லி ஏங்குவாள். அவ்வளவு உறுதியுடன் இருந்தவன்,

1919-ஆம் வருஷத்தில் இந்திய அரசாங்கத் திருத்தங்கள் சம்பந்தமாக மாண்டேகுவின் பிரேரணைகளைப் பற்றிப் பார்லிமெண்ட் கமிட்டியார் இந்தியர்களைச் சாக்ஷிகளாக விசாரிக்கப் போகிறார்கள் என்றதும், அந்த விஷயத்திலிருந்த அக்கறையால் நானும் போவது அவசியமென்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு சீமைக்குப் போனேன். எண்பது வயசாகித் தள்ளாமையுடன் இருந்த என் தாய் ஒரு மாதத்திற்குள் உயிரைத் துறந்தாள். எத்தனையோ தவம் பண்ணிப் பிறந்த மூத்த மகன் கைவிட்டானே என்ற துக்கம் அவள் முடிவுக்குக் கொஞ்சமாயினும் காரணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுதும் அதை நினைத்தால் மஹாபாதகம் செய்தோமே என்கிற வியசனம் தாங்கமுடியாமல் வேதனை செய்கிறது. சாக்ஷி சொல்லியதால் என்ன பெரிய தேசோபகாரம் செய்தோம்! காத்துக் காத்துக் கடைசியில், 'பெற்ற தாய்க்கு உதவாமற் போனது பிசகு தான்' என்று இப்பொழுது தோன்றுகிறது.

ராஜ்யப் பிரபஞ்சம்

முப்பத்தேழாம் வயசில் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர் வேலையை விட்டுப் பூனாவில் கோகலே ஸ்தாபித்த இந்திய ஊழியர் சங்கத்தில் சேர்ந்தேன். பந்துக்கள் நண்பர்கள் எல்லாரும் கூடாதென்று தடுத்தார்கள். அந்த மாற்றம் நன்மையாக முடிந்ததா, தீமையாக முடிந்ததா? முப்பத்து நான்கு வருஷத்திய அநுபவத்தையெல்லாம்,

ரூபாயைப் பூமியில் தட்டிச் செல்லுமா செல்லாதா என்று தீர்மானிப்பதுபோல் தீர்மானிக்க முடியுமா? சில காரணங்களுக்காக இப்படியும், சில காரணங்களுக்காக அப்படியும் சொல்ல வேண்டும்போல் இருக்கிறது. எனக்கே பெருத்த சந்தேகந்தான்! நல்ல உபாத்தியாயர் என்று பேர் வாங்கி எவ்வளவோ பிள்ளைகளின் பிரீதியை அடைந்து கற்ற வித்தையை வஞ்சனையின்றிப் பிரசாரம் செய்வதைக் காட்டிலும் நம் ஆத்மாவுக்கு மேன்மையான நலம் என்ன? தேசத்திற்குத்தான் உயர்வான ஸேவை என்ன? உபாத்தியாயராகவே இருந்தால் இவ்வளவு மாணாக்கர், இவ்வளவு பரீக்ஷை, இவ்வளவு 'பாஸ்'கள், இவ்வளவு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தது, இவ்வளவு பேருக்கு உத்தியோகம், என்று கணக்கிட்டுத் திருப்தி யடையலாம். இந்த அரசியற் பிரபஞ்சத்திலோ: பேசியது, தீர்மானப் பிரேரணை பண்ணியது, வோட் கொடுத்தது, மகாநாடுகளில் யுக்தி சொல்லியது, அதிகாரிகளிடம் ரகசியமாயும் பகிரங்கமாயும் தேச லாபத்தைப் பேரம் செய்தது, இவற்றையெல்லாம் எந்தத் தராசில் நிறுக்கிறது? விலை எப்படி மதிக்கிறது? லாப நஷ்டம் எவ்வகையில் தீர்க்கிறது!-என் கோழை மனத்திற்கு இவை பெரிதும் கெடுதலாய்த்தான் படுகின்றன.

பொதுவாக என்னுடைய வியாபாரங்களால் தேசத்திற்குக் கேடு நேர்ந்திருக்குமென்று

மனம் பயந்து கொந்தளிக்கிறது. நானே பிடித் தடித்து அகப்பட்டதையெல்லாம் மேலே தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு, எப்படியாகிலும் முன்னே நிற்கவேண்டு மென்கிற பேராசை பிடித்தவ னல்ல. தீராததென்றால்தான் செய்வது வழக்கம். மற்றவர் எனக்கு உனக்கென்று எடுத்துக்கொண் டவை போக, பாக்கி நின்றதைத்தான் அநேக மாக ஏற்றுக் கொள்வேன். எந்த வேலையையும் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தால்தான் தொடுவேன். அவ்வளவு மனத்திடம் அற்றவன். நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற அவாவைக் காட்டிலும் நம்மால் கெடுதல் நேராமல் இருக்க வேண்டுமே என்கிற கவலைதான் அதிகம். நல்லோர் நம்மை மெச்சாமற் போனாலும் நிந்தியாமல் இருந்தால் பரம க்ஷேமம் என்பதே என் உறுதியான கொள்கை. இதை நன்கு அறிந்துதான் பெருங் காரியங்களை நான் ஒருவனாக நின்று ஏற்றுக்கொண்டதில்லை. முன் நின்று தலைமை வகித்து நடத்த முடியாதவன் என்ற பேர் வாங்கினேன். பன்முறை அவகாசம் கிடைத்தும் தலைமை வேண்டாமென்று மறுத் திருக்கிறேன். இவ் விஷயத்தில் நான் துக்கிக்க வேண்டியதே இல்லை.

என் ஸ்வபாவம்

இதை ஒட்டிய வேறொரு தோஷமும் உண்டு. பத்திரிகைகளிலாவது, பேச்சிலாவது யாராகிலும் என்னை நிந்தித்தால் உடனே போரில் கலந்து பதில் சொல்வது, எழுதுவது என்ற

வழக்கம் என்பால் இல்லை. ஏதாகிலும் தவறு தலாய்ச் சொல்லியிருந்தால் அதை மட்டும் சரியாகத் திருத்துவேன். வெகுகாலம் இதனால் மிகவும் துயரப்பட் டிருக்கிறேன். சில காலத் துக்கு முந்தி - சில வருஷங்களுக்குள் - ஒரு நிகரற்ற தேசாபிமானி ஒரு புஸ்தகம் எழுதினார். அது லக்ஷக்கணக்கான பிரதிகள் வெளியாகியது. அதைப் படியாதவர் குறைவு. அதில் என்னை விஸ்தாரமாகக் கண்டித்துக் கேவலமான அவ மதிப்பிற்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறார். வெகு நேயர் களுக்கு இது அநியாய மென்று தோன்றி என்னைப் பதில் எழுதும்படி தூண்டினார்கள். எனக்கு வேண்டாம் என்றே தோன்றுகிறது. நமக்குப் பின்னர் உதிக்கும் சிறுவருங்கூட அந்தப் புஸ்தகத்தைப் படித்து, 'சீ' யென்று துப்புவார் களே என்று ஒரு வேளை அச்சமுண்டாயினும் நமக்கு விமோசனம் இல்லை என்றே பொறுத் திருக்கிறேன். புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி இரண்டையும் ஒன்றாகப் பாவிக்கவேண்டும் என்ற கீதையின் உபதேசத்தை ஒட்டியதல்ல இந்த எண்ணம்! அதில் அளவற்ற நம்பிக்கையும் ஆசையும் உண்டுதான். ஆனால் அந்த உயர்நிலை எங்கே, நான் எங்கே! நான் தவறியதாக எழுதுவதைப் படிப்பவர் குறை. அவர்களுள் நான் சொல்வதை நம்பி மன்னிப்பவர் பின்னும் குறை. அரசியல் என்கிற உலக வியாபாரத்தில் புகுந்தபிறகு வெட்கம், ஸ்மரணம் என்பது கூர்மையாயிருத்தல்

கூடாது. மனம் செருப்புத்தோல் போன்றதாக வேண்டும். இல்லாவிடில் நரகந்தான்.

1923-ஆம் வருஷத்தில் நான் ஒரு சமயம் மூன்று ஜன்மத்தில் அநுபவிக்க வேண்டிய துன்பத்தை அநுபவித்தேன். ஆஸ்ட்ரேலியா முதலிய குடியேற்ற நாடுகளில் சஞ்சாரம் செய்து திரும்பி வந்ததும், பிராணனுக்குப் பிராணனான பந்துக்களும், சிநேகிதர்களும் ஒருங்கு கூடி நான் அங்கெல்லாம் பேசினதும் செய்ததும் தேசத் துரோக மென்றும், மானக் கேடென்றும் இழிவாகத் திட்டித் தாங்களும் அழுது என்னையும் அழச் செய்தார்கள். அந்தச் சம்பவத்தை நினைக்கிற பொழுதெல்லாம் என் வயிற்றைக் கலக்குகிறது. என்பேரில் குற்றம் இல்லை என்று திடமாய்ச் சொல்வேன். என்ன செய்கிறது? களவு செய்யாவிடினும் பதின் மடங்கு சிக்ஷை கிடைத்து விட்டது. இந்த அவதூறுக்கும் இது வரையில் நான் சமாதானம் சொன்னவனல்ல. மனம் அறியத் தூஷித்தவர் பேரில் எனக்குத் துவேஷமும் இல்லை. ('Love thine enemies') 'விரோதிகளிடமும் அன்பு காட்டு' என்கிற அளவு எட்டாவிடினும் எதிரிகளுக்கு நான் கேடு விரும்புவதில்லை.

ஸாமோபாயம்

'வணக்கம் வெல்லும்' என்பதை நான் பல முறை அநுபவத்தில் கண்டிருக்கிறேன். இளமை

முதலே கோபம் பொருமை போன்ற துர்க்குணங்களை வெளிக்காட்டாமல் அழுத்தியவன் நான். தென் ஆப்பிரிக்காவுக்கு ஏஜண்டாக அலுவல் பார்க்கப் போயிருந்த பொழுது தொடக்கத்தில் சிறிது காலம் வெள்ளையர்களிடம் அவமானமே கிடைத்தது. அதையெல்லாம் பொறுத்துக் காலக்கிரமத்தில் நான் மதிக்கத் தக்கவனென்று அவர்கள் மனத்தில் அநுகூல புத்தியை உண்டு பண்ணினேன்.

இம்மாதிரி அநுபவம் வெள்ளையரிடமிருந்து மட்டுமல்ல ; நம் ஜனங்களிடமிருந்தும் பெற்றதுண்டு. வெளிநாட்டில் குடியேறியிருக்கும் இந்தியர்களுக்கு மிதவாதிகளிடம் மதிப்பு மிகவும் குன்றியது. இது போதாதென்று, ஸர்க்கார் ஆஸாமி என்று நெற்றியில் முத்திரை போட்டுக்கொண்டும் போனேனு ! கேட்பானேன்! கானடாவில்; வான்கூவர் என்கிற பட்டணத்தில் பஞ்சாபைச் சேர்ந்த சீக்கியர் பெரும்பாலோர் - முரட்டுப் பேர்வழிகள் - நான் ரெயிலை விட்டு இறங்கும் பொழுது தாங்கள் ஒருவர்கூட வராமல் ஒரு வெள்ளைப் பாதிரியை மட்டும் அனுப்பி, 'இங்கே இடங்கொடோம். தங்காமல் அப்படியே போகலாம்' என்ற செய்தியைச் சொல்லும்படி செய்தார்கள். என்னுடன் இருந்த ஸெக்ரெடரி பாஜ்பை (இப்பொழுது அவர் ஸர் கிரிஜா பாஜ்பை) "இதென்ன சங்கடம் ? போய் விடலாமே" என்ருர். நான்

ஸாமம் என்கிற மருந்தைப் பிரயோகம் செய்து பார்ப்போமென்று அவ்விடம் இரண்டு நாள் தங்கி முக்கியஸ்தர்களைத் தனித்தனியே பார்த்து வசப்படுத்தினேன். பிறகு அவர்கள் குருத்துவாரத்தில் கூட்டங்கூடிப் பிரசங்கத்தை மரியாதையாய்க் கேட்டு என்னுடன் உறவாடி என் வேலையை அதாவது தங்கள் வேலையைத்தான் சரிவர முடித்துக் கொண்டார்கள். இதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு கீனியாவில் நம் ஜனங்கள் என்னைக் கண்ணுற்றுப் பார்க்க மாட்டோமென்று ஒரே பிடிவாதம் பிடித்தார்கள். அங்கும் மிதவாதி, சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தன் என்பதுதான் நான் செய்த பாவம். நான் போகும் முன்னமே பத்திரிகையில் நன்ருய்த் திட்டி இவரைச் சற்றும் கவனியாது திருப்பியடிக்க வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். வெள்ளையர்களும் ஏறக்குறைய அப்படித்தான். அப்பொழுதும் பணிந்து நயந்து தான் முடிவில் இருதிறத்தாரின் உதவியையும் பெற்று உத்தேசத்தைச் சாதித்தேன்.

இப்போது நினைத்தாலும்...

ஆனால் எப்பொழுதுமே தணிந்து போனேன் என்பதில்லை. முரணின சமயங்களும் உண்டு. சில சமயம் நான் செய்தது பிழையென்று பின்னர் வருத்தப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போதும் அச்செயல்களை நினைத்தால் ஏன் அவ்வளவு புத்தி

கெட்டுப் போயிற்று என்று துக்கமாயும் வெட்கமாயும் இருக்கிறது. 1922-ஆம் வருஷத்தில் டொமினியன் பிரயாணத்திற்கு முன் லார்ட் ரெடிங் ஸிம்லாவில் எனக்காக ஒரு பெரிய விருந்தளித்தார். மேன்மையான சபை; வைஸ்ராய் மிக்க உசிதமாயும் என் காரியத்திற்கு அநுகூலமாயும் பேசினுர். இதற்கு உத்தரம் கொடுக்குங்கால், சமயம் சந்தர்ப்பம் உத்தேசம் எல்லாவற்றையும் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுக்கி, ஏதோ இந்த அரசாங்கத்தைத் தாழ்த்தியும் உயர்ந்த பிரிட்டிஷ் உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்தியர்களுடைய விசுவாஸத்தை முற்றிலும் இழந்து விட்டார்களென்று வியசனித்தும் பேசினேன். சபையோருக்கு அதிருப்தி உண்டாயிற்று. எனக்கும் 'பார்ப்பான் புத்தி பின் புத்தி' என்ருற்போல், பேச்சு முடிந்ததும் என்ன செய்தோம் என்ற பச்சாத்தாபம் மேலிட்டது. வைஸ்ராய் மறுநாள் வெகு நாஸூக்காய், "மனத்தில் எந்த ராஜாங்க முறைத் தவறுதலை நினைத்து அவ்விதம் பேசினீர்கள்?" என்று கேட்டார். ஏதோ தென்பாய்ச் சொல்லி வெளிவந்தேனே ஒழிய மனத்திற்குச் சமாதானமே இல்லை. ஆர்தர் மூர் புதிதாய் வந்திருந்தார். அவர் மட்டும், "அந்த விஷயம் சொல்ல வேண்டியதுதான். நீர் சொல்லாமல் யார் சொல்வார்? இச்சமயத்தை விட்டால் வேறெப்போது இத்தகைய சமயம் கிடைக்கும்?" என்றெல்லாம் சிலாகித்தே வியவகரித்தார். ஆயினும் எனக்கு மட்டும் தகாத நடத்தை

என்றே தோன்றுகிறது. கொஞ்ச காலத்திற்குப் பிறகு ஸர் மால்கம் ஹேய்லி டெல்லியை விட்டுப் பெரிய வேலைக்குப் போனார். விடை கொடுப்பதற்காக ஒரு விருந்து ஏற்பட்டது. என்னை அக்கிராசனம் வகிக்க நியமித்தார்கள். அப்பொழுதும் எனக்கு ஏதோ நாக்கில் சனி பொல்லாத்தனம் செய்தான். ஸிவில் ஸர்விஸ்காரர்களை வேடிக்கையாகக் கடிந்து தூஷித்தேன். பேசும்பொழுதே, 'பிசகுதான் பண்ணுகிறோம்; ஆனால் இந்தச் சமயம் வாய்த்ததை விடக்கூடாது' என்று ஏதோ அக்காலத்தில் அந்த ஸர்விஸ் பேரில் இருந்த கோபத்தைப் போக்கிக்கொண்டேன். அவர்கள் ஒன்றும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் என் நெஞ்சம் குற்றமுள்ளதாதலால் குறுகுறுவென்றே தவித்துக்கொண் டிருந்தது.

கீனியாக் கேடு

சாதாரணமாய்க் கோபமில்லாதவருக்குக் கோபம் வந்தால் ஒரு சமயம் ரௌத்திராகாரந் தான். கீனியாவில் குடியேறியிருக்கும் நம் ஜனங்களின் கக்ஷியை எடுத்து வாதிப்பதற்காக இந்திய சட்டசபை இந்தியர்களாகச் சேர்ந்து, தங்கள் பிரதிநிதிகளாக, பி. எஸ். காமத், ஜம்னு தாஸ் த்வாரகாதாஸ், நான் ஆகிய மூவரையும் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பினார்கள். அப்பொழுது பால்ட்வின் முதல் மந்திரி; ட்யூக் ஆப் டெவன்ஷையர் கலோனியல் மந்திரி. ஆனால் அவர்

விசேஷமாய் ஒன்றிலும் தலையிட்டுக்கொள்ள வில்லை. எல்லாம் அவர் காரியதரிசி ஸர் ஜேம்ஸ் மாஸ்டர்டன் ஸ்மித் என்பவர்தாம் நடத்திவந் தார். இந்தியா ஆபீஸில் லார்ட் பீல் காரியதரிசி. ஏர்ல் வின்டர்டன் உதவிக் காரியதரிசி. இவ் விருவரும் முதலில் நம் கக்ஷியா யிருந்தவர்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அந்தக் கீனியா வெள் ளையர் கக்ஷியை ஒட்டிப் பேசத் தொடங்கினர். இவர்களோ ஆயுதங்கள் சேர்த்து 'ட்ரில்' முதலானதெல்லாம் பழக்கிக்கொண்டு இந்தியர் சார்பாகத் தீர்ப்பாகுமானால் போராடுவோமே தவிரக் கீழ்ப்படிய மாட்டோமென்று முரட்டுத் தனம் பண்ணினார்கள். மேலும் தங்கள் ஸ்திரீகளுக்கும் மக்களுக்கும் கேடு நேரிடும் என்று பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்களின் ஸ்திரீ களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்கி அங்கத்தினர்களை யெல்லாம் குழம்பும்படி அடித்துவிட்டார்கள். நாங்கள் மூவரும் கீனியாவிலிருந்து வந்த இந்தி யர்களும் ஆதரவற்றவர்களாய் அங்கும் இங்கும் ஓடி அலைந்தோம்.

அப்பொழுதுதான், நம் பணத்தைப் போட்டுக் கட்டி ஒரு பெரிய ஆபீஸை வைத்தும் அதில் அளவு இல்லாமல் சம்பளங்கள் கொடுத்துப் பெரிய பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களை நியமித்தும் இவர்கள், கஷ்டதசை வந்தபொழுது நம்மைப் பறக்க விடுகிறார்களே என்கிற துக்கம்

மீ. 2

மனத்தைப் புண்ணுக்கிற்று. நாங்கள் பட்ட வருத்தத்தையும் சிறிய தனத்தையும் இப் பொழுது நினைத்தாலும் தாங்கவில்லை. எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் கவர்ண் மெண்டார் முடிவான உத்தரவு போட்டுவிட் டார்கள். ஸர் ஜேம்ஸ் மாஸ்டர்டன் ஸ்மித் வெகு திறமை வாய்ந்தவர். என்னிடத்தில் அந்தரங்கமாக, "உங்கள் கக்ஷி நியாயமா யிருந்தாலும் மந்திரிமார் சபையில் ஏருது. இந்தியா டொமினியன் ஆனுல்தான் அந்த மந்திரி சிபார்சுகள் மற்ற மந்திரி சிபார்சுகளுக்குச் சம மாகும்" என்று சொல்லி நாங்கள் தத்தளிப்பதைக் கண்டு ஸர் ஆலி இமாம் ஒரு பேருதவி புரிந்தார். அவர் ஹைதராபாத் நிஜாமுக்குப் பேரார் திரும் பவும் கிடைக்கவேண்டும் என்பதற்காக முயற்சி செய்துகொண் டிருந்தார். அவருக்கும் காரியம் கைகூடாமல் இடையூறுகள் நேர்ந்தன. எங்க ளுக்கு ஒரு பெரிய தேநீர் விருந்து வைத்து அநேக வெள்ளையர்களையும் இந்தியர்களையும் அழைத்தார். பெருமை பெற்ற ஸ்திரீகளும் புரு ஷர்களும் கூடினுர்கள். நான் ஒருநாளும் இல்லா தபடி எங்கள் துக்கங்களை யெல்லாம் வாயால் தற்சமயம் சொன்னுல் முற்றும் சரி வராது என்று பயந்து ஒரு வியாசத்தில் அமைத்து, காகிதத்தில் எழுதியே படித்துவிட்டேன். ஒரு க்ஷணத்தில் பொல்லாதவனுனேன். சிநேகிதர் பலர் கோபம் கொண்டு கைவிட்டார்கள்.

பால்ட்வின் கவர்ண்மெண்டாருக்கு வெகு ஆத்திரம். அப்பொழுதுதான் வின்டர்டன் துரை என்னைப் பார்க்க மாட்டேனென்று நிராகரித்தார். திரும்பி இந்தியாவுக்கு வந்த பிறகுகூட எனக்குக் கோபம் தெளியாமல் கொடிய சொற்கள் அமைந்த அறிக்கை வெளியிட்டேன்; பல இடங்களில் பேசினேன். இப்பொழுதுங்கூட எனக்கு அந்தப் புண் ஆறவில்லை. ஆகையால் இந்தக் கீனியா கிளர்ச்சியில் என் வழக்கத்திற்கு மீறிக் கடுமை காட்டியும் கொஞ்சமேனும் பச்சாத் தாபமே இல்லை. இந்தக் கீனியா அநியாயம் பொறுக்கமுடியாமல் லார்ட் ரெடிங்கூட ஒரு வார்த்தை ஒழுங்கு தப்பிச் சொன்னாரென்று லார்ட் பீல் கையால் ஒரு குட்டுப்பட்டார்.

மிதவாதக் கட்சி

1918-ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசியல் உலகத்தில் பெரிய கலக்கம் வந்து அல்லோல கல்லோலப் பட்டது. மாண்டேகு செம்ஸ் போர்ட் சேர்ந்து சில பிரேரணைகளை, நம் அரசாட்சி முறையைத் திருத்துவதற்காக வெளியிட்டார்கள். அவை நம்முடைய தலைவர்களுள் சிலருக்குப் பிடித்தன; சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. வாதம் முதிர்ந்தது. கக்ஷிகள் பிரிந்தன. காங்கிரஸ் துண்டு பட்டது. ஸ்ரீமதி பெஸண்ட், பண்டித மாளவியா முதலியோர் காங்கிரஸில் சேர்ந்து மாண்டேகுவின் உத்தேசங்கள் போதாவெனத்

தீர்மானித்து விடுவார்களென்று தோன்றியது. டின்ஷா வாச்சா, ஸுரேந்திர நாத் பானர்ஜி முதலியோர் தேசத்துக்குப் பெருங்கேடு வரும் என்று பயந்து காங்கிரஸை விட்டுப் பிரிந்து புதுக் கக்ஷியொன்றை, மிதவாதிகளென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு பம்பாயில் கூட்டுவதாக நிச்சயித்தார்கள். அப்பொழுது நான் இந்திய ஊழியர் சங்கத்தின் தலைவனாக இருந்தேன். சங்கத்தாரை எந்தப் பக்கத்தில் அழைத்துச் செல்லுகிறது? நானோ மாண்டேகுவுடன் நெருங்கிப் பழகி அவர் பிரேரணைகளை அங்கிகரிக்கவேண்டும் என்று ஊரில் விவகரித்துக்கொண் டிருந்தேன். காங்கிரஸைத் துண்டிப்பதில் பிரீதியில்லாதது மட்டும் இல்லை. அது கடும் பாவம் என்றுகூட எண்ணினேன். அதனால் ஏற்பட்ட தர்ம சங்கடம் இவ்வளவென்று வர்ணிப்பது அசாத்தியம்! என்ன செய்வது என்று சங்கத்தின் நண்பர் அனைவருக்கும் தத்தம் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் ஒன்று அனுப்பினேன். வந்த விடைகளை யெல்லாம் கவனித்துப் பன்முறை யோசனை செய்து மிதவாதக் கக்ஷியில் சேர்ந்தோம். பம்பாய்க் கூட்டத்துக்குத் தேவையான உதவியும் செய்தோம். இப்படித் தீர்மானித்தது சரிதானென்பதே இப்போதும் உள்ள என் உறுதியான நம்பிக்கை. ஆனால், நான் காங்கிரஸ் சபைக்குப் பிறகுங்கூட இரண்டு தடவை போனேன். பிரயோஜனப்

படவில்லை. மிதவாதத் தலைவருக்கு என் மேல் சந்தேகம் உண்டாயிற்றே தவிர, காங்கிரஸ் உறவு முன்போல் நிற்கவில்லை. அதி சீக்கிரத்தில் அந்தச் சபை, பழைய வழிகளை விட்டகன்றது. எனக்கு அதன் சம்பந்தம் அநுசிதமென்று தெரிந்தது. கோகலே இருந்தால் காங்கிரஸ் இவ்வாறு முரட்டு மார்க்கத்தில் சென்றிராது என்றும் அவ்வாறு சென்றாலும் அவர் அதை விட்டு விலகியிருக்க மாட்டாரென்றும் சொல்வார் உண்டு. இறந்தவரைப்பற்றி அபிப்பிராயம் வேறுபடுவது வழக்கந்தான். இங்கு விஸ்தரிப்பது நேர்மையல்ல. எனக்கு எள்ளளவேனும் இந்த விஷயத்தில் அநுதாபமே இல்லை.

குற்றச் சாட்டு

இந்திய சர்க்காருடைய பிரதிநிதியாகவும், தூதனாகவும் தென்னாப்பிரிக்காவில் அதன் ஏஜண்டாகவும் சிற்சில சமயங்களில் நான் உழைத்தேனென்று என்மேல் அநேக நண்பர் குற்றம் ஏற்றுகிறார்கள். இவர்களில் முதன்மையானவர் காலஞ்சென்ற சார்லி ஆண்ட்ரூஸ்; ஒரு தடவை தென்னாப்பிரிக்காவிலும் ஒரு தடவை இங்கிலாந்திலும் என்னுடன் வாதாடி ஏதோ நல்வழியை விட்டு வழுவினவனைச் சிக்ஷிப்பது போல விம்மி விம்மி அழுது என்னையும் கண்ணீர் விடும்படி அடித்தார். நேயர்கள் இந்தத் தகராறைச் சற்று ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும். ஆண்ட்ரூஸைப்போல், இந்தியர் இருக்குமிடம்

யாவற்றையும் சுற்றிப் பார்த்து அவர்கள் சுக துக்கங்களை ஆதியோடந்தமாக அறிந்தவர் வேறு யாரும் இல்லை. இந்தியாவில் வைஸ்ராய் முதலான அதிகாரிகளையும், சீமையில் மந்திரிகள் ஆர்ச் பிஷப் போன்ற பெரியோர்களையும், மற்றத் தேசங்களில் அந்த அந்த ஊர்த் துரைத்தனத்தார்களையும் கிண்டிக் கிண்டிப் பேசி யிருக்கிறார். கினியாவுக்கும் தென்னாப்பிரிகாவுக்கும் நாலைந்து தடவை போயிருக்கிறார். மற்ற இடங்களை இரண்டு முறையாவது பார்த்திருப்பார். வெள்ளையர் யாராகிலும் கறுப்பு நிறமுள்ளவர் சார்பாகப் பாடுபட்டால் பரம தயாளு என்கிற கியாதி உண்டு. ஒவ்வோரிடத்தில் அவமானமும் கிடைக்கும். அதிலும் பாதிரியா யிருந்தவர். ஆகையால், தெய்வபக்தி உள்ளோரிடம் விசேஷச் சலுகை உடையவர். நல்லவர். ஏழைமையை வேண்டு மென்றே ஏற்றுக்கொண்டவர்.

அதிகாரிகள் அவருடன் சம்பாஷித்தால் அநேக சமாசாரங்களை எளிதில் தெரிந்துகொள்ளலாம். வெளிப்படையாய்ப் பேசுவார். பத்திரிகைகளிலும் எழுதுவார். நாரதரைப்போல் அவருக்கும் எங்கும் தடையில்லாமல் பிரவேசம் உண்டு; ஆனால் கலகம் செய்வதில்லை. கூடிய வரையில் விரோதிகளைக் கூட்டிவைப்பார். ஆனாலும் அவர் கூட லோகாபிராமமாய்ப் பொதுப் பேச்சுக்களைப் பேசலாமே யொழிய, நெருங்கிப் பிடித்துத் தஸ்தாவேஜுகளைப் பெற்றும் கொடுத்தும், ஒரு

கவர்ன்மெண்டாரை மற்ெறாரு கவர்ன்மெண்டாருடன் வியவகாரம் கலக்கும்படியாகச் செய்ய முடியாது. நிபந்தனைகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவாவது, வட்ட மேஜையில் உட்கார்ந்து அபிப்பிராயங்களை அதிகார வர்க்கத்தினரிடம் அறிவிக்கவாவது முடியாது. நல்லது பொல்லாதது என்பதைக் காட்டி ஜனங்களுடைய எண்ணங்களை ஒரு பக்கம் திருப்பி, அநுகூலமோ பிரதிகூலமோ பண்ணிவைக்கலாம்.

நாங்கள் கேப் டௌன் ஒப்பந்தம் செய்து அதை மகா ஜனங்கள் அங்கீகரிப்பதற்கு மகாத்மா, தீனபந்து இவர்கள் ஆசீர்வாதம் அவசியம் தேவை. அது கண்டுதான், முதலில் கேப் டௌன் ஒப்பந்தம் முடிந்ததும், அச்சுமூலம் பிரசாரம் செய்வதற்கு முன், நான் ஒரு பிரதியை ரகசியமாக மகாத்மா காந்தியிடம் காட்டி, அவரது சம்மதியுடனேதான் அது வெளியிடப்பட்டது. மாண்டேகு சீர்திருத்தங்கள் சட்டமாக விளம்பரம் ஆவதற்குமுன் இவ்வாறேதான் எங்கேயோ ரெயில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருக்கையில், அடிமுதல் நுனிவரையில் படித்துக்காட்டி, அவர் குற்றமில்லை என்று ஆமோதித்த பிறகுதான் பத்திரிகைகளில் வெளியாயின. இதற்குப் பிறகு ஜம்னாதாஸ் த்வாரகாதாஸ் அவரைப் பிரதிகூலமாய்த் திருப்ப முயன்றும் முடியாமல் என்னைக் கண்டு, "நீங்கள் முந்திக்கொண்டீர்கள் போலும். மோசம் போனோம்" என்று பரிகாஸமாய்

வருத்தப்பட்டார். சர்க்கார் தங்கள் ஏஜண்டை ஒரு காரியத்தில் அமைத்தால் நான்கெல்லே கட்டி ஒரு சந்தேகப் பத்திரம் கொடுப்பார். அதில் எழுதி யிருப்பதற்கு மாருக ஏஜண்ட் செய்யக் கூடாது. அடிக்கடி தந்தியடித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தும்ம வேண்டுமாலுைம் தந்தி மூலமாய் உத்தரவு பெற்றே தும்ம வேண்டும்! இத்தகைய நிர்ப்பந்தங்களுக்கு உள்ளாகி, அரசாங்கத்தாருக்குப் புத்தியுள்ள ஒரு கருவியாய் நின்று காரியங்களேச் சாதிக்க, தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் போன்ற சந்நியாசிகள் தகுந்தவரல்லர். நான் மட்டும் அத்தகைய உத்தியோகத்திற்குத் தகுந்தவஞ என்ருல், அதைக் கொஞ்சம் விரிவாகவே ஆராயவேண்டும்.

உத்தியோக முறைக்குத் தகுதியில்லே

வேலேகளில் உத்தியோகப் பற்றுள்ளது, உத்தியோகப்பற்றற்றது என்று ஸ்தூலமாய் இருவகையுண்டு. நாம் இப்பொழுது ஆராய்வதற்குப் பின் வருமாறு பிரித்துக்கொள்வோம். நிர்ணயத்துடன் இந்த இந்தக் காரியங்கள் இன்ன இன்ன வேளேயில் நடக்கவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருந்தால் அவை உத்தியோகப் பற்றுள்ளவை என்றும், அப்படி ஒரு கற்பனே இல்லாமல் அவரவர் இஷ்டப்பட்ட வேளேயில் இஷ்டப்பட்ட காரியத்தைச் செய்யலாமென்ருல் அவை உத்தியோகப் பற்றற்றவை என்றும் சங்கேதம்

வைத்துக்கொள்வோம். முதல் வகுப்புக்கு முக்கிய உதாரணங்கள் சர்க்காருக்கும், சர்க்கார் போன்ற ஸ்தாபனங்களுக்கும் அடங்கிய உத்தியோகங்கள். இரண்டாவது வகுப்புக்கு உதாரணம் காங்கிரஸ், காங்கிரஸ் போன்ற கண்டிப்பான வரம்புகள் கட்டாத ஸ்தாபனங்களின் கீழ் இருக்கும் வேலைகள். உத்தியோகப் பற்றற்ற வேலைகளில் தத்தம் மனச்சாக்ஷியும் சாமர்த்தியமுமே அவரவர் செய்யும் காரியங்களுக்கு அளவு. அதுவும் தொழிலாயில்லாமல் சிறிது நேரந்தான் உழைப்பதென்றால் ஒழுங்கானவர் இருந்தால் காரியமாகும். கொஞ்சம் ஒழுங்கில்லாதவராயிருந்தால் வேலை ஊழல். பாக்கி ஊழல் எல்லாம் உண்டாகும். முக்கால்வாசிப் புதுக் காரியம் பெரியதாய்த் துவக்கினால், இன்னது முக்கியம், இன்னது இரண்டாம் பக்ஷம், இன்னாரைச் சேர்க்கவேண்டியது, இன்னாரை நீக்கவேண்டியது, இவருக்கு இந்தவேலை, அவருக்கு அந்த வேலை என்றெல்லாம் கொஞ்சம் அதிகாரம் காட்டியும் காட்டாமலும் தந்திரமாய் நடத்தக் கூடியவர் கிடைப்பது அரிது. உத்தியோகப் பற்றுள்ள விஷயங்களில் இரண்டாந்தரம் மூன்றாந்தரப் பேர்வழிகளும் பேர்சொல்லி விடலாம். உத்தியோகப் பற்றற்ற பிராந்தியத்தில் முதல்தர மனிதரே தேறுவார். தலைவன் சீக்கிரம் தீர்மானம் செய்யவேண்டும்; நிறைவேற்றவேண்டும். தர்மம், அதர்மம், முறை, பிசகு என்று யோசனைசெய்ய அவகாசம் இராது.

"ஸம்சயாத்மா விநச்யதி" என்பது வடமொழி வசனம். நேரான மொழி ஆங்கிலத்திலும் உண்டு: தயங்குவோர் இறப்பர் என்று அர்த்தம்.

பம்பாயில் பிரோஸ் ஷா மேதா என்ற பெரியவர் இருந்தாரே, அவரை மற்றவர் அநேகர் எஜமானனென்று கொண்டாடிக் கீழ்ப்படிந்தார்கள். எவ்வளவோ தடவை பம்பாய்க்கு அவரே தலைவர் என்று கோகலே புகழ்ந்திருக்கிறார். அம்மாதிரி முகவெட்டு உள்ளவர்களை உத்தியோகப் பற்றுள்ள வர்க்கத்தில் போடுவது வியர்த்தம். கோகலேக்கும் அந்த நிர்வாக சக்தி இருந்தது. மகாத்மா காந்திக்குச் சம்பூர்ணமாக இருக்கிறது. ஸ்ரீமதி பெஸண்டுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டுமா? எனக்கோ நாட்டாண்மை நடத்துவதற்குத் திறமை போதாது. இதை நான் நன்கறிந்தேன். ஆதலால், தக்க தலைவருக்குப் பின் நின்று காலாளாய் உதவுவேன். அதற்கு மேல் ஆசையும் இல்லை. எப்பொழுதாயினும் அந்த ஆசை உண்டானால் சீக்கிரத்தில் அடக்கி விடுவேன்.

ஆனால் சர்க்கார் உத்தியோகத்திற்குத் தகுதி உண்டா, ஆசையுண்டா என்றால் அதுவும் அவ்வளவாக இல்லை. லண்டனில் இந்தியா கௌன்ஸிலுக்கு அழைத்தார்கள். லார்ட் வில்லிங்டன், 'கௌன்ஸில் ஆப் ஸ்டேட்' தலைவர் பதவி கொடுத்தார். வேண்டாம் என்று நான் கூறிவிட்டேன். தென்னாப்பிரிக்கா

ஏஜண்டாகப் போனது மகாத்மா காந்தியின் தூண்டுதலால். லார்ட் இர்வினும், ஸர் முகம்மத் ஹபிபுல்லாவும் சேர்ந்தார்கள். தென்னுப்பிரிக்காவில் இன்னும் ஒரு வருஷமாவது இருக்க வேண்டும் என்று மூவரும் வற்புறுத்தினூர்கள். எனக்கு அவ்வளவு பேராசை இல்லை. இங்கேயும், வைஸ்ராயினுடைய கௌன்ஸில் வேலை நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்றிருந்த பொழுதுங்கூட, அதற்குத் தக்கபடி வணக்க ஒடுக்கம் பாராட்டவில்லை. சர்க்கார் சில முறை அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தும் நான் வேறு வழியே சென்றேன். 'இழந்தீரே' என்று சொல்லியும் காட்டினூர்கள். எனக்கு அதில் யாதொரு வியசனமும் இல்லை. ஏனெனில், அத்தகைய பெரிய ஸ்தானம் நம்மைத் தேடிவர வேண்டும்; நாம் அதைத் தேடக் கூடாது. நம் சொந்த யோக்கியதையால் கிடைத்தால்தான் வேலையைக் கௌரவமாய்க் காப்பாற்றலாம். மற்றொருவர் தயவால் வந்தால் தலைதூக்கி மரியாதையைக் காப்பது கஷ்டம். இக்காலத்தில் பெரிய உத்தியோகங்களுக்குப் போட்டி போட்டு இழிவான உபாயங்கள் செய்து அடைய முயல்கிறூர்களே! அது மிகவும் வியசனிக்கத் தகுந்தது.

ரோட்ஸ் பிரசங்கி

ஆறு வருஷங்களுக்கு முன் இங்கிலாந்துக்குப் போகும்படி ஒரு நல்ல அவகாசம் இருந்தது.

'ஸெஸில் ரோட்ஸ்' என்பவர் பெருந்தொகை வைத்து ஆக்ஸ்போர்ட் யூனிவர்ஸிடியில் ஒரு ஸ்தாபனம் ஏற்படுத்தியிருக்கிருர். அதற்கு, பிரசித்தரான ஓர் அறிஞரை அழைத்து அந்த வித்தியா நிலயத்தில் மூன்று நான்கு மாதம் வசிக்கச் செய்து அங்கே படிக்கும் வித்தியார்த்திகளுடன் நெருங்கிப் பழகிச் சில பிரசங்கங்கள் செய்யவேண்டும் என்று நிர்ணயிக்கப்பட் டிருக்கிறது. இந்தியரில் ஒருவர்கூட இத்தனை நாளாக இந்த 'ரோட்ஸ் பிரசங்கி' என்கிற பதவிக்கு அழைக்கப்படவில்லை. மஹா கனம் எச். ஏ. எல். பிஷர், அந்த ஸ்தாபனத்திற்கு அதிகாரியாயிருந்த பொழுது ஒரு தடவையும், அவருக்குப் பிறகு லார்ட் லோதியன் ஒரு தடவையும் என்னை அழைத்தார்கள். சர்வ கட்சி மகாநாட்டில் இரண்டு வருஷம் லண்டன் குளிரே பொறுக்க மாட்டாமல் கஷ்டப்பட்டதால் அதிகக் குளிரான ஆக்ஸ்போர்ட் போவதற்குப் பயந்தேன். மேலும் என் மனைவிக்குக் கொடும் வியாதி ஏற்பட்டு டாக்டர் எஸ். ரங்காசாரியாருடைய ஸம்ரக்ஷண கிருகத்தில் இருந்தாள். எனக்கும் மார்வலி அடிக்கடி வந்தபடியால் அவரை யோசனை கேட்டேன். அவர் சம்மதிக்கவில்லை. தம்மைப் போல் ஒரு பெரிய வைத்தியரைக் கூடவே அழைத்துப் போனுல் போகலாம், அதுவும் இரண்டாம் பக்ஷம் என்ருர். மூன்ருவது தடவை கூட ஆக்ஸ்போர்ட் சிநேகிதர் ஒருவர், நான்

வருவதாயிருந்தால் அழைப்புப் பத்திரம் அனுப்பி வைக்கிறதாகத் தந்தி அனுப்பினர். நான் வேண்டா மென்றால் வேறு இந்தியருக்கு இந்தக் கௌரவம் கிடைப்பது அரிது என்றுகூடச் சொன்னர். அதற்கும் நான் இணங்கவில்லை. இந்த விஷயத்தில் எனக்கு அவ்வளவு திராத் துயரம் இல்லை. ஏனெனில் அந்தக் காரியம் கால் பங்கே தேச சேவையை ஒட்டியது. முக்கால் பங்கு என்னுடைய சொந்தப் பெருமைக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கும்.

மாணவருக்கு நல் வார்த்தை

என்னை மிகச் சோம்பேறியென்று சொல்ல மாட்டார்கள். ஆயினும் உண்மை எனக்குத் தெரியுமே! எவ்வளவோ காலத்தை வீண் போக்கி யிருக்கிறேன். சீட்டாட்டத்திலும் வீண் வம்பு பேசுவதிலும் வெகுகாலம் போயிற்று. இதைத் தமிழ்ப் படிப்பிலும் ஸம்ஸ்கிருதப் படிப்பிலும் போக்கியிருந்தால் எவ்வளவோ மேன்மை! தமிழைத் தாய்மொழியாய்ப் படைத்து, அதிலுள்ள அழகிய நூல்களைப் படியாததும், அதில் நேர்த்தியாய்ப் பேசவும் வரையவும் கற்காததும் பெருத்த குற்றமும் வெட்கமுமாகும். அண்ணமலை யூனிவர்ஸிடியில் கிழப்பருவம் வந்த பிறகு ஐந்து வருஷகாலம் தலைமை ஸ்தானத்தில் இருந்தேன். தேகஸ்திதி இடங்கொடுத்த மட்டில் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் கூடச் சொல்லி வந்தேன்.

இதுதான் எனக்கு மிக்க சந்தோஷத்தை விளை வித்தது. இந்திய ஊழியர் சங்கத்தில் காலம் கழித்த போதெல்லாம் பிறருக்கு உபதேசம் செய் யும் முறையே மறந்திருந்தது. யூனிவர்ஸிடி மாண வர்களைக் கண்டதும் பழைய உத்ஸாகம் திரும்பக் கிளம்பிற்று. இன்னமும் அதிகமாய்ச் சொல்லி வைக்கவில்லையே என்பதுதான் மனக்குறை. பிள்ளைகளுடன் பழகி அவர்களுக்கு நல்லறிவை ஊட்டி அவர்கள் குணங்களைப் பரிமளிக்கச் செய்து அவர்களைத் தாய் நாட்டுக்குத் தக்க மக்க ளாக ஆக்குவதைவிடப் புண்ணியம் உண்டோ? உபாத்தியாயர் வேலைக்குக் கீழ்ப்பட்டதுதான் எதுவும்!

ஐயோ, இந்தக் கல்வி நிலயங்களை வேண்டு மென்று கெடுக்க முயல்கிறார்களே! இது தேசத் துக்கு அநேகங் கேடுகளில் தீராக் கேடு! அண்ணாமலை நகரில் நேர்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சுருக்கமாக உரைக்காவிடில் என் கதை பூர்த்தி பெறாது. ஆனால் ஸ்ட்ரைக் - அதாவது படிப்பு நிறுத்தம் - யூனிவர்ஸிடியின் வேலை நிறுத்தம் - என்கிற கிளர்ச்சி பிரபலமாய் நாளுக்கு நாள் வளர்ந்ததை வரலாறாக எழுதப் போகிறேன் என்கிற பயம் வேண்டாம். நான் அடைந்த கேதங்களும், சரீரநோயும், மனநோயும் போக, முடிவில் என்ன நீதிகள் பாக்கி நிற்கின்றன, உலக இயல்பு, என்ன என்ன தெரிந்துகொண் டேன், என்பதை விளக்கினால் சற்றுப் பயன்

படலாம். உலகில் 'அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும்' என்று ஒரு வசனம் உண்டு. தூங்காமல் பிரயத்தனம் செய்தாலொழிய நல்லது தானுக வெல்லாது. அண்ணுமலை யூனிவர்ஸிடியில் கலகம் நடக்குங்கால் உபாத்தியாயரெல்லாரும் ஒருவர் போல் நின்று ஸ்தாபனத்தைக் காப்பாற் ருவிடில் மோசம் போயிருக்கும். விஷமிகள் சிலரே; சாதுக்கள் அதிகம். ஆயினும் விஷ மிகளே மேலிட்டார்கள். அப்படித்தான் எங்கும் எப்பொழுதும். ஆங்கிலத்திலுள்ள ஒரு பழ மொழிப்படி யோக்கியர் தூங்கும்போது திருடன் தன் காரியத்தை முடித்துவிடுகிருன். பிள்ளைகள் ஆதியில் கூடிப் படிப்பு நிறுத்தம் செய்யும்போது ஒரு காரணம் இருந்திருக்கும்; ஒருநாள் தப்பினுல் இரண்டு நாள் அமர்க்களப்படும். பிறகு வழக் கம்போல் ஒத்துவாழும் குடும்பம் போலாகிவிடும். புயல் அடங்கிய பிறகு இந்தச் சமுத்திரமும் பொங்குமா என்று தோன்றும் அல்லவா?

இப்பொழுதோ என்ருல் மாணுக்கருக்குச் சில உரிமைகள் உண்டு. அவை பிறப்புடன் கிடைக்க வேண்டியவை. அவற்றைப் பெற்ருே ரும் உபாத்தியாயரும் கூடி முரட்டுத் தனமாய்ப் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். அவைகளைத் திரும்பி அடைய இந்தியாவிலுள்ள எல்லா மாணுக்கருமே ஒரு மகா சங்கமாகக் கூடி ஸேனுதிபதிகள் போல் சிலரை அதிகாரவர்க்கமாகத் திட்டம் செய்து ஓய்வின்றி முயலுதல் அவசியம். கிளர்ச்சி

உண்டாக்குவதையே தொழிலாகக்கொண்ட சிலர் அங்கும் இங்கும் சஞ்சரிக்கிறார்கள். மில் முதலிய இடங்களில் எப்படி, புகார்களுக்குக் காரணம் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் கிடைக்குமோ, கொஞ்சம் இருந்தாலும் படார் என்று தீக்குச்சி பட்டாற்போல் வெடிக்குமோ, அப்படிப்போல் சாசுவதப் புகார்களின் வரிசை தயாராக இருக்கிற படியால் மனக்கொந்தளிப்பு தீராத வியாதிபோல் குடியேறி விட்டது. காலையில் பத்திரிகையைத் திறந்தால் எங்கேயாவது பிள்ளைகள் வேலை நிறுத்தம் கண்ணில் படுகிறது. கலியுகம் முற்றிய படியால் ஆங்காங்கு உபாத்தியாயர்களும் இவ் வழிச் செல்கிறார்கள். இந்தக் கொடிய ஒட்டுவா ரொட்டி நோய்க்குத் தக்க மருந்து யாரும் கண்டு பிடிக்கவில்லை.

சுயாதீனத்தின் தன்மை

அண்ணாமலை நகரில் கலகம் நேர்ந்து பிள்ளை கள் தலைவிரித்தாடுங்கால் நான் எவ்விதம் அதைச் சமாளித்தேன் ? வழக்கம்போல் வாழ்த்துவாரும் உண்டு ; தூற்றுவாரும் உண்டு. முதலிலேயே கடுமை காட்டித் துஷ்டர்களில் ஐந்தாறு பேரைத் தள்ளிவிட்டிருந்தால் கம்மென்று எல்லாம் அடங்கி யிருக்கும் என்று உறுதியாய்ச் சிலர் அபிப் பிராயப்படுகிறார்கள். இடத்தைக் கொடுத்தால் மடத்தைப் பிடுங்குவது மனிதருக்கு இயல்பு. தண்டப் பிரயோகமே உத்தமம் என்று எண்ணு

வோர் பலர். எனக்கு அந்த வழி நியாயமென்று அப்பொழுதும் தோன்றவில்லை; இவ்வளவு துன்பப்பட்ட பிறகு இப்பொழுதும் தோன்ற வில்லை. குற்றவாளிகளைச் சிக்ஷிக்கும்போது குற்ற மற்றவர்களுக்கு மனஅமைதியை உண்டு பண்ண வேண்டியது கடமை. அவர்கள் நடுங்கி ஒடுங்கித் தான் பிழைக்க வேண்டுமென்று நினைக்கக் கூடாது. நாம் ஒழுங்காயிருந்தால் சுதந்தரம் ஒன்றும் குன்றாதென்கிற தைரியம் நல்ல பிள்ளை களுக்கு இருக்க வேண்டும். சுயாதீனம் (Liberty) என்பதில் பக்தி திடமாயிருந்தால் அதைச் சிலர் துர்விநியோகப் படுத்தினாலும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். பெரும்பாலோருக்குச் சுயா தீனம் அமுதுபோலாகும். சிலருக்கு லாகிரியை விளைவிக்கும். இதைப் பொறுக்க வலிமை யில்லாது அளவு மீறிச் சிக்ஷிக்க ஆரம்பித்தால் எல்லாம் நல்வழிக்கு வந்துவிடுமென்று நிச்சய மாய்ச் சொல்லவே முடியாது. தீயில் எண்ணெய் ஊற்றினாற்போல் ஆனாலும் ஆகும்.

நான் பட படக்காமல் பிள்ளைகளிடம் நல்ல வார்த்தை சொன்னேன். நல்லுபதேசங்களை விளம்பரப் படுத்தினேன். தகப்பன்மாருக்கு எச்சரிக்கை அனுப்பினேன். இது வெகுவாகப் பயன்படாது என்று அறிந்துகொண்டவுடன் வகுப்புக்களை மூடிப் பிள்ளைகளை வீட்டுக்கு அனுப்பிப் பயமும் நயமும் கலந்து பத்திரிகை களில் எழுதிப் பார்த்தேன். என் துரதிருஷ்டமோ,

யூனிவர்ஸிடியின் துரதிருஷ்டமோ, இதுவும் பயன் தரவில்லை. பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலர், பிள்ளைகளுக்கு நான் இணங்கி விதித்த சிக்ஷையை மாற்றி மாணாக்கரின் அன்பைத் திரும்பிக் கவர்ந்துகொள்வதே சரியென்று புத்தி சொன்னார்கள். இவர்களால் என் துன்பம் வலுத்தது. அடிக்கடி உபாத்தியாயர்களைக் கேட்டுக் கொண்டும், கோபம், கர்வம் முதலான கெட்ட குணங்களுக்கு இடங்கொடாமல் நன்றாய்ப் பரியாலோசனை செய்து நடந்து வந்ததால், விசேஷமாய்க் காரியங்களை ரத்து செய்யாமலும், உத்தரவுகளை வாபீஸ் வாங்காமலும் பிழைத்தேன். நாள் அதிகம் பிடித்தது; வேதனை அதிகமாயிற்று; இரண்டு மூன்று தடவை தலைக்குமேல் மீறிப்போய்விடும்போல் இருந்தது.

இதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால் பொய், பித்தலாட்டம் நான் செய்யவில்லை. அநியாய தண்டனை விதிக்கவில்லை. பொறுமை, மன்னிப்பு, ஔதாரியம் - இந்தக் கடமைகளைக் கைவிடவில்லை. என் சாந்தத்தைப் பார்த்து அநேகர் 'இளைத்தவன்' என்று குதிரை யேறினார்கள்; வஞ்சனை செய்தார்கள். நான், அதனால் தப்புக் காரியம் செய்தேன் என்றாகவில்லை. சாம மார்க்கம் கூடாது, தண்டத்தையே கையாள வேண்டுமென்று கூறமாட்டேன்.

முடிவில் என் கொள்கை இதுதான். மறுபடியும் கிளர்ச்சி உண்டாகி நான் அதிகாரம்

வகித்தால் மிருதுவான உபாயத்தையே தேடு வேன். தீராத அளவுதான், 'ஐயோ, வேறு விதியில்லையே' என்று சிக்ஷை விதிப்பேன். சுதந்தரங்களின் உண்மையான மேன்மையைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்து, அவர்களிடம் நேரான ஆசையை உண்டு பண்ணுவதற்கு வேறு குறுக்கு வழியே இல்லை.

எங்கள் ஊர்

பண்டை நாள் கொள்கைகளில் வெகு மேன்மையானது ஒன்று, ஜீரணோத்தாரணம் என்பது. புதுக்கோவில் கட்டுவதைக் காட்டிலும் பாழடைந்த கோவிலைப் புதுப்பிப்பது பெரிது. இக்காலத்து ராஜீயத் துறையில் தேர்ந்தவர்கள், 'நம் கிராமங்களை முன் இருந்த நிலையில் ஏற்றி வைத்தால், அதுவே ஒப்பற்ற கைங்கரியம்' என்று எண்ணுகிருர்கள் : 'கிராமங்களின் பழைய நிலை எப்படி இருந்தது? அது திரும்புமா? திரும்புவது நலமா?' என்பவையெல்லாம் பெரும்கேள்விகள். விடை சொல்வது எளிதல்ல. எவ்வளவோ சரித்திர ஞானமும், பொதுநன்மையின் உண்மையும், தவருது சீர்தூக்கும் திறமையும் வேண்டும். "ஓடிய வெள்ளம் திரும்பாது" என்பதுபோல், பழைய மாதிரிகள் அப்படியே திரும்பா. அநேக மாறுதல் செய்வது அவசியம். இம்மாறுதலின் ஸ்வரூபத்தைத்தான் புத்திமான்கள் தீர்மானிக்க வேண்டும். வேறு வேருய்ச் சொல்வார்கள். பெரும்பாலோரது அபிப்பிராயத்தைக் கண்டு பிடிப்பதுகூடக் கஷ்டம். சிலருக்கு, நாகரிகம் குறையவேண்டும் என்றும், சிலருக்கு அதிகப் படவேண்டும் என்றும் கொள்கை உண்டு.

ஒரு பெரியார் இந்த விஷயத்தை ஆராய்ந்தது, ஞாபகத்திற்குத் தெளிவாய் வருகிறது. அது வெகு விசித்திரம். நாட்டுப் பிரதேசங்கள் முன்னேற வேண்டுமானால் படித்தவர்கள் அங்கே குடியேற வேண்டும் என்று அடிப்படையாக அவர் சாதித்தார். அவர்கள் குடியேறுவதற்கு வசதிகள் வேண்டுமே! நல்ல கட்டிடங்களும், மகா ஜனங்கள் கூடுவதற்குப் பொது இடங்களும், 'நல்ல பள்ளிக்கூடமும், மின்சார டிராம்களும், சினிமாக்களும் வேண்டும் என்று ஒவ்வொன்ருக ஏற்றிப் பட்டண வாழ்க்கைக்கு ஏறக்குறையச் சமமாகவே வருணித்தார்.

"அவ்வளவு தூரம் போவது முடியாத காரியம்; சரி அல்ல" என்றுகூடச் சிலர் கக்ஷியாடுவர். இத்தகைய விஷயங்களைத் தீர ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுமானால், முதலில் நம் கிராமங்கள் எப்படி இருந்தன என்பதை அறிய வேண்டும். புஸ்தகங்களாலும் தஸ்தாவேஜிகளாலும் பேருதவி பெறலாம். ஆயினும் ஐம்பது அறுபது வருஷங்கள் அநுபவம் உள்ளவர்கள் தாங்கள் நேரில் பார்த்தவண்ணம் சின்ன ஊர்களின் வாழ்க்கையை வருணித்தால் நமக்கு உண்மை நன்கு விளங்கும். கிராமங்கள் எவ்வளவோ மாதிரி. எவ்வளவோ பேர்கள் எடுத்து உரைத்தால்தான் பயன் உண்டு. இதன் பொருட்டுத்தான் கலைமகள் ஆசிரியர் நல்ல யோசனை செய்து, "எங்கள் ஊர்" என்ற தலைப்பு

வைத்து, ஒரு கட்டுரைத் தொடர்ச்சியைத் துவக்குகிருர். இதில் கலந்துகொள்ள இடம் கொடுத்தது எனக்கு வாய்த்த ஒரு பெருமை.

வலங்கைமான்

என் பிறப்பிடமான 'வலங்கைமான்' கும்ப கோணத்துக்கு ஆறு மைல் தெற்கே உள்ளது. இதைப் பற்றிப் பெரியோர் இயற்றிய பாடல்கள் இருப்பதாக மகா மகோபாத்தியாய சாமி நாதையர் அவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இங்குள்ள சிவாலயத்தில் சிவபெருமானது வலது கையில் மான் இருக்கிறது; அதனுல் அப்பெயர் அமைந்தது. கிராமத்துக்கு வடக்கு எல்லே குடமுருட்டி ஆறு. என் பால்யத்தில் ஜலம் நிறைந்து போகும்போது ஏழு எட்டு அடி இருக்கும். இப்பொழுது நாணல் போட்டுக் குறுக்கிவிட்டார்கள். மேடு இட்டு நீந்தவே முடியாது. அக்கிர காரத்துக்கு மேற்கில் விஷ்ணு ஆலயமும் குளமும் இருக்கின்றன. தெற்கே ஒரு சிறு வாய்க்கால், வீடுகளின் கொல்லேகளே ஒட்டி ஓடும். கீழ்த் திசையில் குடியானத் தெருக்களும், மாரியம்மன் கோவிலும் இருக்கின்றன. பெரிய கோவில்களுக்குத் தேர் உண்டு. ஆனுல் அவை ஓடி நான் பார்த்ததே இல்லே. என் காலத்துக்கு முந்தியே, அவை களின் உபயோகம் நின்று விட்டது. தேரின் சம்ரக்ஷணத்திற்காகப் போட்டிருக்கும் கொட்

டைகூட அழிந்து போயிற்று. பழுது பார்ப்பார் இல்லை.

கிராமமோ மிகப் பெரிது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் முதல்தரமான கிராமங்களில் சேர்க்கலாம். கீழ் மேலாக, ஒன்றரைப் பர்லாங்கு நீளம் உள்ள மூன்று வீதிகளும், அவைகளை இணைக்கத் தென் வடலாக இரண்டு வீதிகளும் உள்ளன. இந்தக் குறுக்கு வீதிகளிலும் வடக்கு வீதியிலும் ஒரு சிறகுதான் உண்டு. நடு வீதியிலும், தெற்கு வீதியிலும் எதிரும் புதிருமாகத் தொடர்ச்சியாகவே வீடுகள் இருந்தன. ஜனங்கள் நிறைந்து இருப்பார்கள். அகங்கள் காலியாகவாவது, அதிக காலம் பூட்டியாவது இரா. நான் பிறப்பதற்குப் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முந்தி வலங்கைமான், தாலுக்கா அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்தது. பிற்காலத்தில்தான் கும்பகோணம் ஓங்கியது.

அருநன் கீர்த்தி !

அந்நாளில் ஒரு வழக்கம் இக்காலத்தவர் நம்பக் கூடாததாக இருந்தது. சர்க்கார் நிலவரி வசூலிப்பது மிகவும் கஷ்டம். ஜனங்களுக்கு நடைமுதலுக்குப் போதுமான அளவு வெள்ளி நாணயமாவது, செப்பு நாணயமாவது இல்லை. காசைக் கண்டால் நிதியைக் கண்டதுபோல் தான்! விடமாட்டார்கள். ஏராளமாக நெல் இருந்தாலும், அதைச் சமயத்தில் விற்றுப்

பணமாக்குவது மிக அரிது. கிஸ்துக் காலம் என்றால் மிராசுதார்களுக்கு மிகவும் பொல்லாத காலம். ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டரும், தாசீல் தாரும் டலாயத்தையும் தலையாரியையும் விட்டு நெருப்பார்கள். பெரிய பிரபுக்கள் கூட அநேக நாள் ஒளிந்துகொண்டே இருப்பார்கள். அகப்பட்டவர்களை மரியாதையின்றிப் பேசுவ தல்லாமல் தெருவில் நிறுத்தி, காதைக் கிள்ளு வதும் தோப்புக்கரணம் போடச் செய்வதும் இன்னும் வெகு கொடுமையான தண்டனைகளைச் செய்வதும் வழக்கம். இப்படி அநாகரிகமான மானக்கேட்டுக்குப் பெரிய மனிதரையும் உள் ளாக்குவதுசெய்யத் தகாத அநியாயம் என்று நம் மூருக்கு வந்த பார்லிமெண்ட் அங்கத்தினர் சிலர் சீமையில் கூச்சல் போட்டார்கள். இதன் உண் மையை விசாரிப்பதற்காக 1858-ஆம் வருஷம் ஒரு 'கமிஷன்' நியமித்தார்கள். அதற்கு, "சரீரக் கொடுமைக் கமிஷன்" (Torture Commission) என்று பெயர். அவர்கள் முடிவில் எழுதிய யாதாஸ்தில், வலங்கைமான் பெயரும் அதன் உத்தியோகஸ்தர் சுப்பராயர் என்பவர் பெயரும் அமைந்திருக்கின்றன. இத்தகைய கீர்த்தி எல்லாக் கிராமங்களுக்குமே வாய்க்குமா !

கச்சேரி வியவகாரம்

சென்ற நூற்றாண்டின் நடுவில் எங்க ளூருக்கும் கும்பகோணத்துக்கும் கெட்ட பெயர்

உண்டு. "கும்பகோணம்" என்னும் சொல்லுக்கே, பித்தலாட்டம், போக்கிரித்தனம் என்கிற அர்த்தம் கிடைத்து அகராதியிலுங்கூட எழுதப் பெற்றது. இன்றும் சென்னை மாகாணத்தின் மூலை முடுக்குகளிலுங்கூட, "ஏதோ கும்பகோணம் செய்து விட்டானையா! பாபி!" என்று சொல்லக் கேட்கலாம். நான் கும்பகோணத்தான் ஆச்சுதே என்று தெரிந்தும் கூசமாட்டார்கள் சிலர்.

சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு வலங்கைமான் என்ருல் அச்சம் உண்டு. அவ்வூரார் கோள் கடிதம் எழுதுவதில் பேர்பெற்றவர். வலங்கைமான் இலாகாவுக்கு ஒரு முனிசீப் கோர்ட் தனியாக இருக்கிறது. ஆனால் அதைச் சில சௌகரியங்களுக்காகக் கும்பகோணத்தில் வைத்திருக்கிருர்கள். இது தவிர, கும்பகோணத்தில் நாலைந்து பெரிய கச்சேரிகள் உண்டு. அங்கெல்லாம் வலங்கைமானுர் கக்ஷிக்காரர்களாயும் சாக்ஷிகளாயும் தினந்தோறும் காணப்படுவார்கள். ஜட்கா வண்டிக்காரர்களுக்கு நல்ல பிழைப்பு! கிளப்புக்காரர்களுக்கும் சிற்றுண்டிக் கடைக்காரர்களுக்கும் ஓய்வில்லாமல் வரும்படி கிடைக்கும்.

ஊரில் ஒரு பட்டா மணியகாரர் இருப்பார். அவர் தகுந்த குடும்பத்தில் பிறந்த தெலுங்கர். நல்லவர் என்றும் கெட்டிக்காரர் என்றும் சொல்லுவார்கள். ஆயினும், ஏழை ஜனங்கள்கூட

அவரிடம் வியவகாரங்களைக் கொண்டுபோவதில்லை. எப்படியாகிலும் பெரிது பண்ணிக் கும்பகோணத்திற்கே செல்வார்கள். வெகு பேருக்குச் சட்டம் போகும் வழியும் வியாஜ்ய முறைகளும் செவ்வையாய்த் தெரியும்.

மோசம் போன கதை

எங்களூர்ப் பிள்ளைகளை ஏமாற்றுவது எளிதல்ல. ஒரு தடவை மட்டும் சிறுவர் பெரியவர் எல்லோருமே மோசம் போனார்கள். அதை இவ்விடம் குறிக்கலாமென்று எண்ணுகிறேன். எனக்கு ஏழெட்டு வயசு உள்ளபோது இங்கிலிஷ்ப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றும் நிலைபெறவில்லை. இங்கிலீஷ் புதுப் படிப்பானதால், அதைக் கைப்பற்ற ஆசை உள்ளவர் குறைவு. கும்பகோணம் சமீபத்தில் இருந்ததால் அங்கேயே சிலர் ஜாகை போடுவார்கள். சோற்றுக்காரிகளை நம்பியும் சிலர் பிள்ளைகளை அனுப்புவார்கள். 'முதல் தரமென்று புகழ்பெற்ற கிராமத்திற்கு இது அழகல்ல. நாலைந்து வகுப்பாவது உள்ள பள்ளிக்கூடத்தை ஊன்றி நாட்ட வேண்டும்' என்ற ஓர் ஆசை பிறந்தது. இதை நிறைவேற்றுவதற்கு மெட்றிகுலேஷன் வரையில் படித்த, முப்பது வயசுள்ள ஓர் ஐயங்கார் வந்தார். அவர் நல்ல வாசாலகர். ஆள் சிவப்பு நிறமாயும், வாட்ட சாட்டமாயும், முகவெட்டுள்ளவராயும் இருந்தார். அவர் உத்தேசம்

வெளியானதும், ஊரில் உள்ள அரைப் படிப்பு, கால்படிப்புக்காரப் பிள்ளைகள் அவரைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள். ஒரு வீட்டை வாடகைக்கு வாங்கி நாலு வகுப்பு வைக்கவே, 'கெஜ கெஜ' என்று குழந்தைகள் நிரம்ப வந்துவிட்டார்கள். ஐயங்காரவர்கள் தம் உடம்பு நலுங்காமல், சில சட்டாம்பிள்ளைகளைக் கொண்டே பாடம் நடத்தி வந்தார்.

ஒரு வாரம், பத்து நாள் ஆனவுடனே, பள்ளிக்கூடத்திற்கு எதிர் வீட்டுத் திண்ணையில் பெரிய சீட்டுக் கச்சேரியும் வம்புக் கூட்டமும் ஏற்பட்டு, அவ்விரண்டிலும் ஐயங்கார் நாட்டாண்மை கொண்டார். படிப்பில் கவனம் குறைந்தது கண்டு சில பெற்றோர்கள் முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார்கள். அதை அடக்க ஐயங்காருக்கா தெரியாது? 'தக்க கட்டிடம் இல்லாமல் பள்ளிக்கூடம் நடவாது' என்று ஒரு பேச்சைக் கிளப்பி ஊர்ப்பெரியோர்கள் அதற்கு வேண்டுமான அளவு திரவியம் சேர்க்க வேண்டுமென்று முயலச் செய்தார். மாணுக்கர்களை விட்டுத் தாய்தந்தையர்களைத் துரிதப்படுத்தினார். ஏதோ ஒரு நாளும் இல்லாத உத்ஸாகம் தலைப்பட்டு, இரண்டு வாரத்துக்குள் இரண்டாயிரம் ரூபாய் வாய்மொழியில் சேர்ந்தது. சிலர் பணமாகவும், சிலர் 'பிராமிசரி நோட்'டாகவும், இரண்டொருவர் நகைகளாகவும் அவரவர் பங்கைச் சேர்ப்பித்தார்கள். பள்ளிக்கூட

ஸ்தாபகர் அவசர அவசரமாக நோட்டுக்களையும் நகைகளையும் கூடியவரையில் ரொக்கமாக்கிக் கொண்டு, ஒரு நாள் ஒருவரிடமும் சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊரை விட்டுப் போய்விட்டார். உடனே எங்கள் ஊரில் உண்டான துக்கத்திற்கும் வியப்பிற்கும் அளவே இல்லை.

"நம்மை ஏமாற்றுவோன் நல்ல கைகாரனாய் இருக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். துணிந்த குமரர் ஒருவர், "எங்கிருந்தாயினும் ஆறு மாதத்தில் அவனைப் பிடித்து வருவேன்" என்று சபதம் கூறினார். "நமக்குள் ஓர் ஆசாமியைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு தான் இந்தச் சாகசத்தை ஐயங்கார் சாதித்திருக்கவேண்டும்" என்று வேறு ஒருவர் யுக்தியாய்ச் சொன்னார். "ஆமாம்! தெற்குத் தெரு சுப்பன் மூன்று நாளாய் ஊரில் இல்லை" என்று வேறு ஒருவர் ஞாபகப்படுத்தினார். "இருக்கும், இருக்கும்! கரடகனுக்குத் தமனகன் வேண்டுமோ, இல்லையோ?" என்றார் வேறு ஒருவர். இப்படிச் சிறிது காலம் வம்புப் பேச்சு நடந்ததே ஒழிய, போன ஐயங்கார் போனவரே!

நல்ல மனிதர்கள்

வலங்கைமானின் அதிருஷ்டம் அக்காலத்தில் நேரில்லை. சாஸ்திரங்களில் நன்றாய்ப் பயின்றவர் ஒருவர்கூட இல்லை. வேதாத்தியயனம் செய்தவர் அநேகர் உண்டு. பூர்வாபரங்களுக்கு

நன்ருய்ப் பண்ணிவைக்கத் தெரிந்த உபாத்தி யாயர்கள் அநேகர் இருந்தனர். ஒரு ஹவ்ய கவ்ய மென்ருல், முப்பது நாற்பது பேர்கள் விபூதியும் கோபிச்சந்தனமும் நாமமும் போட்டவராகக் கூடுவார்கள். சேர்ந்து உரக்கப் பஞ்சாதி சொன்னுல் தூரத்திலேயே நன்ருய்க் கேட்கும். பாடசாலை என்று ஓர் இடத்தில் ஏற்படா விடினும், நாலைந்து பண்டிதர்கள் ஏழெட்டுச் சிஷ்யர்களுடன் குடமுருட்டியில் ஸ்நானம், குளத்தில் சந்தியாவந்தனம், கோவிலில் சுவாமி தரிசனம் ஆகிய இக்காரியங்களுக்குப் போகும் போது, கோஷ்டி கோஷ்டியாய், வேதங்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு போவார்கள். காவிய நாடகங்கள் பாடஞ் சொல்லக் கூடிய வித்து வான்களும் சிலர் இருந்தனர்.

தீக்ஷிதர் என்று எல்லோரும் மரியாதையாய் வணங்கக் கூடிய, நல்ல ஒழுக்கமும் நற்குணமும் உள்ள பெரியவர் ஒருவர் என் வீட்டுக்குச் சமீ பத்தில் இருந்தார். இவர் தினம் ஒரு செம்பை நாடாவில் கட்டிக் கழுத்தில் கோத்துக்கொண்டு, கையில் ஜாலர் தட்டிக்கொண்டு, கடவுள் தோத் திரத்தைச் சொல்லியபடியே தெருவில் போவார். ஓர் அகத்திலும் நுழைவதில்லை. சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு அகங்கள் ஆனதும், வேண்டிய அளவு அரிசி கிடைத்துவிடும். சிலர் கறிகாய் களும் கொடுப்பார்கள். வீட்டுக்குத் திரும்பி விடுவார். நான் எப். ஏ. வகுப்பில் படிக்கும்

போது, அவரிடத்தில் நைஷதத்தில் இரண்டு சர்க்கம் பாடம் கேட்டேன்.

இல்லாத விஷயங்கள்

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில், பழையபடிப்புக்குப் பெயர் போன ஊர்கள் அநேகம் இருந்த போதிலும், வலங்கைமான் அவைகளில் ஒன்று அல்ல. தலைமுறை வரிசையாக வரும் வழக்கங் களும் கட்டுப்பாடுகளும் ஊன்றி நிற்கவில்லை. வெகு நாளைக்கு முந்தி ஊர்ஜிதமாய் இருந்து அப்பொழுதுதான் தளர்ந்தனவோ! தெரியாது. 'பலபட்டடைக் கிராமம்' என்பார்கள். பிராம் மண ஜாதியில் அநேகம் உள் வகுப்பைச் சேர்ந்த வர்கள் கலந்திருப்பார்கள். கல்யாணம் முதலிய விசேஷங்கள் நேர்ந்தால், ஊரில் எல்லோரையும் அழைப்பதும், அழைப்புக்கு இணங்கிப் போவ தும் உதவுவதும் வழக்கம். ஆனால் கிராம வாசிகள் கூட்டங்கூடிப் பொதுக் காரியங்களுக்கு வசூல் முதலிய முயற்சிகளைச் செய்ததையாவது, சண்டை சச்சரவுகளைப் பஞ்சாயத்தார் கூடித் தீர்மானித்ததையாவது நான் அறியேன். குளங் கள் ஸ்நானபானத்துக்கு அவசியமாய் இருந் தாலுங்கூட, பாதுகாப்புப் போதாதுதான். ஜனங்கள் அசுத்தப்படுத்தினால், 'கூடாது' என்று தடுக்கும் உத்தியோகஸ்தரும் இல்லை; 'இது பொது நன்மைக்கு விரோதமே; எப் படிச் செய்யலாம்?' என்று ஓங்கிச் சொல்லும்

பெரியோரும் இல்லை. சந்து பொந்துக்கள், காலி ஸ்தலங்கள், வாய்க்கால் முதலிய இடங்களுக்குப் போகும் வழிகள் எல்லாவற்றையும், குழந்தைகளும் தள்ளாத கிழவர்களும் சரீர பாதைகளைக் கழிப்பதற்குத் தங்கு தடையின்றி உபயோகப் படுத்துவார்கள். "பாய்கானு" என்பதே தெரியாத நாகரிகம். வீடுகளில் கொல்லை பெரிதாக இல்லாவிடில் மிகத் தொல்லை தான். வீட்டுச் சாக்கடைகளைச் சரிவரக் கழுவி, நாற்றம் இல்லாமல் வைத்துக் கொள்வது வெகு கடினம்.

ஊரில் பெரும் பாகம் உப்பு மண்ணானதால், சில வீட்டுக் கிணறுகளில்தான் குடிக்கத் தகுந்த தண்ணீர் கிடைக்கும். கயிறு கட்டிப் பாத்திரங்களை இறக்கிச் சேந்துவதுதான் வழக்கம். ஆனால் கோடைக்காலத்திலும் தண்ணீர் அதிக ஆழத்துக்குப் போகாது. ராட்டினம் முதலிய வசதிகள் அக்காலத்தில் வழங்கவில்லை. வலங்கைமான் தெருக்களில் தென்னை முதலிய மரங்களை வைத்துப் பயிராக்குவது அரிது. அதற்குத் தகுந்த சாரம் பூமியில் இல்லை. காவேரிப் போக்கில் அநேகமாய் எல்லாக் கிராமங்களிலும், மரம் அடர்ந்து நிழல் வசதி தெருக்களில் கிடைக்கும். இந்த விஷயத்தில் எங்களுக்கு அதிருஷ்டம் போதாது. இத்தகைய குறைகளால் எல்லோருக்குமே கஷ்டம் இருந்தாலும்,

பெண்பாலர்களுக்கு அதிகக் கஷ்டம் என்று சொல்லவும் வேண்டுமா ?

நிலபுலன்கள்

வலங்கைமானில் கொழுத்த பணக்காரர்களும் இல்லை; பெருத்த மிராசுதார்களும் இல்லை. முக்கால் வாசி ஜனங்களுக்குச் சிறிய அளவு நிலபுலன்கள் இருக்கும். நன்செய்யும் புன்செய்யுமாகச் சோற்றுக்கும் துணிக்கும் போதிய வரும்படி கிடைக்கும். நாற்பது வேலி ஐம்பது வேலி அளவு சொத்துள்ள கனவான்கள் இருந்தால் அவர்களால் பிழைப்பவரும், அவர்கள் செல்வாக்குக்கு அடங்கினவருமாக மற்றவர்கள் இருப்பார்கள். அப்படிக் கையோங்கினவர் நல்லவராக இருந்து விட்டால் ஊருக்கு எவ்வளவோ நன்மை உண்டு. அவருக்குப் பொது நன்மையில் கருத்து இல்லாமல் சிற்றின்பங்களிலும் வியாஜ்யங்களில் சொத்துச் சேர்க்கும் வழிகளிலும் மனம் போனால், ஊருக்கு அழிவு கைகண்டது தான். எங்களூரில் இப்படி நல்வழியிலோ, கெட்ட வழியிலோ, எல்லோரையும் கொண்டு செலுத்த வல்லவர் இல்லை. இதனால் ஒரு பக்கம் நன்மை விளையும். பிறரைச் சார்ந்து இராமல் தத்தம் காரியத்தைத் தாமே நடத்திக்கொள்ளும் தன்மை ஏற்படும். மற்றொரு பக்கம் தந்தலையாட்டமாக அவரவர் பிரிந்துபோக, கிராமம் சீர்கெட்டலையும்.

பண்டைச் சம்பிரதாயத்தில், ஊருக்குப் பொதுக் காரியங்கள் செய்யச் சில குடும்பங்கள் அமைந்து, ஒவ்வொரு தொழிலுக்கும் 'மான்யம்' என்று சில நிலங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். கிராமத் தலைவர்களுக்கு அந்தஸ்தும் குணமும் குறையக் குறையத் தொழிலாளர்கள் தங்கள் வேலையைச் சரிவரப் பார்க்காமல் இந்த மான் யங்களை இழந்து, "அவர் கட்டிக்கொண்டு விட்டார்; இவர் கட்டிக்கொண்டு விட்டார்" என்ற புகார் தலைப்பட்டது. எனக்கு நினைவு தெரிந்து சில வருஷங்கள் வரையில், ஆலயங் களில் பணிகள் சரிவரச் செய்யப்பட்டு வந்தன. தினசரி பூஜையும், அந்த அந்தக் காலங்களில் உத்ஸவங்களும் நேர்மையாய் நிகழும். நாள் தோறும் ஆண் பெண்கள் அநேகர் சுவாமி தரிசனத்திற்காகப் போவது வழக்கம். திருப் பணிகளும் அப்போதைக்கு அப்போது நடை பெறும். இவை எல்லாம் வரவரக் குறைந்து போய் விட்டன.

திருவாதிரை உத்ஸவம்

எனக்கு நன்ருய் இப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வருவது, சிவன் கோவில் திருவாதிரை உத்ஸவம். செவ்வந்திப் பூ மயந்தான்! கீழே எல்லாம் இரையும். கடும் வெப்பமாய் இருந்தாலும் பெரும் கூட்டம் கூடும். ஒரு பக்தரைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கூறவேண்டும். அவர் நல்ல தொண்டு

கிழவர். சதை ஆடும். திருநீறு கனமாய்ப் பூசி இருப்பார். கழுத்தில் ஏக ருத்திராக்ஷ மாலை புஜத்திலும் கட்டியிருப்பார். தலையிலும் சிறிய குவியலாய்க் கட்டியிருப்பார். அவர் விக்கிர கத்தின் முன்பாக வியர்வை வழிந்தோட ஒரு காலைத் தூக்கிக்கொண்டே தாண்டவம் ஆடுவார். ஒன்றும் அறியாத சிறுவர்களுக்கு வெறும் வேடிக் கையாக இருந்தும், அவர் ஆகம முறைகளில் கண்டிருக்கிறபடியே நடித்தார் என்று சொல்லக் கேள்வி. அவர் காசி முதல் ராமேசுவரம் வரை யில் பெரிய உத்ஸவங்கள் நிகழும் இடமெல்லாம் போவாராம். வலங்கைமானைப் பொருட்டாக நினைத்து அவர் ஈசுவர சேவை செய்ய வந்தது, அது ஒரு பெரிய க்ஷேத்திரமாகக் கொண்டாடப் பட்டது என்பதற்கு அடையாளமாம்.

இது தவிர, பல தடவை அக்கிரகார வாசிகள் கூடுவது உண்டு. அவைகளில் சுப மானது ஒன்றையும், அசுபமானது ஒன்றையும் இங்கே விவரிக்கத் துணிகிறேன்.

ஆவணி அவிட்டம்

'ஆவணி அவிட்டம்' வைதிக காரியங்களில் பெரிதாயினும் அதை ஒரு முழக்கமாகக் கொண் டாடுவது கிராம வழக்கம். எங்களூரில் சுமார் பத்துப் பன்னிரண்டு குடும்பத்தாரே சாம வேதிகள். ருக்வேதிகள் இன்னும் குறைவு. பாக்கி எல்லோரும் கிருஷ்ண யஜுர்வேதிகள்.

முற்றும் முடமானவரும், வியாதியால் படுத்த படுக்கையாய் இருப்பவரும், தீட்டால் தடுக்கப் பட்டவரும் தவிர மற்ற ஆடவர் யாவரும் அதி காலையில் எழுந்து ஸ்நானம் செய்து, மற்ற நாட் களில் இல்லாத சிரத்தையுடன் ஜப தபங்களைச் செய்வார்கள். வயசில் முதிர்ந்தவர்கள், அன்று விசேஷம் முடியும் வரையில் ஒன்றும் சாப்பிட மாட்டார்கள். மற்றவர்கள் பலகாரம் செய்வார் கள். ஏது காரணம் பற்றியோ அன்று எல்லா வீடு களிலும் இட்டிலியாகவே இருக்கும். எங்களுக்கு இந்தத் தின்பண்டத்தைப் புசிப்பது சிராவணச் சடங்குக்கு இன்றியமையாத அங்கம் என்று தோன்றும். வெண்மையாயும் மடியாயும் உள்ள வேஷ்டியை உடுத்துக்கொண்டு, மடிசஞ்சியில் வீட்டிலுள்ள உயர்ந்த பட்டாடைகளைக் கட்டிக் கொள்ளுவார்கள். நாலைந்து பேர் உள்ள வீடு களில் இரண்டு மூன்று மடிசஞ்சிகள் உபயோகப் படும். சில பிரபுக்கள் விலை உயர்ந்தனவும், மேனியுள்ளனவுமான தம் வெண்பட்டு ஜோடி களை வெளிப் படுத்துவார்கள். சுமார் ஒன்பது ஒன்பதரை மணிக்குத் தெருக்களில் ஒரு பரபரப் பைக் காணலாம். பிள்ளைகள் வீடு வீடாகப் போய், “நேரமாய் விட்டதே! புறப்படுங்கள்; எல்லாரும் காத்திருக்கிறார்கள்” என்று மெதுவாய் இருப்பவர்களைத் துரிதப்படுத்துவார்கள்.

பத்து மணிக்கு ஒவ்வொருவர் கையிலும் பஞ்சபாத்திர உத்தரணியும் ஸ்தாலி உத்தரணியும்

இருக்கும். விசேஷமாய்ப் பாத்திரம் செம்பாய் இருக்கும். சிலர் தங்கள் செல்வத்தைக் காட்ட இவைகளை வெள்ளியால் வைத்திருப்பார்கள். பூணூல் போடாத சிறுவர்களுக்குக் காரியம் இல்லாவிடினும், அவர்களே பட்டு வேஷ்டி பாத்திரங்களுடன் முன் நிற்பார்கள். தெற்குத் தெருவார் புறப்பட்டு, நடுத்தெருவார் வந்து சேரும் வரைக்கும் கோடியில் நிற்பார்கள். இவ் விருவரும் வடக்கு வீதியாருடன் சேர்ந்து திரண்டு குடமுருட்டி ஆற்றங்கரைக்குப் போவார்கள். நூற்றைம்பது இருநூறுபேர் கூடி அரைமைல் தூரம் போகும்போது கூச்சலும் விளையாட்டும் வெகு நேர்த்தியாய் இருக்கும்.

எங்களூர் ஸ்நான கட்டம் விஸ்தாரமாய் இருக்கும். படித்துறை மூன்று உண்டு. ஒன்று ஆடவர்களுக்கும், ஒன்று பெண்டிர்களுக்கும், மற்றொன்று பிராம்மணர் அல்லாதார்களுக்கும் என்று பிரிவினை. அரசும் வேம்பும் நடுவில் கொண்ட பெரும் மேடையும், அதை ஒட்டி "ட" என்னும் எழுத்தைப் போன்ற பெரிய மண்டபமும் உண்டு.

அங்கே எல்லோரும் ஒன்று கூடியதும், சிறிது நேரம் வைதிகத் தொழிலால் பிழைக்கும் பிராம்மணர்கள் லௌகிகர்களிடம் சென்று ஒரு பஞ்சாதி சொல்லி ஒரு ஜோடி 'யஜ்ஞோபவீதம்' கொடுப்பார்கள். லௌகிகர்கள் அவைகளை வணக்கமாய்ப் பெற்று இரண்டணாத்

தக்ஷிணை கொடுப்பார்கள். சிலர் அதே யஜ்ஞோப வீதத்தையும் திருப்பி ஓர் அணுவையும் வைத்துக் கொடுப்பார்கள். இப்படிச் செய்பவர் கொஞ்சம் பேர்தான் இருப்பார்கள். பூணூல் தானம் செய்யும் வைதிகர்கள் அநேகர், சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்கும் போயிருப்பார்கள். அவர்களும் மண்டபத்திற்கு வந்து சரியான வேளைக்குச் சேர்ந்து விடுவார்கள். ஊரில் உபாத்தியாயர்கள் தத்தம் சிஷ்யர்களுடன் மூன்று நான்குபேர் இருந்தாலும், ஒருவரை அன்றைக்கு முதல்வராக வைத்து எல்லோருமே அவருடைய சிஷ்யர் களாக நடந்துகொள்வது வழக்கம். வரவரத் தந்தலையாட்டம் ஏற்படவே ஒருவருக்குள் மற்றொருவர் அடங்கும் முறை மறந்து, சிலர் தனிக் கோஷ்டியும் ஒவ்வொரு சமயம் கூட்டுவது உண்டு.

கர்மா தொடங்கியதும் முக்கிய வாத்தியார் சங்கற்பம் சொல்லி வைப்பார். இதில்தான் அறியாப் பிள்ளைகள் தங்கள் குரலின் வலிமை யைக் காட்ட உரக்கக் கத்துவார்கள். ஏதோ அன்று ஜபிக்கும் மந்திரங்களில் அதுதான் உத்தமம் என்று வாலிபர்களுக்கு எண்ணம். அந்தச் சங்கற்பம் என்பதில் கால தேசங்களை வெகு நுட்பமாயும் வேடிக்கையாயும் குறிப்பதும் தவிர, பாபங்கள் வரிசையாய் அடுக்கி இருக்கும். அதில், செய்த பாபம், செய்யாத பாபம், உடலால் செய்யும் பாபம், மனசால் செய்யும் பாபம்-இவை

களைச் சொல்லும் போது, என்ன யுக்தி செய்தாலும் நினைக்கவே முடியாத சில பாபங்களையும் கணிப்பார்கள். அது ஆனபிறகு, ஸ்நானமும் தர்ப்பணமும் நடைபெறும். எல்லோரும் மந்திரத்துடன் புதுப் பூணூல் அணிவார்கள். கொண்டுவந்த உயர்ந்த வஸ்திரங்களுக்கெல்லாம் இச்சமயந்தான் உபயோகம். இது ஆனதும் ஆவணியவிட்டத்தின் இணை பிரியாத பாங்கு ஒன்று நிகழும். சின்னவர்கள் மூத்தவர்களைத் தேடி, ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்து "அபிவாதயே" என்று தம் கோத்திரம், சாகை, சர்மா எல்லாவற்றையும் தெரிவிப்பார்கள். இதனால் சிறுவர்களுக்குத் தேகசிரமம் அதிகம். வயது ஏற ஏறச் சிரமம் குன்றும். கிழவர்கள் தங்களையும்விடக் கிழவர்களைத் தேடுவது, பார்க்க விநோதமாகவே இருக்கும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் பிறந்த நாளை மறைக்காது சொல்லுவார்கள். இந்தப் பணிவு எவ்வளவு திமிருடையவனும் செய்தே தீரவேண்டும். இது எவ்வளவு முக்கியம் என்பதற்கு அத்தாட்சியாக, சாதாரணப்பேச்சு முறையில், மிகவும் தணிந்து விட்டான், சரணாகதி செய்தான் என்பதற்கு, "ஆவணியவிட்டம் பண்ணிவிட்டான்" என்று சொல்வது உண்டு.

உடனே அக்கினி வளர்த்து ஹோமத்திற்கு உபாத்தியாயர் ஏற்பாடு செய்வார். பண்டைக் கிராம வழக்கம் தெரிந்தவர்கள் அரிசி, தேங்காய்,

பழம், பாக்கு வெற்றிலை இவைகளை அவரிடம் சேர்ப்பிப்பார்கள். ஜாக்கிரதையாய் உள்ள வர்கள் சின்னச் சவுக்கத்தைப் போட்டு அதன் மேல் உட்காருவார்கள். அக்கினியை வளர்த்து ஹோமம் செய்ய ஆரம்பித்து, வேதாத்தியயனம், சாஸ்திர பாடம் சொல்லி வைப்பார்கள். அப் பொழுதும் பையன்கள் கூக்குரல் போடுவார்கள். ஆனால்,சங்கற்பத்திற்கு உதவிய புதுத்தொண்டை இல்லாததால், அவ்வளவு தூரம் கேட்.காது. இந்தச் சிக்ஷை ஆனபிறகு, இளம்பசிக்காரர் சிலர், "இன்னும் ஆகவில்லையா? சீக்கிரம் ஐயா!" என்று உபாத்தியாயரை அவசரப்படுத்துவார்கள். அவ ரும், "இதோ ஆய்விட்டது, இதோ ஆய்விட்டது" என்று ஓட்டுவார். நிகழ்ச்சி முடிந்த தென்பதற்கு அடையாளம், வந்த தேங்காய் உடைபட்டுச் சர்க்கரை கற்கண்டு பழத்துடன், உபாத்தியாயர் சிஷ்யகோடிகளுக்கு அக்ஷதை தலையில் போட் டதும், கொடுப்பார்கள். பலமுள்ள குழந்தை களுக்கு இரட்டிப்புப் பாகம் கிடைக்கும். சில தள்ளாத பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றுமே கிடைக்காமல் போவதும் உண்டு. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உபாத்தியாயருக்கு ஸம்மானம் சேர்க்கவேண்டி, மங்களகரமாய்க் குங்கும அக்ஷதையுடன் உபாத்தியாயரைச் சேர்ந்த ஒருவர், பெரிய தாம்பாளத்தை எடுத்துக்கொண்டு, சிஷ்ய கோடிகள் இருக்குமிடமெல்லாம் கொண்டு போவார். நிர்ப்பந்தம் ஒன்றும் இல்லாமலே

அவரவர் நிலைக்கு ஏற்பத் தக்ஷிணை போடுவார்கள். முழு ரூபாய்கள் சில இருக்கும். அரை, கால், அரைக்கால் விசேஷமாக இருக்கும். ஜாஸ்தி செப்புக் காசுதான். ஒரு குடும்பக்காரராவது ஒன்றும் கொடாமல் ஏமாற்றிவிட மாட்டார். இவ்விஷயத்தில் தவறினால், பாபமும் மானக்கேடும் உண்டென்ற உறுதியான கொள்கை யாவருக்கும் உண்டு.

கிராமத்திற்குத் திரும்பவேண்டிய வேளை வந்ததும் அவரவர் ஈரவேஷ்டி, மடிசஞ்சியைச் சேகரித்து ஊர்வலம் நேராய்க் கூடுவதற்காக, "அவரெங்கே? இவரெங்கே?" என்று ஒருவருக்கொருவர் அழைப்பார்கள். உபாத்தியாயர் மட்டும் கொஞ்சம் பின் தங்குவார். அரிசி, தேங்காய் எல்லாம் மூட்டைகட்டுவதில் ஒரு கண் இருக்க, மற்றொரு கண்ணால் தக்க தொகை சம்பாவனையாகக் கிடைக்கவில்லை என்று சில பெரியோர்களுடன் குறை கூறுவார். அப்பொழுது கிருகஸ்தர்களில் சிலர், தங்களுக்காகக் காக்கவில்லை என்றும், தங்களைச் சரியானபடி விசாரிக்கவில்லை என்றும், வரவரக் கிராம மரியாதை எல்லாம் அழிந்து போகிறது என்றும் முறையிடுவார்கள். எப்படியோ தகராறு எல்லாம் தீர்ந்து கூட்டம் திரும்பும்பொழுது, வைதிகர்களும் அவர்கள் சிஷ்யர்களும் சேர்ந்து, கணீரென்று பஞ்சாதி சொல்வதைக் கேட்க வெகு ஆனந்தமாய் இருக்கும். ஒருவரும் முந்தி ஓடி

விடமாட்டார்கள். வடக்கு வீதி ஜனங்கள் திரும்பும் பொழுது மற்றவர் நின்று, "க்ஷேம மாய்ப் போய் வாருங்கள்: க்ஷேமமாய்ப் போய் வாருங்கள்" என்று அழகாய் விடை கொடுப் பார்கள். அப்படியே நடுத் தெரு மூலையிலும் நடைபெறும். என் வீடு தெற்குத் தெரு மையத்தில் இருந்ததால், நான் வீடு நுழையும் போது சில பேர்களே பாக்கி இருப்பார்கள். சுமங்கலி யாராவது மஞ்சள் நீர் சுற்றிக் கொட்டிய பிறகுதான் உள்ளே நுழைவது வழக்கம். மணி இரண்டாகி இருக்கும். கை, கால், முகம் எல்லாவற்றையும் அலம்பியதும், தாய், தமக்கை, மதனி முதலிய ஸ்திரீகளுக்கு நமஸ்காரம் செய்வார்கள். கோத்திரம், வேதம், சர்மா இவைகளைச் சொல்வதில்லை. இம் மரியாதை பெறுவதில் அவர்களுக்கு மெத்த ஸந்தோஷம். செய்யத் தவறினல் வெகு காலம் மனத்தில் வைத்திருந்து, வேறு குறைகள் ஏற்பட்டபொழுது, 'ஆவணி யவிட்டத்திற்குக் கூட ஒரு நமஸ்காரம் கறிப்பாய்க் கிடந்தது!' என்று வருத்தப்பட்டு, நம்மையும் துன்பப் படுத்துவார்கள். "மஹாராஜனுய் வெகு காலம் நன்ருய் இருக்க வேண்டும்" என்று அவர்கள் வாழ்த்துவது திருப்தியாய் இருக்கும்.

எனக்கு ஒரு சந்தேகம் நெடு நாளாய் இருக் கிறது. அதை யாராகிலும் தீர்த்தால் நலம். வங்காளம், ஐக்கிய மாகாணம், பம்பாய் இங்

கெல்லாம் நமஸ்கரிக்கும் போது பெரியவரது கால்களைத் தொடுவதும், தொட்டுக் கையைக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்வதும் இக்காலத்தில் கூட வழக்கம். நம் தமிழ் நாட்டில் மட்டும் இது நின்று விட்டது. இதேன்? சிலர் நாகரிகம் ஓங்கினதால் என்பர்; அளவைக் கடந்து மடியென்று கொண்டாடும் ஆசாரத்தாலென்று நான் நினைக்கிறேன். ஒருவரை ஒருவர் தொட்டாற் கூட, பரிசுத்தி போய்விட்டதென்று சிலர் தமிழ் நாட்டில் சொல்கிறார்கள். புருஷர்கள், பெண்டிர் களைப்போல் அவ்வளவு கவலைப்படுவதில்லை. இந்தக் கதை நிற்க.

நமஸ்காரம் முடிந்ததும் விசேஷத்திற்குக் கட்டிய பட்டை அவிழ்த்துத் தினப்படி வேஷ்டியை உடுத்துச் சாப்பிட உட்காருவார்கள். "ஆவணி யவிட்டத்திற்கு அசடியும் சமைப்பாள்" என்றபடி, அன்று சாகங்களும் சுவைப்பண்டங் களும் அதிகமாய்த் தயாராயிருக்கும். புருஷர்கள் எழுந்த பிறகு உடனே இலையெடுத்துப் பசுவின் சாணி போட்டுச் சுத்தப்படுத்துவார்கள். சில இலைகளை மட்டும் வைத்திருப்பார்கள். கணவன்மார் கலத்தில் சாப்பிட வேண்டுவது பெண்டிருக்குரிய கடமை. விசேஷ நாட்களில், இந்த ஒழுக்கத்தைக் கட்டாயம் பின்பற்ற வேண்டும். பதார்த்தங்கள் மூன்றரை மணி, நான்கு மணிக்கு நன்றாயிருக்குமா? ஆறி அவ லாய்ப் போயிருக்கும். நல்ல தின்பண்டங்கள்

குறைவாய் இருக்கும். இல்லாமலும் போகும். புருஷர்கள் நன்ருய்ப் புசித்தார்களே என்கிற பெருமை மேலிட்டு, தங்களுக்குப் பூஜ்யமாய் விட்டதே என்று கொஞ்சமாயினும் வருந்தார்கள். ஊர் வம்பைக் கொட்டி அளந்துகொண்டு நாக்கை நப்புக்கொட்டி, காலை மாற்றி மாற்றி அவர்கள் உண்பதை வேடிக்கை பார்க்கப் பையன்கள் ஆசைப்படுவார்கள்.

சாவுக் கூட்டம்

தெருவில் ஓர் அகத்தில் சாவு நேர்ந்தால் பந்துக்களும் தெருவாரும் கூடுவார்கள். ஸ்திரீ களும் கைக் காரியத்தை விரைவாய் முடித்துப் போவார்கள். இந்த நாளை விட முன்னெல்லாம் ரோதனம் மிகுதி. பெண்டிர் மார்பில் அடித்துக் கொண்டு அழுவதும், சிட்டையாய்ப் 'புலாக் கணம்' பாடுவதும், ஒருவரை ஒருவர் அணைந்து துக்கம் கொண்டாடுவதும் பார்க்க வியப்பாக இருக்கும். பிணத்தை எடுத்துப் போன பிறகு தான் ஸ்நானம் பண்ணி அவரவர் காரியத் தைப் பார்ப்பார்கள். பலர் மயானத்திற்குப் போவார்கள். முன்ஞல் புருஷரும், பின்ஞல் கைகோத்து உரக்க அழுதுகொண்டு பெண்டிரும் போவார்கள். இறந்தவர் புருஷனுயிருந்து, பெண் சாதியும் இருந்தால் அவளையும் ஒரு விதவை, பக்கத்தில் கட்டிக்கொண்டு அலறிக்கொண்டு போவாள்.

வலங்கைமானில் சுடுகாடு ஆற்றின் படித் துறைக்குக் கிழக்கே கால்மைல் தூரம் இருக்கும். பெண்டுகளும் பாலர்களும் படித்துறையில் தங்கி விடுவார்கள். பிணத்திற்கு நெருப்புப் போட்டு, புகையைக் கண்ட பிறகுதான் ஸ்நானம் செய் வார்கள். இதில் ஒரு விசித்திரம். மாண்டவர் சிறுவராய் இருந்தால், துக்கம் அசாத்தியமாய் இருந்தாலும், வெளி முழக்கம் எல்லாம் குன்றும். செலவு அதிகப்படாது. சடங்குகளை அசட்டை செய்வார்கள். "ஏன் இப்படி? இவர் ஆன்மா நல்ல கதியை அடைய வேண்டாமா?" என்றால், "யார் அற்பாயுசாய்ப் போகச் சொன்னார்?" என்று நிர்த்தாக்ஷிண்யமாய்ப் பேசுவார்கள். போனவர்கள் பேரில் கோபமா? ஏதோ ஒரு தாழ்ந்த சம்பிரதாயம் உண்டாகி அதையே வளர்த்து வருகிறார்கள். கிழப் பிணம் விழுந் தாலோ, கல்யாணமென்று சொல்லி எல்லா முறைகளையும் விரிவாய் நடத்துவார்கள். புலாக் கணம், அடிபுடை, கூட்டம், செலவு, வைதிக அநுஷ்டானம், பேரப்பிள்ளைகள் நெய்ப்பந்தம் பிடிப்பது, எல்லாம் கூடிய அளவு விரியும்.

என்னுடைய ஒன்பதாம் பிராயத்தில், சேஷப்பையர் என்று எண்பது வயசான கிழவர் ஒருவர் மாண்டார். சுற்றுவட்டக் கிராமங்களி லிருந்து பந்துக்களும் மித்திரர்களும் ஊரில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லோருமே பெரும் கூட்டம் கூடினார்கள். மூன்றில் ஒரு பாகம் பெண்பாலர்.

படித்துறைக்குப் போகும்போது, சூரியாஸ்த மனம் ஆகிவிட்டது. மண்டபம், மேடை எல்லாம் நிறைந்து ஒரே சந்தடியாய் இருந்தது. திடீரென்று, நடுக்கூட்டத்தில் இருபெண்கள் ஜோடியாய் நின்று என்ன என்னவோ சத்தங்கள் போட்டு, விகாரமாய்க் குதித்து, முகம் கண் வாய் எல்லாவற்றையும் கோணங்கி பண்ணிக்கொண்டு, அழுவதுபோல் பார்க்கிறவர் சிரிக்கக் கூத்தடித்தார்கள். என் போன்ற சிறு வர்களுக்கு ஒரு பக்கம் வேடிக்கையாய் இருந் தாலும் பயம் அதிகப்பட்டது. முறை அறிந்த சில பெரியவர்கள், "இப்படிச் செய்வது பிராம் மண ஜாதியின் வழக்கமல்ல" என்று கூடிய வரையில் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். வேடிக்கை பார்ப்போர், "நடக்கட்டும், கல்யாணந்தானே?" என்று மேலும் கிளப்பிவிட்டார்கள். அவ்விரண்டு ஸ்திரீகளில், ஒருவர் எனக்கு நெருங்கிய பந்து வாதலால் துணிந்து, "இந்தக் கோரம் எதற்கு?" என்றேன். "இப்படி எல்லாம் வேடிக்கை பண்ணினுல்தான், உங்கள் பயம் நீங்கிக் களிப் பீர்கள்" என்ருர். எனக்கு மட்டும் பயமும் நீங்க வில்லை; களிப்பும் உண்டாகவில்லை. இத்தகைய கோலத்தை நான் வேறு ஒரு சமயமும் பார்க்க வில்லை.

குழந்தைகள் விளையாட்டு

தெருவில் குழந்தைகள் விளையாடுவதைச் சற்றுக் கவனிக்கலாம். பெண் குழந்தைகள்

பாண்டி, நொண்டி, கண்ணுமூச்சி என்று நாலைந்து பேருக்கு மேற்படாமல், ஆங்காங்கு வேடிக்கையாய்ப் பொழுதுபோக்குவார்கள். ஆண்பிள்ளைகள் கோலி, பிள்ளையார் பந்து, கிட்டிப் பந்து, உப்புக் கோடு என்பவற்றிலும், மற்றும் உள்ள ஆட்டங்களிலும் ஈடுபடுவார்கள். கிட்டிப்புள் என்பது இந்தியாவில் அநேக பாகங்களில் அநாதி காலமாய் வழங்கி வருகிறது. பெரியவர்கள் சங்கராந்தி ஒரு நாள்தான் வெளியில் வந்து, பந்தாட்டத்தில் எங்களுடன் கலந்து ஆளுக்கு ஓர் அடி இரண்டடி கிட்டியால் அடித்துவிட்டுப் போவார்கள். "இது ஏதோ புராதன வழக்கம்; வழுவக் கூடாது" என்பார்கள்.

சீட்டாட்டம்

வலங்கைமானில் படிப்பில்லாத குமாரர்கள் அதிகம். ஆனதால் சீட்டாட்டம் பலம். சில வீட்டு வெளித் திண்ணைகளுக்குத்தான் இந்தப் பாக்கியம் உண்டு. பெரும்பாலும் ஐந்துபேர் 'பிடி ஆட்டம்' ஆடுவார்கள். சுற்றி ஏழு எட்டுப் பேர் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். ஆட்டத்தில் சண்டை வந்து கூச்சல் பலக்கும்போது இவர்களும் சேர்ந்து கொள்ளுவார்கள். யார் கையாவது சளைத்தால் பக்கத்திலிருந்து பார்ப்பவர் தோஷம் என்று எண்ணி, அவரைப் போ, போ என்று விலக்குவார்கள். ஆட்டம் தோல்வி அடைந்தாலும் தப்பாட்டம் தலையில் சுமந்தாலும்

'பேஸ்து' என்று பெயர். அபராதம் கொடுக்க வேண்டும். மறு ஆட்டம் ஜயித்தால் தப்பி ஞர்கள். சிலருக்குப் பொல்லாத வேளையால் மூன்று பேஸ்துச் சுமந்துவிடும். அப்பொழுது அவர்கள் திருமுகத்தைப் பார்க்கவே முடியாது. "மூணும் பேஸ்து வைத்தவர் முகம்போல்" என்று தான் உபமானம் இருக்கிறதே!

சிலருக்கு இந்த ஆட்டத்தில் வெகு கூர்மை யான ஊக்கம் இருக்கும். இரண்டு மூன்று பிடி ஆனதுமே, இன்னர் கை இப்படி என்று அறிந்து கொள்ளுவார்கள். அவர்கள் ஒருவர் பேரில் தப்பாட்டம் கட்டுவதற்காகக் கட்சி சொல்வ தைக் கேட்டால், வெகு ஆச்சரியமாய் இருக்கும். நன்ருய்ப் பழக்கம் ஆனபிறகுங்கூட எனக்கு அந்தக் கட்சிகள் புலப்படுவதில்லை. முன்னளில் 'அவுட்' என்று ஓர் ஆட்டம் உண்டு; இரண்டு பேர் ஆடுவது. இதில் சிலருக்கு அற்புதமான தேர்ச்சி உண்டு. வலங்கைமானில் நாலைந்து பேர் இதே அலுவலாய் ஆடி நஷ்டப் பட்டனர்.

ஒரு தடவை ஊரில் ஒரு பெரிய கல்யாணம் நேர்ந்து, அநேக கிராமங்களிலிருந்து சீட்டில் தேட்டையானவர்கள் வந்திருந்தார்கள். ஒரு கச்சேரி: முதல்தரமான பேர்வழிகள் சேர்ந் திருந்தமையால், நானும் சாப்பாட்டைக்கூடக் கவனியாமல் வேடிக்கை பார்த்து வந்தேன். அதில் எங்களூர்ப் புலியைக் கோமல் சிங்கம் ஒன்று ஜயித்துவிட்டது. எனக்கு அவரிடம்

இருந்த மோகத்தை இன்னதென்று குறிக்க முடியாது. அவர் கைச் சீட்டைப் பார்ப்பதிலும், அவர் பேச்சைக் கேட்பதிலும், அவருடன்கூட அங்கும் இங்கும் போவதிலும் பைத்தியம் பிடித்து, அவர் கோமலுக்குத் திரும்பும்பொழுது துக்கக் கடலில் முழுகினேன்.

இந்தச் சீட்டுப் பிசாசு, கிழவர்களையும் ஆட்டி வைக்கும். காசு அகப்படாததால் புதுக் கட்டு வாங்க முடியாது. தோசை என்று சொல்லிக்கொண்டே ஒன்றோடு ஒன்று பிரிக்க முடியாமல் ஒட்டிக்கொண் டிருக்கும் சீட்டைக் குனிந்து உற்றுப் பார்த்து, கறுப்பு சிவப்புத் தெரிந்ததும் தெரியாததுமாய், சண்டை விபரீதமாய்ப் போட்டு விளையாடுவார்கள். அவர்கள் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்க வெட்கமாக இருக்கும். எத்தனை வயசாயினும், கேவலம் இழிவான கெட்ட வார்த்தை சொல்வர். தாய், பெண்சாதி, கூடப் பிறந்தவர், எல்லோர் கற்பையும் அழிக்க நாக்குக் கூசாது. கற்பை அழிக்கும் திருட்டு மாப்பிள்ளைகளோ கீழ்ஜாதியார்; ஒவ்வொரு வேளையில் நாலுகால் மிருகங்களையும் அழைப்பார்கள். இந்த மானக்கேடான வழக்கம் மற்ற இடங்களைவிடத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மிகுதி. "புழுத்த நாய் குறுக்கே போகாது" என்பர். பெரும் படிப்புப் படித்துப் பட்டண வாசம் செய்யும் தஞ்சாவூராருங்கூட முற்றும் மறக்க முடியாது. எவ்வளவோ ஜாக்கிர

தையாய் இருப்பினும், நான் சுயாதீனமாயும் சூட்டுடனும் பேசும்பொழுது நண்பர்கள் கேட்டிருப்பார்கள். நினைக்க அங்கமெல்லாம் சுருங்குகிறது. பால்ய ஸகவாசம் மாருது.

கல்யாண சம்பிரமங்கள்

ஹிந்துக்கள் நாலாயிரம் வருஷமாய்த் தொன்று தொட்டு வரும் முறைகளை விட்டு வழுவ மாட்டார்கள் என்ற ஓர் அபிப்பிராயம் எங்கும் பரவி நிற்கிறது. இது வெளிப் பார்வைக்குத்தான் சரி. ஊன்றிக் கவனித்தால், முக்கியாம்சங்களிலும் வேற்றுமைகள் பல அகப்படும். விவாக வழக்கங்களைக்கொண்டே இந்த உண்மையை அறியலாம். முன்போல், ஜாதியையாவது, அதன் உட்பிரிவையாவது இப்போதெல்லாம் கவனிப்பது இல்லை. நாற்பது வருஷத்துக்கு முன் வடமர்களுக்குள் சோழ தேசத்தார், வட தேசத்தார் என்கிற பேதம் பலமாக இருந்தது. பிருகத் சரணத்தாரில் அவாந்தர வித்தியாசங்களை ஊன்றிப் பார்ப்பது உண்டு. அதிக தூரத்திலாவது, நன்ருய்த் தெரியாத குடும்பங்களிலாவது, கொள்வினை கொடுப்பனை செய்யமாட்டார்கள். ஜாதகம் பார்ப்பது இப்பொழுதும் அதிகமே. முன் நாட்களில் இதற்கும் பதின் மடங்கு இருக்கும். கல்யாணங்களுக்குப் பெரும்பாலும் நேரில்தான்

அழைக்கவேண்டும். ஆள் கையில் ஓலைச் செய்தி அனுப்புவதையும் கண்டிருக்கிறேன்.

பயணம் போவது

கூட்டமாய்க் கட்டை வண்டியில் மூன்று நாள் பயணங்கூடப் போவார்கள். நெருக்கி உட்கார்ந்தாலுங்கூட எல்லாருக்கும் இடம் இராது. மாற்றி மாற்றிக் கொஞ்ச தூரம் சிலர், கொஞ்ச தூரம் வேறு சிலர் என்று பிரித்துக்கொள்வார்கள். பெண்டுகளுக்கும் சிறு குழந்தைகளுக்கும் வேறு வண்டிகள்; புருஷர்களுக்கு வேறு வண்டிகள் உண்டு. இரண்டும் கெட்டான் என்கிற வயசுப் பையன்கள் அங்கும் இங்குமாய்ச் சௌகரியம்போல் சேர்ந்து கொள்வார்கள். வாய்க்கால், பள்ளம், மேடு முதலிய இடையூறுகள் நேர்ந்தால், மாடும், வண்டிக்காரனும் நிர்வாகிகளான புருஷர்களும் படும்பாடு அதிகமாக இருக்கும். சிலர், 'நமக்கு என்ன?' என்று உதாசீனமாய் அதைப் பார்க்காதவர் போல் நழுவுவார்கள். திருட்டுப் பயம் உண்டு. இதற்காகப் பெண்டுகளும் குழந்தைகளும் நகை போடாமல் வருவார்களா! மேலே நகை மிகுதியாக இருக்க இருக்க, உள்ளே நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு இருப்பார்கள். பலமுள்ள புருஷர்கள், இருட்டினதும் முந்திச் சிலரும், வண்டியை ஓட்டிச் சிலரும், பின்னால் சிலருமாகப் பாதுகாப்பார்கள். குளத்தங் கரையைக்

கண்டதும் சிறுவருக்கெல்லாம் பசியும் தாகமும் தாங்கவே முடியாது. தோசைக்கும், இட்டிலிக்கும், புளியஞ்சாதத்துக்கும், தயிர்ஞ் சாதத்துக்கும் மன்ருடுவது வேடிக்கையாக இருக்கும். மிளகாய்ப் பொடியும் வேப்பிலைக் கட்டியும் வெல்லம் பட்ட பாடு படும். சிறுமிகள் தாம்பூலம் போட்டு உன் நாக்கு அதிகச் சிவப்பா, என் நாக்கு அதிகச் சிவப்பா என்று நாக்கை நீட்டிக் கண்ணைக் குறுக்கிப் பார்ப்பதும், புல்லாக்கை நக்குவதும் போட்டோ பிடித்தால் வெகு ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

கல்யாண ஊர் சேர்ந்த பிறகு சம்பந்திகளுடன் சிநேகம் கொண்டாடுவதும், அற்பக் காரியங்களுக்கும் சண்டை போடுவதும் வருணித்து அளவிட முடியாது. வரதக்ஷிணை என்பது அப்பொழுதும் உண்டு. ஐயாயிரம், பத்தாயிரம் என்பது கிடையவே கிடையாது. நூற்றுக் கணக்கில்தான் இருக்கும். 'கன்யா தானம்' என்பது சாஸ்திரங்களில் சொன்னபடி சுத்தமாக நடப்பது அப்பொழுதும் அரிதுதான். இதற்கு எதிரான கொள்கையும் ஒன்று உண்டாம். எங்கள் அகத்திலேயே ஓர் உதாரணம் கேட்டிருக்கிறேன். என் தகப்பனர் துவிவாக காலத்தில், அவர் தகப்பனர் தம் சம்பந்தியிடம் ராத்திரி ரகசியமாய் ஐம்பது ரூபாய் கொடுத்தாராம். அவர் கன்யா தானமாக நடத்தவேண்டுமென்று வெகு நாளாய் வைத்திருந்த ஆசை பங்கமாகக்

கூடாதென்று வெகுவாய் ஆக்ஷேபித்தார். "தர்ம சாஸ்திரங்களில் என்ன எழுதியிருந்தாலும், சுற்றியுள்ள ஜனங்கள், 'பெண்ணைக் கொள்வது' என்றுதான் வியவகரிக்கிறார்கள். கொண்ட பொருளுக்கு ஏதாகிலும் விலை கொடுக்காவிடில், அது நம் வீடு வந்து க்ஷேமத்தைத் தராது என்ற நெடு நாளைய அநுபவத்தை ஒட்டி நீங்கள் இதைப் பெற்றுக்கொண்டே ஆகவேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினார்.

சாப்பாட்டு விஷயம்

இப்பொழுதுங் கூடச் சாப்பாட்டுக்கு அழைப்பதும், சாப்பாட்டுக்குப் போவதும் நமக்குள் நாகரிகத்துக்கும் சௌகரியத்துக்கும் ஏற்ப இருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. கிராம வாசங்களில் அதுவும் பழைய நாளில், பெண் வீட்டுக்காரனுக்குக் கவலையும் தொந்தரவும் அதிகமாக வேண்டும் என்பதுதான் எல்லாருக்கும் நோக்கம். காலையில் ஒரு முறை ஊரில் உள்ளோரை யெல்லாம் பிள்ளைகளும் பெண்களும் சாப்பாட்டுக்குக் கட்டாயம் வர வேண்டுமென்று அழைப்பார்கள். ஆனால் இது போதாது. மறுபடியும் சாப்பாட்டு வேளையில் அழைக்காவிடில் சரிப்படாது. புருஷர்களுக்குப் புருஷர், பெண்டுகளுக்குப் பெண்கள் போய்த் தான் ஆகவேண்டும். நிழல் இல்லாத வலங்கை மானில் உப்பு மண் நிறைந்த நாலைந்து தெரு

வுக்கும், அழைக்கும் குழந்தைகள் ஒதுங்கி ஒதுங்கி ஓடுவதைப் பார்த்தால், 'ஏன் இந்தச் சங்கடம் ?' என்றுதான் தோன்றும்.

இந்தச் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் உள்ளது போல்தான் மற்ற விஷயங்களிலும் இருக்கும். ஒரு தடவை ருதுசாந்தி முகூர்த்தம் நடந்தது. ஆசீர்வாதத்திற்கு அக்ஷதை கொடுத்ததும் பெரியவர் ஒருவர் வாத்தியாரை அழைத்து, "நிறுத்தும் !" என்று அதட்டிச் சொல்லி ஒரு விவாதத்தைக் கிளப்பினர். இதற்கு அடுத்து வேறு வீட்டில் முன் நடந்த ஒரு கல்யாணத்தில் கிராம வழக்கத்துக்கு நேர் விரோதமாக ஸம்பாவனை விஷயத்தில் தவறுதல் நேர்ந்ததாகச் சொல்லி, "அதற்கு யார் ஜவாப்தாரி ? என்ன ஜவாப் ?" என்று கேள்வி போட்டார். என்ன சமாதானம் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. "லக்னம் வந்துவிட்டது. தயவு செய்ய வேண்டும்" என்று நயந்து கூறியும் பலிக்கவில்லை. கூச்சல் அதிகமாகி விட்டது. கடைசியில் இதற்கு வேறு வழியில்லை என்று சிலர் ஒருமிக்கப் பேசிக் கொண்டு வெளியே போய் விட்டார்கள். மனையில் பிள்ளையும், பெண்ணும், வாத்தியாரும் சண்டைக்காரப் பெரியவருமே பாக்கி. இனி வழியில்லை என்று அவரும் ஒதுங்க, அவசியமானவர்கள் ஒவ்வொருவராய்த் திரும்பி வந்தபிறகு முகூர்த்தம் காலம் தவறி நடைபெற்றது.

கிராமத்துப் பெண்கள்

இனி ஸ்திரீகளைப் பற்றி ஒருபாகம் எழுதி, இந்தக் கட்டுரையை முடிக்கவேண்டும். தென்னிந்தியாவில் 'கோஷா' என்னும் அநாகரிகம் இல்லாவிடினும், அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய தேசங்களில் பெண்பாலர்களுக்கு உள்ள படிப்பும், உரிமைகளும், புருஷர்களுக்குச் சமானமாகப் பழகும் சுயாதீனமும் நம்முடைய சகோதரிகளுக்குக் கிடைக்க இன்னும் எவ்வளவோ காலம் பிடிக்கும். அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் வலங்கைமானில் அவர்கள் நிலைமை எப்படி இருந்திருக்கும்? ஸ்திரீகளைப்பற்றி நம் நூலாசிரியர்கள் உள்ளதை உள்ளபடி அறிவார்களா? அதற்கு எவ்வளவு நெருங்கிப் பழக வேண்டும்? புருஷர்களுடைய அந்தரங்க பாவங்களையும், உத்தேசங்களையும், சுக துக்கங்களையும் உள்ளது உள்ளபடியே வருணிக்க முடியுமே. எட்டு ஒன்பது பிராயமானதும் இரு பாலாரையும் பிரித்துவிடுகிறோம். விளையாட்டு வேறு; கூட்டம் வேறு; கற்கும் கலை வேறு; செய்யும் வேலை வேறு; ஆசாரம் வேறு; பேசும் பேச்சுக்கூட அநேக அம்சங்களில் வேறு. நம் உத்தியோக நிகழ்ச்சிகளும், வாழ்க்கையின் பெரும் போக்குகளும், துயரங்களும், ஆசைகளும் முற்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாதவை. நம்முடன் அவர்கள் இந்த முக்கியமான விஷயங்களில் கலந்து சரி

சமானமாய்ச் சம்பாஷித்து, உதவி, வாழ்க்கைப் பங்காளிகள் என்று நினைக்கக் கூடிய நிலையை இன்னும் அடையவில்லை. வீட்டுக் காரியங் களுக்கு அவசியமான அளவுதான் அவர்களோடு பேசுவதும் கொண்டாடுவதும் இருக்கின்றன. ஆடவர் எழுதும் புஸ்தகங்களில் பெண்களைப் பற்றிய கருத்துக்கள் தத்துவமாக இருக்க மாட்டா.

எங்களூரில் பையன்களுக்கே நல்ல பள்ளி இல்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறேன். பெண் களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமா! படித்த பெண் களும் இல்லை; படிக்கவேண்டும் என்கிற அவா உள்ள பெண்களும் இல்லை. பாட்டுக் கொஞ்சம் கற்பார்கள். அதுவும் பெரும்பாலும் கேள்வி யால் வந்ததாக இருக்கும். உட்கார்ந்து ஒழுங் காக ஒருவர் சொல்லி வைப்பது என்பது இல்லை. கௌரீ கல்யாணம், ஊஞ்சல், நலங்கு, குதித்துப் பாடுவது - இந்தச் சந்தர்ப்பங்களுக்குத் தக்க பாட்டுக்களை மட்டும் தெரிந்து கொள்வார்கள். அம்மானை, கோலாட்டம், பல்லாங்குழி, நாலு மூலைத்தாச்சி, பாண்டி, ஓட்டி, சோழி—இவை களே ஆட்டங்கள். பெரிய சம்சாரங்களில் இவற்றிற்குக் கூட நேரம் அகப்படாது. தாய்க்குச் சிறிய பணிவிடைகள் செய்யவேண்டி இருக்கும். குழந்தையை எடுத்து வைத்துக் கொள்வதும், அசுத்தங்களை எடுப்பதும், வீடு கூட்டுவதும், அடுத்த வீடு அண்டை வீட்டுக்குச்

சிறிய தூதுகள் செல்லுவதும், சாமான்கள் கடன் கொடுப்பதும், வாங்குவதும் அவர்கள் பொழுதை எல்லாம் போக்கி விடும். சிறிய சமையலுங் கூடச் சமாளிக்க வேண்டும். இந்தச் சுற்றுக் காரியங்களுக்குப் பெண்கள் அவசிய மாதலால்தான், "சமுத்தி தலைச்சன் பெண்ணைப் பெற்ருளாம்" என்கிற வசனம் வழங்குகிறது.

பத்து வயசிற்குள் விவாகம் ஆகவேண்டும். அதற்கு முன்னுல் இந்தச் சிக்ஷை ஆகவேண்டும். ஆகாவிடில் தாய்க்குப் பெரும் கவலை. "வருகிற வருஷம் புக்ககம் போகவேணுமே! நீ எப்படித் தான் குப்பை கொட்டப் போகிருயோ?" என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கன்னத்தில் இடிப் பாள்.

அந்த நாளில், குழந்தைகளுக்குச் சொறி, சிறங்கு, அம்மை முதலிய நோய்கள் அதிகம். வைத்தியம் மட்டு. சுகாதார வழி ஒன்றுமே தெரியாது. நல்ல அகங்களில்கூடப் பெண்கள் தலைமயிரில் பேன் இருக்கும். வெளியில் உட் கார்ந்து பேனை எடுத்துச் சொடுக்குவது அரி தல்ல. நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

எட்டாவது வயசிலேயே மாப்பிள்ளை தேடத் தொடங்குவார்கள். பெண்களை வைத்துக் கொண்டேதான் வியவகாரமெல்லாம் நடக்கும். குடும்பக் கஷ்டங்களும், குடித்தனப் பாரத்தைத் தாங்கும் விதமும், மாமியார் நாத்தனுர்களின்

கீழ் இருக்கவேண்டிய மாதிரியும் உபதேசம் 'ஆகும். குழந்தைப் பருவத்திலேயே பாரபுத்தி வந்துவிடும். பன்னிரண்டு வயசுக்குள் கட்டிக் கொடுக்காவிடில் வெட்கம். பெண்ணை வெளியே பார்ப்பது கடினம். ஆகிருதி வளர்ந்தால் தாய் தந்தையருக்குப் பயம். "என்னடீ, குதிர்போல் வளர்த்து வெச்சுக்கொண் டிருக்கையே!" என்று தாக்ஷிண்யம் இல்லாமல் கேட்பாள் மாடியகத்துச் சுப்புக் கிழவி. அன்று முதல் சாப்பாடு கூடக் கொஞ்சம் குறையவே போடுவர்.

மாசம் மாசம் வரும் தீண்டலில், நோவும் குணவேற்றுமையும் தாங்கமுடியாமல் இருக்கும். வெளியில் சொல்ல மாட்டார்கள். அழுகையையும் அடக்குவார்கள். வைத்தியமும் வெகு மோசம். உடல் வலி, மனத்துயரம் - என்பவைகளைப் பொறுப்பதில் ஸ்திரீகளுக்கு நம்மைப் போல் நூறு மடங்கு சக்தி இருக்கும். இது போதாதா? பேய் பிசாசு என்று அசாத்தியப் பயத்தை உண்டு பண்ணி, கோவில் குளங்களுக்கு இழுத்து மந்திரவாதியைக் கொண்டு கோரமாய்த் தலையை அவிழ்த்து ஆடச்செய்து, பிரம்பால் அலற அலற அடித்து, 'இந்த உயிர் எதற்கு? சாவது நலம்' என்று எண்ணும்படி படுத்துவார்கள். ஒரு பெண்ணை மந்திரவாதி அடித்துப் பயமுறுத்திப் பயங்கரமான சத்தங்கள் போட்டுப் பார்த்தான். அவள் ஆடவில்லை. மூன்று நாள் பிரயாசைப் பட்டும் ஒன்றையும் காணவில்லை.

"தலையை அவிழ்த்துத் தானே கொஞ்சம் ஆடினால் அல்லவா, பிடித்த பேய் வரும்?" என்று அதட்டினார். "நானாக ஆடி வர வழைக்கிற பேய் பேயல்ல" என்று பெண் தைரிய மாய் எழுந்திருந்து உள்ளே போய்விட்டாள்.

புக்கக வாழ்க்கை

மற்றொரு விந்தை உண்டு. ஆனால் பழகிப் போனதால் நமக்கு விந்தையாகத் தோன்றாது. பெண்கள் பிறந்த அகத்தில் இருப்பது வேறு; புகுந்த அகத்தில் இருப்பது வேறு. இந்தப் பெண்தானா அவள் என்று கேட்கலாம். இஷ் டப்படி ஓடி ஆடிக்கொண்டு, வேடிக்கை விளை யாட்டில் சேர்ந்து, 'கலுக்' என்று சிரித்து, சாதா ரணமாய்ப் பேசிக்கொண் டிருப்பாள் ஓர் இடத் தில். மற்றோர் இடத்தில் தலை நிமிரக் கூடாது. சீராக நடக்கவேண்டும். ஒருவர் கேட்கச் சிரிக் கக் கூடாது. தூண் மறைவில், கதவு மறைவில், நிற்கவேண்டும். வாசலில் போகக் கூடாது. வாயைத் திறந்து பேசக் கூடாது. கூ, கூ என்று மட்டும் சத்தம் செய்யலாம். அது அர்த்தமாகா விடில், அருகில் இருக்கும் குழந்தையிடம் மெது வாய்ச் சொல்லலாம். முறுக்கு, சீடை தின்றால் ஓசைப் படாமல் வாயில் நன்றாக ஊறின பிறகு தான் தின்பது ஒழுங்கு. வீட்டில் எல்லோரும் படுத்த பிறகுதான் புருஷன் தூங்குமிடம் போக லாம். அதற்கும் மாமியார்க்காரி உத்தரவு

வேண்டும். தானே போய் விட்டால், "என்ன ராங்கிடி; நம்மைத் தாண்டிண்டு, டாக், டாக் என்று போறதைப் பாத்தியா?" என்பாள். துஷ்ட எஜமானியாய் இருந்தால், "கட்டேல வைக்க" என்ருவது, "பாம்பு பிடுங்க" என்ருவது ஒரு சாபம் பின் தொடரும். புருஷன் வெளியூர் போய் ஆறுமாசம் கழித்துத் திரும்பி வந்தாலும், மற்றவரைப்போல் நெருங்கி க்ஷேமம் விசாரித்துப் பேசலாமா? ஒரு நாழிகை இரண்டு நாழிகை பொறுத்து ஏதோ தற்செயலாய்க் கண்டவள் போலச் சந்திக்கவேண்டும். பிறந்த அகத்து மனிதர் வந்தால் அவருடன் அதிகமாய்ப் பேசக்கூடாது. "இன்னும் ஒரு நாள் இருங்களேன்" என்று தன் வீடாகப் பாவித்து உபசாரம் பண்ணலாகாது.

நான் ஒரு தடவை என் தமக்கையைப் புக்ககத்தில் பார்க்கப் போனேன். எதிர் வீட்டுக்காரரை நல்ல வார்த்தை சொல்லி, அவர்கள் ஏதோ காரியத்துக்குக் கூப்பிட்டதுபோல் கூப்பிடச் சொல்லி நாலு வார்த்தை பேசிவிட்டு வந்தேன். மற்ருெரு சமயம் ஒன்று விட்ட தமையனர் பெண்ணை அவள் புக்ககத்தில் காணப் போனேன். காலையில் எட்டு மணி இருக்கும். அவள் மைத்துனன் என்னைத் திண்ணையில் உட்கார வைத்து, "காலவேளையில் வேலை அதிகமாய் இருக்கும்போது வந்தீர்களே. ஐந்து நிமிஷங்கள் பேசித் திரும்புங்கள்" என்ருன். பெண்

ணிடம் இந்த ஆக்ஞையைச் சொன்னதும், "ஐந்து நிமிஷந்தான் எதற்கு? பார்த்தாகி விட்டது. போய் வாருங்கள்" என்று விடை கொடுத்து விட்டாள். அந்த மைத்துனன் ஹைகோர்ட்டு வக்கீல். நான் அப்பொழுது ஹிந்து ஹைஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர். பெண்ணுடைய அகமுடையான் ஒரு வாயில்லாப் பூச்சி.

எல்லா மாமியாருமே பொல்லாதவர்களா? நாட்டுப்பெண்ணை நன்றாய் வைத்துக் கொள்கிறவர்களும் உண்டு. ஆபீஸ்களில் எப்படிச் சில எஜமானரிடம் சேவிப்பது சந்தோஷமாயும், வேறு சிலரிடம் சேவிப்பது சங்கடமாயும் இருக்குமோ அப்படித்தான். பிறர் மனம் நோவாமல் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்கிற புத்தி படிப்பால் வருகிறதன்று; பணத்தால் வருகிறதன்று; குலத்தால் வருகிறதன்று; பிறப்புடன் வருகிறது. 'இயற்கைப் பெரிய மனிதர்' (Nature's Gentlemen) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே, அப்படியே இயற்கைப் பெரிய மனுஷிகளும் இருக்கிறார்கள். நாட்டுப் பெண்ணின் அதிருஷ்டம் என்று கூறவேண்டும்.

சீக்கிரத்தில் பிள்ளையைப் பெற்றால் புண்ணியசாலி எனலாம். மலடிக்கும், பெண்களைப் பெறும் ஸ்திரீக்கும் இந்த உலகத்திலேயே நரகந்தான். நேரில் வாய் கூசாமல், வருகிறவர் போகிறவர் எல்லாரும் அசட்டையாய்ப் பேசு

வார்கள். மூத்தாள் போய் இளையாளாய் வாழ்க்கைப்படும் ஸ்திரீகளுக்கு வேறு எந்தத் துன்பங்கள் இருந்தாலும், மாமியார் நாத்தனார் படுத்தல் அதிக நாள் இராது. புருஷனுக்குக் கொஞ்சம் கண் திறந்திருக்கும். மோகமாக இருப்பான். தானே கவனிப்பான். இதுதான் ரகசியம். அகமுடையான் பிரீதியாக இருந்தால் வேறு ஒருவரும் கொடுமை காட்டமாட்டார். முக்கால் வாசிப் பிள்ளைகளுக்கு இது தெரிகிறதில்லை. தெரிந்தாலும் அதை வெளியிடுவதற்கு மனத்திடம் சீக்கிரத்தில் வராது. தகுந்த காரணம் இல்லாமல் நாட்டுப் பெண்ணைத் தள்ளிவைத்துப் பிள்ளைகளுக்கு மறு கல்யாணம் செய்து வைக்கிற தாயார் முன்னாளில் அதிகம். ஆனால், வெகுவாய் இளையாளாய் வரும் பெண்கள், மாமியாரைச் சீக்கிரத்தில் அடக்கி மூலையில் உட்கார்த்துவார்கள். ஆண்டவன் செயலில் ஒருத்தி கஷ்டம், மற்றொருத்திக்குச் சுகமாய் முடியும்.

உள்ளே நடக்கும் சம்பவங்களை வெளியே சொல்ல யாரும் தயங்குவர். பிறர் உதவி கிடைக்காது. அடித்துக் கத்தினாலுங் கூட அக்கம் பக்கத்தார் ஏனென்று கேட்பது மரியாதையல்ல. "தாலி கட்டினவன் எல்லா வலிமையும் உள்ளவன். நாம் குறுக்கிடப் பாத்தியம் இல்லை" என்று பார்த்துக்கொண்டே இருந்து விடுவார்கள். நான் சிறு வயசில் கண்ணால் பார்த்த அக்கிரமமும் கொடுமையும் கணக்

இல்லை. எழுதினால் புஸ்தகமாகும். எங்களூரில் பெரிய குடும்பத்தில், ஒன்பது மாசம் கர்ப்பம் சுமந்த பெண்ணை மாமியார் தூண்டுதலால், புருஷன் வெயிலில் வெகுநேரம் நிறுத்தி அடித்துக் கீழே தள்ளி, வயிற்றில் காலால் உதைத்துக் கொன்று, வழக்கு, கோர்ட்டுக்குப் போகாமல் போலீஸாரை வசப்படுத்தி அமுக்கியதை அறிவேன். ஒரு பத்திரிகையில் கதையாக இதை வரைந்திருக்கிறேன்.

கற்பு விஷயத்தில், ஆடவர்களை விடப் பெண்டிர் ஐம்பது மடங்கு மேலானவரென்று சந்தேகம் இல்லாமல் சொல்லலாம். இது நம் ஜாதிக்குப் பெருமைதான். வலங்கைமானில் வெளிப்படையாகக் கெட்ட ஸ்திரீகள் எனக்குப் பதினைந்து வயசு நடக்கும்போது இரண்டே பேர்தாம். தெரிந்ததும் தெரியாததுமாய் இன்னும் இரண்டு மூன்று பேர் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு இவ்வளவு உயர்வு வருவதற்குக் காரணம், பெரும்பாலும் நாம் ஏற்படுத்தி இருக்கும் நிர்ப்பந்தமும் கட்டுப்பாடுமே. இவைகள் வரவரத் தளர்ந்து வருகின்றன. நவ நாகரிகம் வேண்டுமென்று ஸ்திரீ ஜாதிக்கு முன் னேற்றம் தேடுவோர், அவர்களுடைய நடத்தை யைப்பற்றி ஏதாகிலும் காதில் பட்டால், இது தீராதென்று மனத்தை ஒருவாறு சமாதானப் படுத்திக் கொள்வது அவசியம். கெடுதல் கலவாத நன்மை பிரமனுடைய கற்பனையில் இல்லை.

பெண்டிர் சம்பாஷணை

பழக்கம், நோக்கம், தொழில், கோஷ்டி எல்லாம் வேருக இருக்கும்போது, பெண்டிர்களின் சம்பாஷணை வேறுபடாதா? பெண்டிர் மட்டும் கூடிப் பேசுவதை நாம் கேட்க அவகாசம் வெகு குறைவு. நம்மைப் பொருட்டாக நினைக்கும் வயசு வருமுன் நேர்ந்த அநுபவந்தான் முக்கிய ஆதாரம். மற்றதெல்லாம் கேள்வி மூலமும் ஊக மூலமுமே அறிந்தவை. வீண்வம்பு பேசுவதில் நமக்குச் சற்றேனும் அவர்கள் பின் வாங்கார். ஒருவரை ஒருவர் பூஷிப்பதிலும், தூஷிப்பதிலும் பரீக்ஷை வைத்தால் அநேக ஸ்திரீகள் டாக்டர் பதவிக்குத் தகுதியுள்ளவர்கள். நாவில் நரம்பே யில்லாமல் திட்டுவதில், திருவிடைமருதூர்ப் பெண்களுக்கு நிகரில்லை என்பது பிரசித்தம்.

நான் ஒரு சமயம் நேரில் இதை அநுபவித்தேன். திருவிடைமருதூர்ச் சீமாட்டியை மணம் புரிந்த சிநேகிதர் ஒருவர் வீட்டுக்குப் போஜனத்திற்குச் சென்றேன். முன்பே அறிவித்திருந்தாலும் சமையல் பிரயத்தனத்தைக் காணவில்லை. என்னவென்று கேட்கப் போன கிருகஸ்தர் திரும்பி வந்து என்னுடன் உட்கார்ந்தார். அவருக்கு முகத்தில் ஈ ஆடவில்லை. ஸமாசாரம் என்னவென்று விசாரிக்க எனக்கு மனம் துணியவில்லை. இந்நிலையில் அந்த அம்மாள் குரல்

செவியில் எட்டத் தொடங்கியது. சின்னத் தூறலில் ஆரம்பித்துப் பெருமழை சொரிவது போல, சில மொழிகளை மெதுவாகச் சொல்லிச் சூடேறியதும் சத்தம் ஓங்கி, அதிக வேகமாகத் தன் குறைகளை முறையிட்டாள். வாழ்க்கைப் பட்டுப் புருஷன், அகத்துக்கு வந்ததுமுதல் தான் பட்ட சிறுமைகளையும் அவமானங்களையும் வரிசையாய் அடுக்கவே, முதலில் துக்கப்பட்ட என் நண்பர் புன்சிரிப்புச் சிரிக்கத் தலைப் பட்டார். சில நிமிஷங்களுக்குள் சரித்திரம் சமத் காரத்தையும், உயர்ந்த நடையையும் பெற்றது. கிருகஸ்தர் கைகொட்டிச் சிரிக்க, அவருக்குச் சித்தம் புரண்டதென்று சந்தேகித்தேன். அவர், தாம் இவ்வளவு காலம் கேட்டதில்லை யென்றும், எனக்காக என்று வெகு காலம் அடக்கிவைத் திருந்து வரிசை யெல்லாம் காட்டுகிறதாகவும் சொன்னார். எனக்கும், புஸ்தக வாசனையே தெரியாத ஒரு குக்கிராமத்துப் பெண் தட்டுத் தடங்கல் இல்லாமல், சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லாமல் தாரையாக மொழிவதைக் கேட்க, உட்புகுந்து ஏதோ ஒரு பூதம் அவள் வாய்மூலம் தன் வித்தையைக் காட்டுகிறதோ என்று தோற்றியது. வீட்டில் உள்ள மற்றப் புருஷர் களை, "மாசக் கடங்காரன்" என்றும், "வாரக் கடங்காரன்", "நித்தியக் கடங்காரன்" என்றும் வகை வகையாய்ப் பிரித்துக்கொண் டிருந்தாள். நான் கேட்டிராதவையும் படித்திராதவையுமான

உபமானங்களும் பழமொழிகளும் சந்தர்ப்பத்துக்குப் பொருத்தமாய், ஒன்றன்பின் ஒன்ருய் வெளிவந்தது, மிக்க வியப்பாக இருந்தது. சுமார் முக்கால் மணி இந்த நாடகம் நடைபெற்றது. ஓய்ந்ததும் எங்கள் இருவருக்கும் பசி தாகம் இல்லை; கோப தாபம் இல்லை; அந்த அம்மாளிடம் ஒரு நாளும் இல்லாத நன்மதிப்பு எனக்கு உண்டாயிற்று. ஏதோ முற்பிறப்பின் வாசனை, வெளியாவதற்கு அநுகூலமான கால தேசவர்த்தமானங்கள் ஏற்பட்டவுடன், அவளும் அறியாது, மலர்ந்து கோலம் செய்தது என்று எண்ணினேம்.

புதுச் செய்தி கேட்டால், அதற்குக் கொஞ்சம் 'மூக்கு முழி' வைத்து, ஊரெல்லாம் விளம்பரம் செய்பவர் சிலர் உண்டென்று எல்லோருக்கும் சொந்த அநுபவத்தால் தெரியும். இந்தக் கியாதியைப் பெற்ற கிழவி ஒருத்தி வலங்கைமானில் இருந்தாள். இவளுக்குப் போட்டி ஒரு சுமங்கலி; வீடுகளில் காரியம் செய்து பிழைப்பவள். பெரியகத்துப் பாட்டியும், காரியக்காரி காமுவும் ஊரை இரண்டாகப் பிரித்துக்கொண்டு அநேகமாய்ச் சந்திப்பதில்லை. ஒரு சமயம் இவ்விரண்டு வம்பரும் ஒரு வளைகாப்புக் கூட்டத்தில் ஏக காலத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். காரியக்காரி நழுவப் பார்த்தாள்.

"இந்தாடி காமு, போகாதே. இன்னிக்கு என் கதைதான் ஒசத்தி. நீயும் இருந்து கேளு"

என்று மூட்டையை அவிழ்த்தாள் கிழவி: "எங்க அடுத்தாத்துக் கல்யாணம், வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. மூணு நாள் ரொம்ப அழகா, சண்டை பூசல் இல்லாதே நடந்தது. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சாயிரு. திஷ்டிப் படப் போறதே இன்னு சொல்லிண் டிருந்தோம். இன்னிக்குச் சாயங் காலம் பச்செ பூசினதும் சம்பந்திகள் ஒத்திக் கொத்தி ஏசிக்கிண்டா. வேணதெல்லாம் ரெண்டு கட்சிக்காரியும் பாடினு. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சாயிரு. பிள்ளையாத்துக்காரி ஒருத்தி தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பிச்சுட்டா. என்ன என்னன்னு கேட்டா, சொன்னுத்தானே! தேமேன்னு நம்ம கல்யாணிக்குப் பயம் பிடிச் சுட்டுது. 'அருமையா முத முதல் ஒரு கல்யாணம் பண்றேன். சரியா ' நடக்கணுமேன்னு எத் தனையோ ஆண்டவனை வேண்டிக் கொண் டிருக்கேனே! எந்தப் பாவியோ கண்ணெ வெச்சுட்டாளே!' என்னு ஏங்கிப் போயிட்டா. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. அந்தம்மா அழுகை நிக்கல்லே. கேட்டால் சொன்னுத்தானே? சம்பந்தியம்மாவுக்குத் தம்பி ஆமண்டயாளாம். அவளும் எத்தனையோ பாடினு. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. கல்யாணப் பெண்ணை யாரோ, 'நீயும் பாடேண்டி, நோக்குத் தெரியுமே' என்னு இளப்பி விட்டுட்டா. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்

டாட்டா விச்சாயிரு. அது தேமேன்னு சாது, பாடலாமாக்குமின்னு, 'தாவாரத்திலே தட்டா ளோடு போனுளே தையூ' இன்னு பாடினு. அந்தம்மாக்குத் தையூன்னு பேராம். தட்டான் எழவும் கொஞ்சம் உண்டாம். வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. கொழந்தெ கண்டுதோடி? அதும் பாட்டுக்குச் சொல்லிப் பிட்டுது. தெரிஞ்சு வேணுமின்னுதான் பாடித்து. நானேன் வந்தேன்? சிவனேன்னு அடைச்சுக்கிண்டு கிடக்கப்படாதோ? வேணு மின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. இப்படியெல்லாம் கூச்சல் போடவே புருஷா காதிலேயும் பட்டுட்டுதாம். நாளைக்கு ஆசீர் வாதத்துக்குள்ளே, காலிலே விழுந்து கன் னத்திலே போட்டுண்டால் ஒழிய நடக்கப்போற தில்லையாம்; போயேன்! வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு."

"காலிலே விழுந்து கன்னத்திலே போட் டுண்டா என்ன? அப்படி வணங்கித்தான் போகணும் பொண்ணைப் பெத்தவள்" என்ருள் காரியக்காரி காமு.

"நான் அப்படித்தான் சொன்னேன். வேணு மின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. அத்தோடு போயிடும் அது. புருஷா வரைக்கும் போயிட்டு தோன்றே? அந்தப் படுபாவி இருக்கானேன்னே ஒத்தன், நம்மூர்ப் பேரைக் கெடுக்கிறத்துக்கு: வெண்டைக்காக் குப்பன்!

வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. இதுதான் சமயம்; வெசை வெச்சு அம்பது ரூபாய் பிடுங்கிடணுங்கிறுனும். இந்தப் பொண்ணைப் பெத்தவன், 'நானெங்கே போவேன், அம்பது ரூபாய்க்கி?' என்கிறுனும். ஒரே கொழப்பமாய்க் கிடக்கு. வேணுமின்னுக் கேளு வேண்டாட்டா விச்சா யிரு. நான் வந்துட்டேன். ஒங்களண்டே சொன்னுலொழிய நேக்குத் திரலலே."

காரியக்காரி காமு இந்த இடத்தில் தன் பிரசங்கத்தைத் துவக்குகிறுள்:

"அதுக்கு மேலே கொழப்பமாக் கிடக்கு, வடக்குத் தெரு சீதையம்மா ஆத்திலே. நமக்கேன் பெரிய மனுஷாளாத்து வம்புன்னு பேசாமே இருந்தேன். கிழவி கதையைக் கேட்டதும் தாங்கல்லே. சொல்றேன்: தோப்பனுக்கும் பிள்ளைக்கும் சண்டை கைகலந்து போய்க் குடுமியைப் பிடிச்சுண்டுட்டா. வம்புக் காரிம்பாளே என்னெப் பிடிச்சு. நானுச் சொல்லலே பாருங்கோ. சீதையம்மா பொண்ணைப் புக்காங் கொண்டு விடப்போனு. மாமனுர்க்காரர் உள்ளே வரப்படாதுன்னுட்டாராம். எப்படியானும் நொழஞ்சுடறதின்னு பொண்ணை இழுத்துண்டு சீதையம்மா போனு. அந்தப் பிராம்மணன் கையை விரிச்சுண்டு, தெரியும் சேதின்னு மறிச்சுட்டார். மாமியாரும் ஆம்படையானும் பாத்துண்டுதான் இருக்கா.

இதெல்லாம், நான் ஏழை சொல்லப்படாது. மனசு கேக்கல்லே. சாந்திக் கல்யாணத்தே பிடிச்சு ஏதோ அட்டிகை விஷயமாத் தகரார் இருக்காப் போலிருக்கு. நூறு ரூபாய் குடுக்கணும் இங்கிரார் சம்பந்தி. குடுக்கிறதில்லேங்கிரார் சீதையம்மா ஆத்துக்காரர். அதுக்காகத் தான், பொண் வேண்டியதில்லே, நீங்களே வெச்சுக்கோங்கோ இங்கிரார். தாயாரும் பெண்ணும் திரும்பி வந்துட்டா. வந்தது முதல் ரோதனே தான். இருக்குமோன்னே? பெத்த வயறு எரியாதா? 'இவளுக்கேன் கொழுப்பு? இவனே யார் சொல்லச் சொல்ரு'ன்னு சொல்லாதேயுங்கோ. பொண்ணுக்கு ஒடப்பறந்தான், தலையெ அடகு வெச்சாவது குடுத்துடுவம், மானம் போறதேங்கிருன். தோப்பனர் படாதுங்கரார். இப்படி உண்டோ ராஜ்யத்திலே! நான் நாலெடத்திலே சமையலுள்ளே யெல்லாம் போய்ப் பொழைக்கிறவள். எம் பேரிலே குத்தஞ் சொல்லாதேங்கோ. இத்தனே வயசிலே நான் இந்த மாதிரிப் பார்த்ததில்லே. வாழாதே தான் இருக்கட்டுமே; அவாத்திலே இல்லையா, இவாத்திலே இல்லையா இன்னு ஒரு தோப்பன் கேக்கறது? சீதையம்மா நாக்கெப் பிடுங்கிண்டு சாறேங்கிரு. பொண்ணுக்கா, அழுது அழுது மூஞ்சி அப்பமா யிருக்கு. கண்ராவியாயிருக்கு. அவாத்து வாசலோடு போறபோதெல்லாம் உள்ளே போய் ஒரு வார்த்தை ஆறுதலாச்

சொல்லி விட்டுத்தான் போவேன். தள்ளி வெச்சுட்டு வேறு கல்யாணம் பண்ணிவிட்டால், என்ன செய்வேனென்னு, மாஞ்சு சாகிரு, பாவம்! பகவான் நீலேங்கிருளே, இப்படித்தான் நீலே (லீலெ) பண்ணணுமோ! அவரை யார் கேக்கறது? தலையிலெழுத்து! அவாவா, போன ஜன்மத்திலே பண்ணின பாவம் விடுமா? இதோ பாருங்கோ, என்னெ விட்டுதா? போர்க் காரியம் குமிஞ்சு கிடக்கு. நான்தானே சேசாகணும்? போயிட்டு வரேன்."

சிரத்தைக்கு என்ன வேண்டும்?

தொன்றுதொட்டு வரும் மதத்தின்கண் நமக்கு இருக்கும் நம்பிக்கைக்கு என்ன காரணம்? தாய்நாடா? அறிவை ஊட்டும் நாற்பயிற்சியா? முறைப்படி வழங்கும் சடங்கா? சுற்றி நடை பெறும் விழாக்களா? ஸ்தல யாத்திரையா? பட்டினி, விழிப்பு, பூசை முதலிய அநுஷ்டானமா? இவையொன்றும் இன்றி மனிதருக்குத் தெய்வ பக்தி இருத்தல் கூடும். உண்மையில் அது வேருென்றைப் பொறுத்து நிற்பதில்லை. இந்த ஆழ்ந்த தத்துவத்தை அவரவர் தத்தம் அநுபவத்தால் உணர்ந்திருப்பர். எனக்குத் தெரிந்தவைகளுள் அயல்நாட்டு அநுபவங்கள் மூன்றைக் கூறுகிறேன்.

1

1922–ஆம் வருஷத்தில் நியூஸிலண்ட் என்னும் 'டொமினியனி'ல் குடியேறிய இந்தியருக்கு மற்ற இனத்தாரைப் போலவே உரிமைகள் கிடைக்கவேண்டுமென்று வழக்காடப் போனேன். அவ்விடத்து ராஜதானியான வெலிங்டன் நகரில் என்னைக் காண ஓர் இந்தியர்

வந்தார். நல்ல உடை அணிந்திருந்ததாலும், நிலை, நடை, பேச்சுத் தோற்றங்களாலும் பெரிய மனிதரென்று அவரைக் கருதினேன். வழக்க மான கேள்வி கேட்டு விடைபெற்ற பிறகு, வந்த காரியத்தை விசாரிக்கலானேன். அவர், துறை முகத்தில் பளுவான சாமான்களை ஏற்றி இறக்கிப் பிழைப்பவர்; நாளொன்றுக்குச் சுமார் பத்து ரூபாய் கூலி பெறுவார்; குடியிலாவது அது போன்ற வேறு வழியிலாவது பணச்செலவு செய்யாமல் பாங்கியில் தக்க தொகை உள்ளவர். இந்தியாவுக்குத் திரும்பவேண்டும் என்கிற ஆவல் அவருக்கு வலுத்தது.

ஐக்கிய மாகாணத்தில் கங்கையின் வட கரையில் உள்ள ஓர் ஊரில் அவர் பிறந்தார்; ஊர்ப் பெயர் சரியாக நினைவில்லை. பிராம்மண ஜாதியாம். அவர் மூன்றும் பிராயத்திலேயே வெளியேறினவர். கொடிய பஞ்ச காலத்தில் எவனோ கங்காணி, கூலியாட்களைச் சேர்ப்பதற்கு வந்து ஆசை காட்டி முன்பணம் கொடுத்து அவர் தாய் தந்தையரை அழைத்துக் கப்பலேற்றி விட்டான். ஆஸ்திரேலியாவில் ஸிட்னி நகரில் துறைமுகத்தில் வேலை செய்து பிழைத்திருந் தார்கள். நாலைந்து வருஷங்களில் முதலில் தாயும், பிறகு தந்தையும் இறந்தார்கள். அவர்பால் இரங்கிக் குழந்தை இல்லாதவர் ஒருவர் காப்பாற்றி வந்தனர். சில வருஷங்களான பிறகு அவர் தாமாகவே பிழைக்கத் தெரிந்து,

வெலிங்டன் கப்பலில் ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் நல்ல வேலைக்காரரென்று பெயர் வாங்கிவந்தார்.

நான் எவ்விதம் உதவவேண்டுமென்று கேட்க, அவருக்குச் சரியாய் உத்தரம் சொல்லக் கூடவில்லை. ஊர் தெரியாது; உற்றூர் தெரியாது; மீண்டும் ஜாதியில் புகுதல் வேண்டும்; பிராம் மணப் பெண்ணை மணந்து குடும்பத்தை விருத்தி செய்ய வேண்டும். திரவியத்தால் தடை இல்லை. "கோத்திரம் தெரியுமா?" என்று கேட்டேன். அவருக்குக் கோத்திரம் என்றால் இன்ன தென்பதே புரியவில்லை.

"பூணூல் உண்டா?" என்றேன்.

"தகப்பனார் மார்பில் அணிந்திருப்பதைக் கண்டது உண்டு. அது வேண்டுமானால் உங்களால் கொடுக்க முடியாதா? எவ்வளவோ காலம் மேற்பிறப்பினரான இந்தியரைப் பார்ப் போமா என்று ஆவலுடன் காத்திருந்து சாஸ்திரி என்று பெயர்கொண்ட ஒருவர் வந்தபொழுது கரையேற்றம் பெறுவிடில் எப்பொழுதுதான் பெறுவேன்!"

இவ்வாறு அவர் மனமுருகப் பேசக் கேட்ட நான் திடுக்கிட்டேன். "என்னால் ஒன்றும் இயலாது. உம்முடைய விருப்பம் நிறைவேறாது" என்றேன்.

வீணாக அவர் ஆசையைப் பெருக்கக் கூடாதென்பது என் எண்ணம். என் மொழியின்

உறுதியைக் கேட்டவுடன் அவர் இருதயம் உடைந்தது போலும்! கலகலவென்று கண்ணீர் சொரிய, "ஆனால் நான் இங்கேயே வயிறு வளர்த்துப் பவுனைச் சேமித்து ஆத்மாவை அழித்து விட்டுச் சாகவேண்டியதுதானா?" என்று கைக்குட்டையால் முகத்தை மூடித் துக்கித்தார்.

'மரத்தினின்று சிதறிக் காற்றில் ஓடிப்போன சருகுக்குப் பசுமை மீளுமோ?' - இந்தக் கருத்து என் மனத்தில் தோன்றியது. நான் அதை அவரிடம் சொல்லவில்லை. கூடினவரையில் ஆறுதல் சொன்னேன். "நல்லது பொல்லாதது, புண்ணியம் பாபம் என்கிற பகுத்தறிவு உண்டாவதற்குமுன் நிகழ்ந்த கேட்டுக்கு நாம் ஜவாப்தாரிகளல்ல. கருணாமூர்த்தியான கடவுள் நம்மை அதற்காகத் தண்டிக்க மாட்டார்" என்றேன். இது அவர் புத்தியில் ஏறவில்லை. "ஆரிய ஸமாஜிகள் இங்கு இருக்கிறார்களா?" என்று கேட்டேன்.

"இருக்கிறார்கள். அவர்கள் செய்யும் சுத்தியால் பிராம்மண அந்தஸ்து வராதே. எனக்கு மற்றொன்றும் தேவையில்லை" என்று முடிவாய்ச் சொல்லிவிட்டார்.

மதத்தை ஓட்டின சமாசாரம் ஒன்றும் தெரியாத அவருக்குத் தீராக் கவலையை விளைவிக்கத் தகுந்த சிரத்தை எங்கிருந்து வந்தது?

2

ஐந்து வருஷத்திற்கு அப்பால் நான் தென் னுப்பிரிக்காவில் இருந்தபொழுது, ப்ரிடோரியா என்னும் பட்டணத்தில் படேல் என்ற பெயர் கொண்ட ஒரு குஜராத்திப் பிராம்மணர் இருந் தார். வேறு பிராம்மணர் அந்த ஊரில் இல்லை. ஒரு நாள் சாயங்காலத்தில் என்னை அவர் தம் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனார். அங்கே தம் மகன் பதினெட்டு வயசுள்ள சிறுவனை அழைத்து நமஸ்காரம் செய்யச் சொன்னார். அவன் ஸாஷ்டாங்கமாய்ப் பிரணமம் பண்ணி என் பாதத்தைக் கைகளால் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். கோத்திரம், பிரவரம், நாமம் ஒன்றும் தெரிவிக்கவில்லை. நான் அவை களைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டேன். அன்று தான் அவனுக்கு உபநயனம் பண்ணினராம்.

"உபாத்தியாயர் யார்?"

"நான்தான்."

"நீங்கள் என்ன மந்திரம் சொன்னீர்கள்? என்ன சடங்கு செய்தீர்கள்?"

"எனக்குக் காயத்திரி தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியாது. அதை மட்டும் சொல்லி வைத்தேன்."

"எங்கே, என்னிடம் சொல்லுங்கள்."

ஏதோ எழுத்துப் பிழைகளுடன் சொன்னார். சில அசௌகரியங்களால் கூர்ஜரத்துக்குப் போக

முடியாமற் போனதாகவும், இன்னும் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் போக முடியாதென்றும், யக்ஞோபவீதத்தை ஊரிலிருந்து வருவித்ததாகவும் கூறினர். அது எனக்கு வெகு விநோதமாக இருந்தது.

"உங்களகத்தில் இருந்தால் எப்படி நடந்திருக்கும்?" என்று கேட்டேன்.

"பந்துக்களை அழைத்து அக்கினியில் ஹோமங்கள் செய்து, வாத்திய முழக்கத்துடன் விரிவாய்ச் செய்திருப்போம்" என்றார்.

"ஹோமமில்லை, மந்திரமில்லை, தந்திரமில்லை, முழக்கமில்லை, தக்ஷிணை இல்லை, விருந்து இல்லை; இந்த உபநயனம் உபநயனமாகுமா?"

"ஏதோ ஆகுமென்ற நம்பிக்கைதான்."

"நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம் வேண்டியதில்லை போலும்!"

"அயலூரில், அயல் நாகரிகம் அயல் மதம் இவைகளிடையில் சிக்கிய எங்களுக்கு ஒரு போக்கு வேண்டுமே!"

இது கேட்டு, "ஆமாம்" என்று மெதுவாய்ச் சொல்லி யோசிக்கலானேன். அநாதியாய் வழங்கி வரும் நடைகளின் மர்மத்தை இப்பொழுது அறிவது இயலாதது. வெளி ஆரவாரத்துடன் உள்ளத்து உணர்ச்சியும் ஒன்றோடொன்று இணைந்து வலிமைகொண் டிருக்கின்றன. சொந்த நாட்டு இயற்கையில் இவை கூடியே

இருத்தலால், 'இது காரணம், இது காரியம்; இது ஆதாரம், இது ஆதேயம்' என்று பிரித்து ஆராய முடியவில்லை. வேற்று நாட்டிலோ வெளி ஆடம்பரங்களுக்கு இடம் கிடையாது. உள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் சிரத்தையும் பக்தியும் குன்றாது எழும். ஹோமமும் மந்திரமும் இருந்தால் சிரத்தை உண்டு என்பது நிச்சயமல்ல. அவை இல்லாமல் சிரத்தை விளங்கும்.

3

மலேயாவில் ரப்பர் தோட்டம் முதலிய இடங்களில் கூலிவேலை செய்து பிழைத்துவரும் இந்தியரின் நிலையைப் பற்றி விசாரிப்பதற்கு ஐந்து வருஷத்துக்கு முன் சர்க்காரால் அனுப்பப் பெற்றுச் சென்றேன். இவர்களில் சிலர் தோட்டத்தார் கொடுத்த நிலத்தில் தாங்களே வீடு கட்டிக்கொண்டு பயிர் போட்டுப் பலனைச் சொந்தமாக உபயோகித்து, குடியேறியவர்களாய்க் கிராமம் கிராமமாகக் கூடி வாழ்கிறார்கள். பரீக்ஷார்த்தமாகத் துவக்கிய இந்த ஏற்பாடு நிலைபெற்று நம் ஜனங்களுக்குப் புது ஸ்தலத்தில் குடியேறி ஸமஷ்டியாய் வாழத் திறன் உண்டு என்று காட்டிவருகிறது.

இந்த இடத்தைப் பார்ப்பதற்கென்று ஒரு நாள் காலையில் அழைத்துப் போனார்கள். புறப்படும்பொழுது நிகழ்ச்சிமுறையில் சுப்பிரமணியர் கோயிலில் வேல் ஊன்றுதல் என்று கண்

டிருந்தது. எனக்கு அது புரியாததால் என்னவென்று விசாரித்தேன். அவர்கள் தெரியப் படுத்தவே, "எனக்கு ஆகம நூல் தெரியாது. அதில் நியமித்திருக்கும் முறை தெரியாது. நான் பெயருக்கு மட்டுமே சாஸ்திரி" என்று சொல்லித் தப்பப் பார்த்தேன்.

"ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்கள் - ஆண், பெண், குழந்தைகள் அனைவரும் கூடிக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே. நீங்கள் எப்படி மறுப்பது? நாங்கள் எப்படி நிறுத்துவது?"

இதைக் கேட்டதும் என் வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டியதுபோல் ஆயிற்று. ஆங்கில ஆடை ஒரே ஈரமாயிற்று. அன்று நல்ல வெப்பம். காற்று லேசமேனும் இல்லை.

கீற்றுப் பந்தலொன்று பெரிதாக அமைந்திருந்தது. பந்தலுக்குள்ளும் வெளியும் ஜனங்கள் நின்றதைக் கணக்கிட்டு முடியாது. அதைக் கண்டதுமே எனக்குக் கிலி பிடித்தது. பந்தல் கோடியில் ஒரு செங்கல் மேடையில் ஒரு சிறு ஓவியத்தை முருகனென்று காட்டினர். சந்தனம், குங்குமம், ஊதுவத்தி, தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு, கற்கண்டு, சர்க்கரை, புஷ்பம், வாழைப் பழம் எல்லாம் கூட்டத்துக்கு ஏற்ற அளவுக்குக் குவித்திருந்தன. மேளம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். தப்பட்டையையும் ஒரு பக்கத்தில் அடித்தார்கள். மேடையருகில், உயிர்ச் சேதம்

நேரிடுமோ என்று பயப்படும்படி நெருக்கம். விலக்குவோரும் இல்லை; விலக்கச் சாத்தியமும் இல்லை. நான் மார்புவலி வந்து மூன்று மாத்திரை தின்று எப்படியோ பல்லைக் கடித்து விழாமல் நின்றேன். என்னுடன் வந்த ஜி. எஸ். போஸ்மன் துரை வெளியிலேயே தங்கிவிட்டார்.

இனிச் செய்வது என்ன? பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டோம், புளியமரம் ஏறத்தான் வேண்டும். உள்ளிருக்கும் நடுக்கத்தை வெளிக் காட்டலாகாது. உரக்கக் கனைத்து, "வேல் எங்கே?" என்று கேட்டேன். பளபளவென்று இருந்த ஆயுதத்தையும் ஈரமாக்கி யிருந்த பூமியையும் காட்டினார்கள்.

"வேல் நாட்டுவதற்கு முன் நடத்த வேண்டியது ஏதாவது உண்டா? பூசாரி யாரா கிலும் இருக்கிறாரா?"

"நீங்கள் இருக்கும்பொழுது பூசாரி வேறு வேண்டுமா? நீங்களே மணையில் அமர்ந்து பூசை செய்துவிட்டு வேலை நாட்டுங்கள்."

எனக்கு ஆஸனத்தில் அமர்ந்து யதோக்த ஸங்கற்பம் செய்ய இஷ்டமும் இல்லை; செய்யத் திறமையும் போதாது. "யாராகிலும் வயசு முதிர்ந்தவர், இத்தகைய சடங்கைப் பார்த்தவர் உண்டானால் முன் வந்து சமயத்துக்கு உதவுங்கள்" என்று வருந்தினேன்.

"நீ வா, நீ வா" என்று சிலர் சொல்லிக் கொண்டார்களே தவிர, சிறிது நேரம் ஒருவரும்

துணிந்து முன்வரவில்லை. இறுதியில் சுமார் நாற்பது பிராயம் கொண்ட ஒருவன் கூட்டத்தி னின்று வெளிவந்தான். அவனைச் சிலர் தள்ளி என்முன் நிறுத்தினார்கள். அவன், "வேல் நாட்டின பிறகுதான் பூசை" என்று என்னை ஏவினான்.

அதற்கு இணங்கி நான் வேலைக் கையில் பிடித்ததும் வாத்தியமும் கைதட்டலும் சமுத் திரம்போன்ற சத்தமும் கிளம்பின. மேற்றிசை நோக்கி நின்று சுப்பிரமணியக் கடவுளின் படைக் கலத்தை, குறித்த இடத்தில் பலத்துடன் நட்டேன். மூன்று அல்லது நான்கு அங்குலம் இறங்கியிருக்கும். வேலுக்குப் புஷ்பம் சூட்டினர்.

பிறகு அவன் தன் வேலையை ஆரம்பித்தான். மணையில் இரண்டு நிமிஷம் வீற்றிருந்து கண்களை மூடித் தியானம் செய்து எழுந்தான். தண்ணீர்க் கும்பத்திலிருந்த மாவிலைக் கொத்தைக் கையில் எடுத்து நாலு திக்கிலும் தெளித்துச் சுற்றி இருந்தவர்மேலும் விசிறினான். பிறகு பெரிய தாம்பாளத்தில் சூடத்தைக் கொளுத்திச் சமீபத்தில் இருந்தவருக்குக் காட்டினான். இது வரையில் தந்திரம் மட்டும் இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மந்திரம் சொன்னான். உரக்கச் சொல்லியும் எனக்குக் கொஞ்சநேரம் இன்ன தென்று புரியவில்லை. 'சாந்தயே' என்ற பொழுதுதான் ஸம்ஸ்கிருத அக்ஷரமென்று நிச்ச யித்தேன். மீண்டும் அதையே சொன்னபொழுது

"சுக்கம் பரா" என்று தெளிவாகக் கேட்டது. "சுக்லாம்பரதரம்" என்கிற விக்கினேசுவரத்துதி என்று நிர்ணயித்தேன். இந்தச் சுலோகத்தையே மடித்து மடித்து ஐந்து தரம் மிகுந்த சொற் பிழைகளுடன் கர்ண கடோரமாக உயர்ந்த குரலில் சொன்னேன். கர்ண கடோரமென்னும் உணர்ச்சி என் மட்டுந்தான். ஏனையோர் அனை வரும் கரங்களைத் தூக்கியும், அஞ்சலி செய்தும், 'ஹர ஹரா!' என்று கன்னத்தில் அடித்துக் கொண்டும் நெஞ்சம் உருகித் தொழுதார்கள். அவர்கள் காட்டிய பக்தியில் எள்ளளவேனும் டம்பமும் இல்லை; சூதும் இல்லை. அந்தச் சமயம் 'சதிர்த்' தேங்காய்கள் அநேகம் உடைபட்டன. அந்தத் துணுக்குகளைச் சர்க்கரை, கற்கண்டு, பழம் முதலியவற்றுடன் பிரஸாதமாகச் சிலர் ஜனங்களுக்குக் கொடுத்தனர். சற்றேனும் சக்தி இல்லாவிடினும் நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள் ளாகிச் சில வார்த்தைகளால் வந்தனத்தைக் காட்டி, அவர்களுடைய குடியேற்றக் கிரா மங்களை அன்று ஆவிர்ப்பவித்த வேலாயுதக் கடவுள் கருணை கூர்ந்து ரக்ஷிப்பாராக என்று ஆசீர்வதித்து, விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

பிரம குலத்திற் பிறந்த எனக்குத் தெய்வ காரியத்தில் புகுதற்கு உரிமை உண்டென்று அத்தனை மனிதரும் நம்பி, என் கையால் நாட்டப் பட்ட ஆயுதத்திற்குள் கடவுளின் தேஜஸ் நுழைந்ததாக அதைக் கொண்டாடிப் பூசித்

தார்கள். இந்தப் பெரிய மோசத்தைச் செய்த எனக்கு என்ன தண்டனையோ! தரும சங்கடத்தில் அகப்பட்டு மீள முடியாமல் பாவம் செய்தேன் என்றால் மன்னிப்புக் கிடைக்குமா?

வெறும் இரும்பைச் சிரத்தையாகப் பூசித்தால் புண்ணியம் உண்டோ, இல்லையோ? ஒருகால் உண்டென்று சாஸ்திரம் ஒப்பலாம். புரட்டு மந்திரத்தை உச்சரித்து ஆகம முறைப்படி நடத்தியதாகக் காட்டியவன் என்னைப் போன்றவனே. அன்று நடைபெற்ற காரியத்திற்கு உத்தேசித்த பலன் உண்டா? வியர்த்தந் தானே? அன்று கைகூப்பிப் புண்ணியம் பெற்றோம் என்று எண்ணியவருள் பெரும்பாலாருக்குப் பூசாரி ஸ்தானத்தில் இருந்தவனும், நானும் நூல்களில் விதித்த வழியாக நடத்தவில்லை என்பது நன்கு தெரிந்திருக்கும். ஆனால், 'நமக்கு என்ன? அவர் பாடு. பிழையானால் பிழை, நம்மைத் தொடராது. சிரத்தையைக் காட்டுவது நம் கடமை. அதைத் தவறாது காட்டினோம். சிரத்தைக்கு வேண்டிய சாதனங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காயிருக்கின்றனவா என்ற கவலை நமக்கு என்? சிரத்தை வேறொன்றை வேண்டி நிற்பதன்று' என்றே அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இன்றைப் பொழுது : : : : போக வேண்டுமே!.

பெரிய சாவடி போன்ற ஒரு கட்டிடத்தில் தாழ்ந்த கூரையின்கீழ் ஒரு மூலையில் நாற்காலி ஒன்றில் நீண்ட சட்டை, தலைப்பாகை, கோட்டு இவை அணிந்துகொண்டு ஒருவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார். அவர் முன்பாகப் பெரியதொரு மேஜை, அதன்மீது பிறரை அழைக்கும் மணி (call bell), பெரிய கால அட்டவணை ஒன்று, எழுதுவதற்கு வேண்டிய சாமான்கள், இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஓர் அகராதி, பாதி பார்த்தும் பாதி பார்க்காதும் இருக்கும்படியான அன்றைத் தபால் - இவைகள் இருந்தன. அறைக்குள்ளே நுழையுமிடத்தில் அவருடைய ஜோடும் குடையும் இருந்தன. அவருடைய வலது பக்கத்து மூலையில் ஒரு சிறிய மேஜை, அதன்மேல் ஒரு பெரிய ரிஜிஸ்டர், மைக்கூடு, பேனு — இவை இருந்தன. உடம்பில் கோட்டும் இல்லாமல் தலையில் குல்லாயும் இல்லாமல் கேவலம் காங்கிரஸ் உடுப்புப் போட்டவர்களாக ஒவ்வொருவராகவும் இரண்டு பேராகவும் பலர் வந்து அதில் கையெழுத்து இட்டுப் போகிறார்கள். வாஞ்சி

ஐயர் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. ஒரு சட்டை மட்டும் அணிந்திருந்த உபாத்தியாயர் சுப்பையா பிள்ளை, ஹெட் மாஸ்டர் மேஜையில் இரண்டு கைகளையும் வைத்துப் பேசுகிறார்.

வாஞ்சி ஐயர் :—என்ன, ஊரில் ஏதாவது விசேஷம் உண்டா ?

சுப்பையா பிள்ளை :—இந்தச் சிறிய ஊரில் என்ன விசேஷம் ! பள்ளிக்கூடத்தில்தான் ஏதாவது உண்டானால் உண்டு. பள்ளிக்கூடம் திறந்து ஒரு வாரம் ஆச்சே. புது வாத்தியார் வந்தார்களா ?

வா :—புது வாத்தியாரையும் காணோம், ஒருவரையும் காணோம்.

சு. பி :—ஏன், நீங்கள் சேர்மேனுக்கு விவரமாய் எழுதவில்லையோ ?

வா :—பள்ளிக்கூடம் மூடுவதற்கு முந்தியே மூன்று வேலை காலியென்றும் அதில் ஒன்றுக்கு ஹிஸ்டரி எல். டி. யும், மற்றொன்றுக்குக் கெமிஸ்டரி எல். டி. யும், மூன்றாவதற்கு இண்டர்மீடியெட் படித்துப் போதனா முறை பயின்ற நல்ல அநுபவமுள்ள வாத்தியாரும் வேண்டுமென்றும், இவர்கள் பள்ளிக்கூடம் திறக்கும் பொழுதே வேலைக்கு வரவேண்டுமென்றும் எழுதி, சேர்மேன் அநுமதி பெற்றுப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரமும் போட்டு, கிடைத்த மனுக்களையெல்லாம் என் சிபார்சுடன் அனுப்பி மூன்று

வாரமாகின்றன. இவ்வளவு பெரிய பள்ளிக் கூடத்தில் மூன்று வாத்தியார் இல்லையென்றால் எப்படி வேலை நடக்கும்?

சு. பி:—இந்த முனிசிபாலிடியின் கீழ் நானூறு பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்கும் பள்ளிக் கூடத்தை நடத்தும் ஹெட்மாஸ்டர் பாடு பொல்லாப் பாடுதான்.

வா:—உங்களுக்கு அடுத்த மணி ஓய்வு இருக்கிறது. கொஞ்சம் மூன்றாவது பாரத்தைப் போய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறீர்களா?

சு. பி:—உங்களுக்கு என் ஓய்வுதான் கண்ணை உறுத்துகிறதோ!

வா:—போன வாரமெல்லாம் உங்களைக் கேட்காமலேயே எப்படியோ சமாளித்தேன். இந்த வாரம் நீங்கள் தயவு செய்யத்தான் வேண்டும்.

சு. பி:—முதல் உதவி உபாத்தியாயர் என்று பெயர்தான். ஓய்வும் கிடையாது; மரியாதையும் கிடையாது. அப்படித்தான் போகவேண்டு மானால், ஐந்தாவது பாரம் ஆறாவது பாரம் இல்லையா?

வா:—ஐந்தாவது பாரத்திற்கு நான் போக வேண்டி யிருக்கிறது. அதில் எனக்கு மற்றொரு காரியமும் இருக்கிறபடியால் நான் அதற்குப் போய் உங்களை மூன்றாவது பாரத்திற்கு அனுப் புவதாக உத்தேசித்தேன்.

சு. பி:—உத்தேசந்தானே? உங்கள் மூன்றும் பாரத்திற்கு நீங்களே போங்கள்.

சுப்பையா பிள்ளை வெளியே போகிறார்.

ஒரு பையனை இழுத்துக்கொண்டு ஓர் உதவி உபாத்தியாயர் நுழைகிறார்.

வா:—(தமக்குள்):—ஒரு மணி அதிக வேலை செய்வதற்கு, முதல் வாத்தியாரே இந்தப் பாடு படுத்தி, 'அவரில்லையா, இவரில்லையா, நீங்கள் தான் இல்லையா!' என்றெல்லாம் கேட்பாரானால், நான் எப்படி வேலை பார்த்துப் பேர் சொல்லு கிறது?

உதவி உ:—ஸார், இந்தப் பையன் வெகு துஷ்டனு யிருக்கிறான். கோணுமாணுவென்று கேள்விகள் கேட்கிறான். பாடம் படிப்பதில்லை. இவனால் மற்றப் பிள்ளைகள் கெடுகிறார்கள். இவனைச் சிக்ஷிக்கவேண்டும்.

வா:—பொதுவாய்த் துஷ்டன் என்றால் போதுமா? என்ன குற்றம் செய்தான், சொல்லும்! என்ன சிக்ஷிக்கவேண்டும்? விவர மாய்ச் சொல்லும்.

உ. உ:—என்னை வகுப்புக்கு முன்பாக அவமதிப்பாய்ப் பேசினான்.

வா:—என்ன ஐயா! அங்கிருந்து இங்கு வருவதற்குள் மறந்தா போச்சு, சொல்லுமே!

உ. உ:—எனக்குச் சொல்வதற்கு நாண மாய் இருக்கிறது. ஆனாலும் உங்களிடத்தில்

சொல்லியாக வேண்டும். "வெற்றிலையுடன் புகையிலையும் போடுவானேன்? ஒரு நாளும் தவறுகிறதில்லையே" என்று கேட்டான்.

வா:—என்ன, இப்படி ஒருவன் திடீரென்று கேட்பானு! நீங்கள் அவனை ஏதாவது சொல்லிச் சீண்டினீர்களா?

உ. உ:—நானென்றும் சீண்டவில்லை.

வா:—என்னடா அப்பேன், தங்கவேலு, என்ன நடந்தது?

தங்:—(கண்ணீருடன்) ஸார், நான் வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு வந்தேன் கிளாசுக்கு. "பையன்கள் வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்லி யிருக்கிறேனே! புத்தி இல்லையா? கடாவா, கழுதையா?" என்றெல்லாம் மிகக் கேவலமாய்ப் பேசினுர். எனக்கு இவர் பிராமணராக இருந்தும் புகையிலை போடுவது சரியில்லை என்று மனசில் ஏற்கனவே இருந்த படியால் இன்றைக்கு வந்த ஆத்திரத்தில் ஏதோ கேட்டுவிட்டேன்.

வா:—என்ன ஐயா! பையன் சொல்வது நிஜமா, புரட்டா?

உ. உ:—ஆனுல் பையன் வெற்றிலை போட்டால் அதைக் கண்டிக்க வேண்டாமா? கண்டித்தால் அது ஒரு பிழையாகுமா? அதற்கு இப்படித்தான் துடுக்காய்ப் பேசுகிறதா?

வா:—தங்கவேலு, நீ சற்று வெளியே போ.

[அவன் போன பிறகு.]

வகுப்பில் இவ்வளவு கிளர்ச்சியைச் செய்து விட்டு, பிள்ளையையும் இழுத்து வந்தீரே! இதைத் தனியாக வகுப்பு முடிந்த பிறகு என்னிடம் சொல்லலாகாதா? இப்பொழுது எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரியுமே? தங்கவேலு வயசான பையன். அவனை வாயில் நேர்ந்தபடியெல்லாம் பேசினால் ஒரு நாள் அவன் எதிர்ப்பானே என்று கொஞ்சமும் அச்சம் வேண்டாமா?

உ. உ:—பையன்களுக்குப் பயந்துகொண்டு தான் பாடம் சொல்லி வைக்க வேண்டுமோ!

வா:—அப்படியா நான் சொன்னேன்? பெரிய பையனைப் பிரம்பெடுத்து அடிக்கலாமா? ஒரு ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் அபராதம் என்றால் இவ்வூர்த் தகப்பன்மார்கள் நம்மை வைப் பார்களா?

உ. உ:—பெரிய பையன்களாயிருந்தால் அடிக்கவும் கூடாது; அபராதமும் கூடாது. அவன் போன வழிதான் வாத்தியார் போக வேண்டுமோ!

வா:—நீங்கள் சொல்லுங்களேன்? இப் பொழுது நான் என்ன செய்யலாம்?

உ. உ:—நானாக இருந்தால் கையை நீட்டச் சொல்லி உள்ளங்கையில் மூன்றடி பிரம்பால் அடிப்பேன்.

வா:—அப்படியா! நீங்கள் வித்தியா சாஸ்திரம் படித்திருப்பீர்களே! நாம் செய்யும் சிக்ஷையானது குற்றத்திற்கு ஏற்றதென்று, சாமானியமாய்ப் பிள்ளைகளுக்கும், சிக்ஷிக்கப்படும் பிள்ளைகளுக்கும் ஒருவாறு தோன்றவேண்டும் என்பார்களே? இன்றைக்கு வகுப்பில் நடந்ததைப் பார்த்த பிள்ளைகள் தங்கவேலு செய்தது கடுங்குற்றந்தான், பிரம்படி வாங்க வேண்டியதுதான் என்று சொல்லுவார்களா?

உ. உ:—(கோபத்துடன்) ஓகோ! இப்படியா இருக்கு தங்கவேலு ராஜ்யம்! என்னை அடிக்காமல் விட்டால் போதும்! நான் போகிறேன்.

வெளியே போகிறார்.

ஒரு குண்டல தீக்ஷிதரும் சுமார் பதினைந்து வயசுள்ள ஒரு பையனும் நுழைகிறார்கள்.

வா:—வரவேணும், தீக்ஷிதர்வாள், ஏது அபூர்வமாயிருக்கிறது! உட்காருங்கோ!

தீ:—ஒன்றும் இல்லை... இந்தப் பையன் விஷயமாக வந்தேன்.

வா:—என்ன! பையனை அனுப்பினால் போராதோ?—என்னடாப்பா, சோமசுந்தரம்!

தீ:—இப்பையனுக்குப் பிரமோஷன் கிடைக்கல்லை. பட்டணத்திலே என் மருமகன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். லீவிங் சர்ட்டிபிகேட்டு கேட்டு வாங்

கிறேன். அதில் பிரமோஷனுக்குத் தகாதவன் என்று போட்டிருக்கிறது. அது விஷயமாய்த் தான் உங்களை ஒரு வார்த்தை கேட்க வேண்டு மென்று வந்திருக்கிறேன்.

வா:—என்ன விஷயம்!—ஏனப்பா சோம சுந்தரம், உனக்கு ஒரு பாடத்தில்கூட வேண்டிய மார்க்குக் கிடைக்கவில்லையே! உனக்குப் பிர மோஷன் செய்யலாமா?

ஸ்ரீ:—எலே, நீ ஒண்ணும் சொல்லாதேடா, நான் பாத்துக்கறேன்—நீங்கள் பிரமோஷன் செய்யாததற்குத் தகுந்த காரணங்கள் சொல்லு கிறீர்கள். உண்மைதான். இவன் மேல் வகுப்பில் படித்தால் பிரயோஜனம் இல்லை என்றுதானே? அந்தச் சங்கடம் உங்களுக்கு இல்லாமல் நான் அவனை வேறு இடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டால் பிரமோஷனுக்கு லாயக்குத்தான் என்று எழுதிக் கொடுக்கலாகாதா?

வா:—ஐயையோ! தலை போய்விடுமே! இவ்வளவு பெரியவர்கள் பொய் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்களே!

ஸ்ரீ:—இது ஒரு பொய்யாகுமா? "பிராம்மண விஷயமாய்ப் பொய் சொன்னால் பொய்யல்ல" என்று ஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிறதே!

வா:—அந்தப் பழைய தர்மமெல்லாம் இந்தக் காலத்திற்கு உதவுமா? மேலும் நீங்கள் சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்கள். பிராம்மணனுக்காகப் பொய்

சொல்லலாம் என்ருல், பிராம்மணனுக்கு உயிர்ச் சேதம் வரும்போலிருந்து ஒரு பொய் சொன்னுல் அவனை அதிலிருந்து தப்புவிக்கலாம் என்று நிச்சயமாய்த் தெரிந்தால் மட்டுந்தான் சொல்லலாம் என்று அர்த்தமே ஒழிய, இம்மாதிரி அற்பக் காரியங்களுக்கெல்லாம் பொய் சொல்லலாம் என்று அர்த்தமாகுமா ?

ஸ்ரீ :—நான் உங்களுடன் சாஸ்திர விஷயமாய் விவாதம் செய்ய வரவில்லை. சாஸ்திர சம்பிரதாயம் தெரிந்தவர்களுடன்தான் இந்தக் கக்ஷி பேசலாம். அது நிற்கட்டும். இந்தச் சர்ட்டிபி கேட்டில் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொடுங்கள்.

வா :—ஆனுல் ஒரு சின்ன விஷயத்தில் பொய் சொல்லலாமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்குச் சாஸ்திர நியாயங்களெல்லாம் தெரிய வேண்டுமோ ! "விப்ரஸ்ய சார்த்தே" என்றுதானே இருக்கிறது ? இதற்கு ஒரு பிராம்மணன் தனக்கென்று பொய் சொல்லச் சொன்ன பொழுதெல்லாம் பொய் சொல்லி வந்தால் ஊரில் நிஜமென்று ஒன்று இருக்குமோ !

ஸ்ரீ :—இப்பொழுது உங்கள் ஸ்கூலுக்கு நான் ஒன்றும் கெடுதல் சொல்லவில்லையே ! இந்தப் பையன் உங்கள் ஸ்கூலுக்கு லாயக்கில்லை என்றீர்கள். வேறு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் அவன் முன்னுக்கு வருவதில் உங்களுக்கு என்ன சங்கடம் ?

வா:—நல்லது, நீங்கள் பொறுங்கள். பையனை ஒரு வார்த்தை கேட்கிறேன்—ஏனடா அப்பேன், இங்கு நாலாவது பாரத்தில் சமாளிக்காதவன் நீ சென்ன பட்டணம் ஸ்கூல்களில் இரண்டாயிரம் பிள்ளைகள் படிக்குமிடத்தில் போய், ஒருவருடைய கவனமும் கவலையும் இல்லாமல் நீயே ஐந்தாம் பாரத்தில் பாடங்களைப் படிப்பாயா? உனக்குத் தைரியம் இருக்கிறதா? சென்ன் பட்டணம் போகிறேன் என்று ஏன் பிடிவாதம் பண்ணுகிறாய்?

சோ:—ஐயோ ஸார்! நான் பிடிவாதம் பண்ணவில்லையே! என்னை இப்படித்தான் வருஷந்தோறும் பிரமோஷனுக்கு லாயக்கில்லாத பொழுது சிபார்சுகளெல்லாம் செய்து பிரமோஷன் பண்ணி வந்தார்கள். இதனால்தான் என் படிப்பு உபயோகமற்றுப் போய்விட்டது. எங்கேயாவது இரண்டாம் பாரம் மூன்றாம் பாரத்தில் இன்னொரு வருஷம் போட்டிருந்தால் சரிப்பட்டிருக்கும். இனி மோசந்தான்!

வா:—கேட்டீர்களா? பையன் நல்ல புத்திமான். அவனை வீணாகக் கெடுத்துவிட்டீர்கள். தூக்கித் தூக்கிவிட்டுப் படிப்பு வருமா? சராஜ்யம் கூடத் தெரியாத பிள்ளைக்கு மீமாம்ச சாஸ்திரம் சொல்லி வைக்கலாமா? நாலாவது பாரத்தில் இன்னொரு வருஷம் போட்டுப் பாருங்கள். பிள்ளை கவலையாய்ப் படிக்கிறவனாதலால் ஒரு கால் கோணல் நிமிர்ந்தாலும் நிமிரும்.

ஸ்ரீ:—இதற்குத்தான் இந்தப் பயலை என்கூட வரவேண்டாமென்று சொன்னேன். வந்து கழுத்தை அறுக்கிறன். போவோம் வா, சண்டாளப் பயலே, போ!

போனர்கள்.

ஹெட் மாஸ்டர் முதல் மணி மட்டும் பள்ளிக்கூடக் காரியங்களைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு உள்ளபொழுதெல்லாம் ஓய்வாயிருந்த வகுப்புக்களில் போய்ப் பாடம் சொல்லிவைத்து இடை வேளையில் நாலைந்து உபாத்தியாயர் களுடன் உட்கார்ந்து பேசுகிறர்.

வா:—நான் அவ்வளவாகச் சகுனம் பார்க் கிறவன் அல்ல. ஆனாலும் இன்றைக்கு வரும் பொழுது குள்ளிச் சுப்பி எதிரில் வந்தாள். வீட்டில் எஜமானி, "சற்று வந்து உட்கார்ந்து விட்டுப் போங்களேன்" என்று சொன்னாள். "போடி பைத்தியம், நடக்கிறது நடக்கட்டும்" என்று வந்துவிட்டேன். இன்று காலமே நடந்த தெல்லாம் விபரீதமாக இருக்கிறது. சாயந்தரம் என்ன நடக்கப் போகிறதோ? இன்றைப் பொழுது போகவேண்டுமே!

முதல் உபாத்தியாயர்:—என்ன உங்களுக்கு? மூனு வாத்தியார்தானே வேணும்? உள்ளூரி லேயே மூன்று பேர்கள் இருக்கிறர்களே? போட்டடிச்சுண்டு போங்கோன்னுக்கே? இதற்

கெல்லாம் மேலதிகாரி உத்தரவு வேணுமென்று பார்த்தால் ஒரு யுகமாகும்.

இரண்டாம் உ :—உமக்கு என்ன! நீர் விளையாட்டாய்ச் சொல்லிப் போகிறீர். நாளைக்குக் கமிஷனர், "அவனை ஏன் நியமித்தீர்? இவனை ஏன் நியமித்தீர்?" என்று கேட்பானே! யார் ஜவாப்புச் சொல்லுகிறது?

மூ. உ :—"பள்ளிக்கூடம் திறந்தாய் விட்டது. பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் நடக்க வேண்டாமா?" என்று யார் ஜவாப்புச்சொல்லுகிறது?

மூன்றும் உ :—இப்படி ஜவாப்புச் சொல்லிப் பிழைக்கலாமா? நம்ம கமிஷனர் பச்சை மிளகாயாச்சே?

வா :—ஐயா, ஓர் எஜமானனுக இருந்தால் ஒருவேளை சொல்லிப் பிழைக்கலாம். பதினறு பேருக்குப் பதில் சொல்லி யார் தப்பிக்கிறது? கௌன்சிலர் எல்லோருமே பள்ளிக்கூட விஷயங்கள் தெரிந்தவர்கள் என்றும், நியாயம் வழங்கும் சக்தியுள்ளவர்கள் என்றும் எண்ணியிருக்கிருர்கள். ஒரு வருஷத்தில் மூன்று நான்கு வாத்தியார்களைத் திட்டம் செய்ய அவகாசம் இருக்கும்பொழுது அவர்கள் தங்களை வந்து பார்ப்பதும், பெரிய மனிதர்களிடமிருந்து கடிதம் கொண்டு வந்து கொடுப்பதும், "இன்னும் இரண்டு நாள் பொறுத்து வாருங்கள்; இன்னும் ஒரு வாரம் செல்லுமையா; இன்னும் பள்ளிக்

கூடம் திறக்கவில்லையே" என்றெல்லாம் பதில் சொல்லி அனுப்பவும் தங்களுக்கெல்லாம் அதிகாரம் வாய்த்தது என்று மாரைத் தட்டிக் கொண் டிருக்கிறார்களே! நான் நியமித்து விட்டால் என் தலையைக் கிள்ளிவிட மாட்டார்களா!

மூ. உ:—அதிருக்கட்டும், இன்னும் ஸ்கூல் பாட புஸ்தகங்கள் என்னவென்று சொல்ல வில்லையே! பிள்ளைகள் கேட்கிறார்கள் என்ன புஸ்தகம் வாங்க வேண்டுமென்று? நாங்கள் என்ன ஜவாப்புச் சொல்லுகிறது?

வா:—சரி! அது ஒரு வயிற்றெரிச்சல்! அதைக் கிளப்பிவிட்டீர்களா?

நான்காம் உ:—(கோபத்துடன்):—ஏன்! உள்ளதைச் சொல்லுங்களேன்! சேர்மேன், கமிஷனர் இவர்கள் புஸ்தகப் பதிப்பாளர்களுடன் பேரம் செய்து முடியவில்லை.

மூ. உ:—ஐயோ! அதை எல்லாம் சொல் வார்களா?

நா. உ—நீங்கள் சொல்ல வேண்டுமாக்கும்? இந்தக் கதை ஊரெல்லாந்தான் நாறுகிறதே? சேர்மேன் இரண்டு வாரமாகப் பட்டணத்தி லேயே வாசஞ் செய்கிறார்.

வா:—இனிமேல் அவர் வந்து புஸ்தகங்களை நியமித்து நாம் பிள்ளைகளுக்கு வரவழைத்துக் கொடுத்துப் பாடம் சரியான முறையாய்த்

துவக்குவதற்கு இரண்டு வாரமாகிலும் பிடிக்காதா ?

இ. உ:—இரண்டு வாரத்திலானுல் பெரும் அதிருஷ்டம்! ஒரு மாதம் பிடிக்குமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

நா. உ:—(கோபத்துடன்) ஒரு மாதமா! இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துச் சந்நிலே போக வேண்டியதுதான்!

போகிருர்.

சாயந்தரம் மூன்றரை மணி. வாஞ்சி ஐயர் ஒரு வகுப்புக்குப் போய்விட்டுத் தம் அறைக்கு வருகிருர். அங்கே முனிஸிபாலிடி அங்கத்தினர் ஒருவர், செல்வாக்குள்ளவர், கொஞ்சம் வாயாடி, உட்கார்ந்திருக்கிருர். ஹெட் மாஸ்டரைக் கண்டதும் எழுந்திருந்து கும்பிட்டு அவர் உட்கார்ந்தபிறகு தாம் உட்கார்ந்தார்.

வா:—ஏது! பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த போதிருந்த மரியாதை இன்னும் விடவில்லையா! நல்ல பிள்ளையப்பா நீ!

கௌ:—அதென்ன அப்படிச் சொல்லு கிறீர்களே! என்ன இருந்தாலும் குரு விசுவாசம் என்பது போகுமா? எங்கள் தலை முறையிலேயே கிடையாது; நீங்கள் உறுதியாய் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

வா:—மிகவும் சந்தோஷமப்பா. பரிகாசமாய்ச் சொன்னேன். என்ன விசேஷம் இங்கே வந்தது?

கௌ:—விசேஷம் ஒன்று உண்டு. நீங்கள் தயவுசெய்து உதவி புரியவேண்டும்.

வா:—அதற்கு என்ன தடை? முடியுமானல் கடமைப்பட் டிருக்கிறேன்.

கௌ:—சுற்றிச் சுற்றிச் சொல்லாமல் உடனே சொல்லி விடுகிறேன். நம்முடைய உதவி உபாத்தியாயர் முகுந்த ஐயங்கார் இருக்கிருரே, அவருக்குச் சம்பளம் கட்டவே இல்லையாம். ஐந்து ரூபாயாவது உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டுகிருர். அதற்குத் தாங்கள் பலமாய்ச் சிபாரிசு எழுதிக் கொடுத்தால்தான் பலிக்கும்.

வா:—இப்பொழுது இது அவ்வளவு எளிதான காரியம் அல்லவே. இப்போது உபாத்தியாயர் சம்பளங்களை மாற்றுவதற்குக் காலம் இல்லை. உங்கள் பட்ஜெட்டெல்லாம் முடிவு பெற்றது. இனி ஓர் உபாத்தியாயரைப் பற்றிச் சிபாரிசு செய்வது முறையல்ல.

கௌ:—நீங்கள் சொல்லுவது சரிதான். ஆனல் கமிஷனர் ஒப்புக்கொள்வார்போல் இருக்கிறது. பள்ளிக்கூடக் கமிட்டியாரும் இதில் அபிப்பிராயம் உள்ளவர்களாகத்தான் இருக்கிருர்கள். கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டாவது நிறைவேற்றலாம் என்று நம்பியே வந்திருக்கிறேன்.

வா :—அப்படியா! இவ்வளவு தூரம் இதைப் பற்றி அதிகாரிகளே பேசிக்கொண்டாகி விட்டதா? இது முறை அல்லவே? எனக்குத் தெரியாமல் என் உதவி உபாத்தியாயர் உங்களிட மெல்லாம் வந்து இவ்வளவு கிளர்ச்சி பண்ணி விடலாமா? இப்பொழுது முடியாதென்றால் நான்தானே பொல்லாதவன்?

கௌ :—ஏன் முடியாதென்று சொல்ல வேண்டும்?

வா :—இந்த ஓர் உபாத்தியாயரைப்பற்றி மட்டும் ஒழுங்கு தவறிச் சிபாரிசு செய்ய வேண்டுமானால் தகுந்த காரணங்கள் சொல்ல வேண்டுமே?

கௌ :—தகுந்த காரணங்கள் உண்டே! சம்பளம் சிறிது. குடும்பம் பெரிது. சாமான்களெல்லாம் விலை அதிகம். உபாத்தியாயர் கெட்டிக்காரர். நன்றாய்ப் போதிக்கிறார். ஊரில் எல்லோருக்கும் தெரிந்தவர். - இவ்வளவு போதாதா?

வா :—குடும்பம் பெரிது - யாருக்கு இல்லை? சம்பளம் சிறிது - யாருக்கு இல்லை? சாமான் கிராக்கி - யாருக்கு இல்லை? இவை யெல்லாம் முகுந்த ஐயங்காருக்கு மட்டும் எப்படி விசேஷமானவை?

கௌ :—அதெல்லாம் பொதுவாயிருந்தாலும் அவரைப் பற்றி விசேஷித்துச் சிலாகித்து எழுதலாம் அல்லவா?

வா :—அப்படி ஓர் உபாத்தியாயரைப்பற்றி அகாலத்தில் சம்பள உயர்வுக்காக எழுதி நான் மற்ற உபாத்தியாயர்களிடத்தில் எப்படி வேலை வாங்குகிறது? நீ சொல்லும் குணங்கள் அவர் களுக்கெல்லாம் இல்லையா?

கௌ :—அதென்ன அப்படிச் சொல்லு கிறீர்கள்? ஊரில் விசாரித்துப் பாருங்கள். 'பகு ஜன வாக்கு' என்று ஒன்று உண்டு அல்லவா? 'ஆபால கோபாலம்' விசாரித்தால் இந்தப் பள்ளிக் கூடத்துக்குள் முகுந்த ஐயங்கார்தாம் சிலாக்கிய மானவர், திலகம் போன்றவர் என்பார்கள்.

வா :—அப்படியா! நான் இந்த ஊரில்தானே இருக்கிறேன்! என் காதில் படவில்லையே?

கௌ :—எனக்கு அது ஆச்சரியமாயிருக் கிறது. அவ்வளவு தூரம் நான் அவரைப் பாராட்டுவது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை யாக்கும்?

வா :—எனக்கு என்ன அதில் வருத்தம்? இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் நம்முடன் உழைப்பவர் களில் ஒருவருக்காவது 'மாசிலாமணி' என்று கீர்த்தி கிடைத்தது என்றால் பொறுமையா? என் சொந்தப் புகழாகவே நினைப்பேன்.

கௌ :—ஆனால் நீங்கள் என்ன சொல்லு கிறீர்கள்? நான் சொல்லுகிறபடி மஹா ஜனங் களுடைய கொள்கை இல்லை என்றா?

வா :—(கொஞ்சம் ஸ்வரத்தை ஏற்றி) ஆம், ஆம்! ஊர் அபிப்பிராயம் உனக்குத் தெரியாது. எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும்.

கௌ :—அப்படியா! இதென்ன வேடிக்கை! எங்கள் கௌன்சிலர்களுக்கு இல்லாத அபிப்பிராயம் ஊரில் இருக்குமா?

வா :—நான் சொல்லுகிறேன் கேள். கொஞ்சகாலம் என்னிடம் படித்ததால் கொஞ்சமாகிலும் அன்பு இருக்குமென்று நம்பிச் சொல்லுகிறேன். ரகஸ்யமாய் வைத்துக்கொள். என்ன, உன்னை நம்பி ரகஸ்யத்தைச் சொல்லலாமா?

கௌ :—சொல்லுங்கள், பரவாயில்லை.

வா :—இந்த முகுந்த ஐயங்கார் கொஞ்சமேனும் கடமை இன்னதென்று நினையாதவர். கடவுள் அவரைச் சிருஷ்டிக்கும்பொழுதே மனச்சாட்சியை வைக்க மறந்து விட்டார் என்று நினைக்கிறேன். வகுப்புக்களுக்குச் சரியான காலத்தில் போகிறதில்லை. வீட்டில் பாடங்களைப் பார்க்கிறதில்லை. பிள்ளைகளின் அப்பியாச புஸ்தகங்களைப் பார்க்காமல் கையெழுத்துப் போடுவது வழக்கம். அவர் சொல்லி வைக்கும் பாடங்களெல்லாம் பிள்ளைகளுக்குச் சரியாக வருகிறதில்லை. நான் அடிக்கடி வகுப்பில் போய் நடந்த பாடங்களையே கேட்டுப் பரீக்ஷித்திருக்கிறேன். முக்கியமான அம்சங்களெல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்ததாகவே தெரியவில்லை. பிள்ளைகளுக்கும் அவருக்கும் பிரீதி என்பதே கிடையாது. பொழுது விடிந்தால்

உங்கள் வீடுகளுக்கெல்லாம் நடையாக நடந்து உங்களைத் தப்பு ஸ்தோத்திரமெல்லாம் செய்து உங்களுடைய தயவைச் சம்பாதிப்பதில் மட்டும் சாமர்த்தியமுடையவரே தவிர, பள்ளிக்கூடத்திற்கு அவரால் உபயோகம் இல்லை. என்ன செய்யலாம்? அவர் பாடங்களை வேறு ஒருவரைக் கொண்டு சொல்லி வைக்கவும் முடியாது, நாமும் சொல்லிவைப்பது அழகல்ல என்று கவலைப் பட்டுக்கொண் டிருக்கிறேன். அவருக்கா, நான் அநியாயமான சிபாரிசு செய்கிறது? தெய்வத்துக்கு அடுக்குமா!

கௌ:—இவ்வளவு மோசமானால் என் காதில் பட்டிருக்காதா? உங்களுக்கு ஏதோ அவரிடம் மனஸ்தாபம். நான் பார்த்திருக்கிறேன்: என் அநுபவத்தில் உபாத்தியாயர்களுக்குள் சண்டை சச்சரவே அதிகம். ஒருவரை ஒருவர் தூஷித்துப் பிழைத்து வருகிறார்கள். தாங்களாவது ஹெட்மாஸ்டரான பின்பு எல்லாரிடத்திலும் ஒரே மாதிரியான திருஷ்டிவைத்து வருவீர்கள் என்று எண்ணினேன். நல்லது; இவ்வளவு தூரம் முகுந்த ஐயங்காரைத் தூஷித்தது பிரயோசனம் இல்லை; அவரால் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கேடு உண்டு என்று சொல்லுகிறீர்களே, இது உங்கள் மனச் சாட்சிக்கு ஒத்ததா? உண்மையாக இருந்தால் எங்களுக்கு அவரைப்பற்றிப் புகார் எழுதி, நீக்க வேண்டியதற்கு ஏற்பாடு ஏன் செய்யவில்லை?

வா :—சரியாய்ப் போச்சு! அவருக்குச் சிபாரிசு கேட்க வந்தவன், என்மேல் குதிரை ஏறுகிறுயா? அவர்மீது நான் உன்னிடம் புகார் செய்யவில்லையே! நீ மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதிகப்படியாக அவரைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று கேட்டாய்! அதனுல் 'நான் பொய் சொல்லி எழுதமாட்டேன், தப்பான சிபாரிசு செய்யத் தகாது' என்பதற்கு வேண்டிய முகாந்தரங்கள் சொன்னேன். அவர்மேல் புகார் செய்ய வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் வந்து விட்டால் புகார் செய்ய எனக்குத் தெரியும்!

கௌ :—ஆனுல் முடிவு என்ன? நாங்கள் எல்லாரும் அறியாதவர்கள்: அநியாயத்திற்குத் துணிந்தவர்கள், நீங்கள் மாத்திரம் தர்ம புத்திரர் என்று சொல்லுகிறீர்களா?

வா :—ஐயோ! நான் அப்படியெல்லாம் சொல்லவில்லையே! அப்படியெல்லாம் நினைக்கவும் இல்லையே! உலகத்தில் பெரும்பாலும் அதிகாரம் வந்தால் அதனுடன்கூடச் சில உபத்திரவங்களும் வரும். முக்கியமானது என்னவென்ருல் கோள் சொல்லுகிறவர்களும், தப்பு ஸ்துதி செய்கிறவர்களும், காக்காய் பிடிக்கிறவர்களும் வீட்டைச் சுற்றியே பல்லைக்காட்டி நிற்பார்கள். இவர்களுக்குள் படித்தவர்களும் உண்டு. படியாதவர்களும் உண்டு; படியாதவர்களைக் காட்டிலும் படித்தவர்கள் மிகக் கேடு கெட்டவர்கள். புத்தியுள்ளவர் இவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு

முற்றும் நம்பாமல் செவ்வையாக ஆங்காங்கு விசாரித்து உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது நான் உன்னிடம் ஒளிக்காமல் முற்றும் உண்மையைச் சொல்லியிருக்கிறேனே! நீ வேறு அபிப்பிராயம் கொண்டவன். மற்ற உபாத்தியாயர்களையும் முகுந்த ஐயங்காரிடம் பாடம் கேட்கும் பிள்ளைகளையும், அந்தப் பிள்ளைகளின் தகப்பன்மார்களையும் கேட்பாயானல் உண்மை தெரியும். என் மீது கோபம் கொள்ளாதே. இது ரகஸ்யமாகவே இருக்கும் என்று முன்பே வாக்களித்திருக்கிருய்!

கௌ:—நான் வந்த சமயம் அநுகூலமான சமயம் அல்ல. பிறகு, இந்தப் பேச்சை முடிப்போம். இது நிற்கட்டும். நான் போய் வருகிறேன்.

போகிருர்.

ஒரு பையன் விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டு ஓடி வந்து பேசமுடியாமல் நின்ருன்.

வா:—என்ன சுந்தரம், நீ நல்ல பிள்ளையாச்சே! உனக்கென்ன சங்கடம்?

சுந்தரம், "ஸார்" என்று துவக்கி மேலே ஒன்றும் சொல்லாமல் மறுபடியும் அழுதான்.

வா:—(அவனை முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து) கொஞ்சம் பொறு; அவசரமில்லாமல், தைரியப் படுத்திக்கொண்டு சொல்!

சுந்:—லைப்ரரியிலிருந்து ஒரு புஸ்தகம் வாங்கிப் போனேன். அது ஏற்கனவே கிழிந்து

போயிருந்தது. என் வீட்டில் என் தம்பி அதை மீண்டும் கிழித்து விட்டான். லைப்ரேரியன் புஸ்தகத்தின் புது விலையைக் கொடுக்கவேண்டும். ஒன்றேகால் ரூபாய் அபராதம் என்கிறார்.

வா :—அப்படியா! அதுதான் சட்டம் அப்பா. என்ன செய்யலாம்?

சுந் :—நீங்கள் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள், ஸார்! என் தகப்பனார் செய்திதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே? ஒன்றே கால் ரூபாய் அவரிடம் கிடைத்து என்றைக்குக் கொடுபடும்?

இதற்குள் லைப்ரேரியனும் நுழைந்தார்.

வா :—என்ன ஐயா, பெரிய கேஸ் பண்ணி விட்டீர்களே?

லைப் :—நான் என்ன செய்யலாம்? அந்த எழவு சட்டந்தான்! புஸ்தகம் இருப்பது நானூறு. அதில் முந்நூறு ஒன்றுக்கும் உதவாத கந்தல். இவைகளைக் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்துச் சரியானபடி திருப்பி வாங்க முடியுமா? புது விலை கேட்பது அநியாயந்தான். ஓரணாப் பெறாத புஸ்தகத்தைக் கொடுக்கிறது; இரண்டு ரூபாய் மூன்று ரூபாய் அடித்துப் பிடுங்குகிறதா?

வா :— நீங்கள் சொல்லுவது நியாயந்தான். இதற்கு வழிதான் என்ன?

லைப் :—இந்தச் சட்டத்தை அடித்து விட்டால் போகிறது. இதை யார் போட்டார்?

வா :—ஐயோ! அதில் விரலை வைத்தால் கையை வெட்டி விடுவார்கள். பள்ளிக்கூடக்

கமிட்டியார், நான் வேண்டாம், வேண்டாம் என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பொழுதே மற்றப் பள்ளிக் கூடத்து லைப்ரரி சட்டங்களைப் பார்த்துப் போட்டுவிட்டார்கள்.

லைப்:—ஆனால், நீங்கள் மன்னித்துவிடுங்களேன். அதற்காவது அதிகாரம் உண்டோ, இல்லையோ?

வா:—இப்பொழுதுதானே நீங்கள் சொன்னீர்கள், பாதிக்கு மேலான புஸ்தகங்கள் உபயோகமில்லையென்று! சட்டம் இருக்கிறது. நீங்களோ அபராதம் போட்டுக்கொண் டிருக்கிறீர்கள். வந்த பிள்ளைகளுக்கு எல்லாம் நான் மன்னிப்பையும் கொடுத்தால் அதென்ன சட்டம்? பள்ளிக்கூடக் கமிட்டியாருக்குத் தெரிந்தால் அவர்கள் என்ன சொல்வார்கள்?

லைப்:—இது பெரிய தொல்லைதான். இப்பொழுது என்ன செய்கிறது? சுந்தரம் நிற்கிறானே?

வா:—இதற்கு ஏதாகிலும் ஒரு வழி தேட வேண்டியதுதான். இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்? சுந்தரம் ஏழை; நல்ல பையன், அவனிடம் அபராதத்தை எதிர்பார்ப்பது சரியல்ல.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு மேஜையின் மேலிருந்த கைப்பெட்டியைத் திறந்து லைப்ரேரியனிடம் ஒன்றே கால் ரூபாயைக் கொடுத்தார்.

லைப் :—இப்படி நீங்கள் கொடுத்துக் கொண்டே வந்தால் சம்பளத்தில் பாதி ஆகி விடுமே.

வா :—தீராத சமயங்களில் நாம் கொடுத்துத் தான் ஆகவேண்டும். சுந்தரம், நீ வீட்டுக்குப் போ. தகப்பனாரிடம் சொல்ல வேண்டாம்.

வாஞ்சி ஐயர் அன்று பள்ளிக்கூடம் விட்ட பிறகு வீடு போகும்பொழுது மறுபடியும் குள்ளிச் சுப்பியைக் கண்டார்.

குள்ளிச் சுப்பி :—ஐயோ! காலையிலும் கண்டேனே, இப்பொழுதும் கண்டேனே, என்னால் ஏதேனும் கேடு உண்டோ?

வா :—விசேஷமில்லை அம்மா! ஏதோ உத்தி யோகத்திற்குள்ள உபத்திரவங்களே தவிர வேறில்லை.

குள்ளி :—இந்த ஊருக்காக நீங்கள் ஒருவரே என்னைக் கண்டு சுமுகமாய்ப் பேசுகிறீர்கள்! உங்களுக்கு ஒரு கேடும் வரக்கூடாது.

வா :—ஒரு கேடும் வந்து விடவில்லை. வரும்போல் இருக்கிறது. வந்தாலும் பரவா யில்லை. பெருங் கேடு வந்தாலும் சிலர் சொல்வது உண்டே, 'இதைவிடப் பெருங்கேடு உண்டே, இந்த மட்டில் தெய்வம் நம்மை விட்டுவிட்டதே என்று திருப்தியடைய வேண்டும்' என்று. இன்றைப் பொழுது இத்துடன் போனது!

பங்காளிக் காய்ச்சல்

1

சாயங்காலம் ஐந்து மணிக்கு அழமாட்டாமல், துக்கத்தால் முகம் வாடியவனாய், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து திரும்பியவுடன், அனந்தராமன், தன் தாயிடம் ஒரு விஷயம் சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டான். ஒரு நாளும் இல்லாத கோலத்தைப் பார்த்துக் கவலைப்பட்டு அவள், "என்னடா அப்பா?" என்று வினவினாள்.

"இன்று வகுப்பில் இங்கிலீஷ் பாடம் நடக்கும்போது, ஓர் அபூர்வ வார்த்தை 'வென்டெட்டா' (Vendetta) என்று வந்தது. இதற்கு அர்த்தம் சொல்லும் போது, நம்முடைய குடும்பத்தை உதாரணமாக உபாத்தியாயர் எடுத்துக் காட்டினார். வகுப்பில் எல்லாரும் திகைத்துவிட்டார்கள். என்னையும் பெரியகத்துச் சுப்பராமனையும் பார்த்துப் பார்த்துக் 'குசு குசு' என்று பையன்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடன் எங்கும் நிற்காமல் சுப்பராமன் வீடு போய் விட்டான். நானும் வந்துவிட்டேன். இதேன் நமக்கு இவ்விதக் கெட்ட பெயர்?" என்று அனந்தராமன் கேட்டான்.

"அந்த இங்கிலீஷ் வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தம் சொல்; அது தெரிந்தால்தானே விஷயம் புரியும்" என்ருள் தாய்.

பிள்ளை சொன்னதாவது:—"ஐரோப்பாவின் தென்கிழக்குப் பகுதியில் சில தேசங்களில் ஒரு கொடிய வழக்கம் உண்டாம். தலை முறை தலை முறையாய் ஒருவருக்கு ஒருவர் பழிக்குப் பழி வாங்கிக்கொண்டு, நூறுவருஷம் இருநூறு வருஷங்கூட ஆண், பெண், குழந்தை எல்லாருமே பகை பாராட்டுவார்களாம்! உபாத்தியாயர் இதைச் சொல்லிவிட்டு, உடனே 'நம்மூரில் பெரியாத்துக்கும் சின்னுத்துக்கும் இருப்பது போல' என்ருர்."

"அப்படியா? உங்களுக்கு வெட்கமாய்த் தான் இருந்திருக்கும். அவர் ஏன் அப்படிச் சொன்னுர்? நன்ருய் இல்லையே!" என்று தாய் கூறவே அனந்தராமன், "அவர் வேண்டுமென்று கூறவில்லை; ஏதோ சட்டென்று உபமானம் தோன்றிச் சொல்லிவிட்டார்" என்ருன்.

"அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். எல்லா ருக்கும் தெரிந்த கதைதானே! முழுப் பூசினிக் காயைச் சோற்றில் மறைக்க முடியுமா?" என்ருள் தாய்.

"ஏதோ கொஞ்சம் கேட்டிருக்கிறேன். இனி விஷயம் விவரமாய்த் தெரியவேண்டும். சொல்லு வாயா?" என்று கேட்டான் அனந்தராமன்.

அதற்குமேல் அனந்தராமனுடைய தாய் நினைத்து நினைத்து, விட்டு விட்டுச் சொல்லிய கதையை அவள் மொழியாகவே எழுதுவோம்:—

"சுமார் அறுபது வருஷத்திற்குமுன், வடக்கே யிருந்து, சோழநாட்டில் செழிப்பு உண்டு என்று கேள்விப்பட்டு, இவ்வூருக்குச் சாமாவையர் என்ற ஒருவர் தம் பால சம்சாரத் துடன் வந்து குடியேறினாராம். அவர் அதிருஷ்டம் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாயிற்று. பதினைந்து வருஷத்துக்குள் பெரும் சொத்துச் சேர்த்து விட்டார். அவர்தாம் நம்முடைய கூடஸ்தர். அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். வெகு காலம் ஒற்றுமையாக இருந்து கடைசியில் சண்டை போட்டுப் பிரிந்தார்கள். இதற்குக் காரணம், தம்பிக்கு இளையாளாக வந்தவள்தான். அவள் கைகேயியாம்! இரண்டு தம்பிகளுடன் குடும் பத்தில் ஆக்கிரமித்து, வீட்டில் எல்லாருடனும் போராடி ஆஸ்தியை அழித்தாள். மைத்துன னுக்கு அறுபது வருஷச் சாந்தி நெருங்கி, தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து வரும்பொழுது, திடீரென்று இரண்டு நாள் முன்னதாக மார்பு அடைத்து அவர் இறந்து போய்விட்டார். அதற்குக் காரணம் அந்தக் கைகேயிதான் என்றும், ஏதோ சூன்யம் வைத்து ஏவிவிட்டாள் என்றும் வதந்தி ஏற் பட்டது. இதனால் இரண்டு குடும்பங்களுக்கும் பெரிய கலகம் ஆரம்பித்தது. இறந்தவரின் பிள்ளைகள், 'விட்டேனா பார்' என்று கறுவிக்

கொண் டிருந்தார்கள். அதற்கு ஏற்றாற்போல், சின்னவருக்கு ஏதோ பைத்தியம்மாதிரி ஒரு வியாதி பிடித்து, சில காலம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மாண்டுபோனார். இதைப் பங்காளிகள் செய்த மாந்திரீகம் என்று ஊரில் சொல்லிக்கொள்ள சண்டை மிகுதியாகிவிட்டது. போக்குவரத்து நின்றது. இருவகையினருக்குள்ளும் தீட்டுக் காப்பது மட்டும் இருந்ததே ஒழிய வேறு 'இருந்தாயா? போனாயா?' என்கிற உற வாட்டமே ஒழிந்தது.

"நில புலன்கள், அவர்களுக்கு அதிகமாகவும் நம்மவர்க்குக் குறைந்தும் வந்தன. ஆனாலும், ஊரில் தொட்டதற்கெல்லாம் போட்டி; சண்டை சச்சரவு; கச்சேரியில் சதா வியவகாரம். இதோடு நிற்கவில்லை.

"ஒரு சமயத்தில் அந்த வீட்டுப் பிள்ளை ஒரு வருக்கு, நல்ல அந்தஸ்து உள்ளவர், பெண்ணைக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்து முகூர்த்தம் வைத் திருக்கையில், பிள்ளைக்குக் காக்காய் வலிப்பு உண்டென்று ஒரு கோள் கடிதம் போய்க் கல் யாணம் நின்றுவிட்டது. கடிதம் எழுதியவர் நம் பக்கத்தில் ஒருவர் என்று புகார் கிளம்பியது. இதற்குப் பதில் செய்யாமல் விடுவார்களா? உன் பாட்டனாருக்குத் தம்பி ஒருவர், இங்கிலீஷ் படித்து, குடும்பத்தை நிமிர்த்திவிடுவார் என்று நம்பி யிருந்தார்களாம். அவர் சென்னபட்ட ணத்தில் படித்தாராம். அவருக்கு, பி. ஏ. பரீக்ஷை

நாளைக்கு என்று இருக்க, 'இன்றைக்கு, உன் தாய் இறந்தாள், உடனே வருக' என்று தந்தி கிடைத்ததாம். மறுநாள் அவர் இங்கு வந்து, தாய் கல்லைப்போல் கெட்டியாய் இருப்பதைப் பார்த்து, 'ஓகோ! இது தாயாதிக் காய்ச்சல். பெரிய அகத்துக்காரர் செய்த மோசம்' என்று நிச்சயித்தார்.

"இதைச் சும்மா விடக்கூடாதென்று, தந்தி ஆபீஸ்காரரைச் சாட்சி போட்டு வியாச்சியம் துவக்கினார்கள். அதனால் இரு குடும்பத்தாருக்கும் மிகவும் நஷ்டம், மிகத் துன்பம். இரண்டு வருஷ காலம் கச்சேரிக்குப் போன வண்ணந்தான்! அந்த வீட்டுக்காரருக்குச் சிக்ஷையாகி ஜெயி லுக்குப் போக நேரும்போல் இருந்தது. யாரோ ஒரு பாரிஸ்டர் துரை தப்புவித்துவிட்டாராம். பத்தாயிரம் ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல் வார்கள். உங்கள் சின்னத் தாத்தாவுக்கு பி. ஏ. பரீட்சையும் போய் வியாச்சியமும் போய் சீக்கி ரத்தில் உயிரும் போய்விட்டது.

"உன் அப்பா நாளில்கூட அசூயையும் அகங் காரமும் குறையவில்லை. சுப்பராமன் அப்பாவுக்கும் உன் அப்பாவுக்கும் எப்பொழுதும் போட்டி தான். அவர் பணக்காரர்; நாமோ எல்லாம் இழந்து ஏழைகளாகி விட்டோம். அவருக்கு எதிரியா நாம்? அவர் எதைத் தொட்டாலும் இவர் தடுக் கிறது; இவர் எதைத் தொட்டாலும் அவர்

தடுக்கிறது. இவர் 'இன்சால்வெண்டாம்'; ஊரில் தலையெடுக்க விடாமல் அடிக்கப் போகிறாராம். இவர்கள் என்றைக்குத்தான் 'கிருஷ்ணா! ராமா!' என்று தங்கள் காரியத்தை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டு ஒழுங்காக இருக்கப் போகிறார்களோ! இவர்களால் ஊரே கெட்டுப் போகிறது. இவர்கள் ஒத்துப்போனால் கீழ் மதுரையை, எவ்வளவு நேர்மையாய் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஒருவர், ஆற்றுக்குப் போகும் வழியைச் சீர்திருத்துவோமென்றால், மற்றவர் கூடாது என்கிறது. ஒருவர் கோவில் உத்ஸவம் நடத்தவேண்டும் என்று தலைப்பட்டால், அதற்கு ஆயிரம் ஆட்சேபங்களைச் சொல்லுகிறது இன்னொருவர்.

"இந்தப் பள்ளிக்கூடம், ஏதோ நல்ல காலத்தினால் இவர்கள் சச்சரவில் அகப்பட்டு விலகியது. சரிவர நடக்கிறதென்று எல்லாரும் சந்தோஷிக்கிறார்கள். பெரிய அகத்துக்காரரிடம் பள்ளிக்கூடம் இருந்தபோது, உன் அப்பா, செய்யாத கலகமெல்லாம் செய்து, ஜில்லா போர்டாரிடம் ஒப்பிக்க வேண்டும் என்று கட்சி கட்டினதும், மனுப் போட்டதும், கலெக்டரிடம் ஓடினதும் கணக்கு வழக்கே இல்லை. போர்டார் எடுத்துக்கொள்வதாக ஏற்பாடானதும், சுப்பராமன் தகப்பனார் விட்டாரா? எத்தனை மேஸ்ரிட்டு? எத்தனை கச்சேரி நடவடிக்கை? ஐயோ! போதும் போதும்! சிவ சிவா! சுப்பராமன் படிப்பைக்கூட

ஒரு வருஷம் நிறுத்திவிட்டாரே கோபத்தாலே! இல்லாவிடில், அவன் உன்னைவிட இரண்டு வருஷம் பெரியவன்; மேல் வகுப்பில் அல்லவா இருக்கவேணும்? உனக்குச் சரியாக அல்லவோ ஆகிவிட்டான்? தம் அகமுடையாளுக்குப் பந்துவான ஒருவரை ஹெட்மாஸ்டராய்ப் போட்ட பிறகுதான் கொஞ்சம் கோபம் தணிந்தது. பிள்ளையை மறுபடியும் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பினார். சுப்பராமன் நல்ல பிள்ளை. படாடோபம் இல்லை. மரியாதை, மட்டு, படிப்பில் சிரத்தை, ஸ்நானம், ஸந்தி எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்கானவன். உங்கள் நாளிலாவது இந்தப் பங்காளிப்புத்தி மாறி ஒற்றுமையாய் வாழுங்கோ! நான் வேறென்ன சொல்லப் போகிறேன். நம்மது பெரிய புராணம். நல்லவேளையாக அப்பா இன்று ஊரில் இல்லை. இருந்தால் உங்கள் ஹெட்மாஸ்டர் மண்டை உடையும். அவர் வந்தால் நீயும் சொல்லாதே, நானும் சொல்லவில்லை."

அனந்தராமன் மிகவும் கூர்மையான புத்தி உடையவன். ஆனால் துள்ளிக் குதிக்கும் மாதிரி அல்ல. எதுவும் யோசித்துத்தான் சொல்வான், செய்வான். மறுநாள் மாலையில் அவன் சுப்பராமனிடம் கலந்து பேசினான். "அன்று மத்தியான்னம் ஹெட்மாஸ்டரே பெரியகத்துக்குப் போய், தாம் தவறுதலாய் வாயில் வந்ததைச் சொல்லி விட்டதாகவும், தப்பிதத்தை மன்னிக்க வேண்டும் என்றும் பெரியவரைக் கேட்டுக் கொண்

டாராம். எங்கப்பா 'பரவாயில்லை' என்று சொல்லிவிட்டாராம்" என்றான் சுப்பராமன்.

"நாம் இந்த அசந்தர்ப்பத்தை வளர்க்கக் கூடாது. மற்றப் பிள்ளைகள் வம்பு பேசினால் காதில் படாதது போல் போய்விடுவது நலம். இரண்டு நாளில் எல்லாம் மறந்துபோய் விடும்" என்று பெரும் போக்காகவே தொடர்ந்து யோசனை சொன்னான் சுப்பராமன்.

ஹெட்மாஸ்டர் சமரசமாய்ப் போகிறவர். சின்னவர் திரும்பி வந்ததும் அவரிடமும் நேரில் போய்த் தணிவுடன் கும்பிடு போட்டுவிட்டார். அவரும், "உள்ளதைத்தானே சொன்னீர்? அதில் என்ன தோஷம்? நான் பெரியகத்துக்குச் சளைத்தேன் என்று சொல்லவில்லையே! எதிரிக்கு எதிராக நிற்கிறேன் என்றுதானே சொன்னீர்! அந்தப் பேர்தான் எனக்கு வேண்டியது" என்று பெருமை பாராட்டினார்.

2

ஐந்து வருஷங்களாயின. சுப்பராமனும் அனந்தராமனும் திருச்சி காலேஜில் ஆனர்ஸ் பி.ஏ.க்குப் படிக்கிறார்கள். வயசு முறையே இருபத்திரண்டும் இருபதும். பெரியவன் சரித்திரமும், சின்னவன் கணிதமும் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சின்னவன் மிகக் கெட்டிக் காரன், முதல் வகுப்பில் அவன் தேறுவான் என்று எல்லாரும் எதிர்பார்த்தார்கள். சுப்ப

ராமனும் அவ்வளவு துடியில்லாவிடினும் தவருமல் பரீட்சையில் தேறுவான் என்பது நிச்சயம். நல்லவர்கள் என்று பெயர் வாங்கிச் சிநேகமாகவே இருந்தார்கள். சுப்பராமனுக்குத் தம்பி மீது வெகு கவனம். சுரம், வயிற்றுநோய் ஏதாகிலும் வந்தால்கூட உடன் இருந்து உதவு கிறது, வைத்தியரை அழைத்து வருகிறது, மருந்து வாங்கிக் கொடுக்கிறது - இத்தகைய அன்பு முறையைப் பாராட்டி வந்தான். கீழ் மதுரை வந்தால் மட்டும், சற்று ஒதுங்கினுற் போல் இருந்து வந்தார்கள். இது தகப்பன் மாருக்கு வருத்தம் வரக்கூடாதென்பதற்காக. அவர்களோ பங்காளித் தனத்தைச் சற்றேனும் மறவாது நடத்தி வந்தார்கள். 'பிள்ளைகள் தாயாதி தர்மத்தை ஒழுங்காய்க் கடைப்பிடிக்க மாட்டார்கள்போல் இருக்கிறதே' என்று இருவருக்கும் சந்தேகம் உண்டு. "அந்த வீட்டுப் பயலோடு என்ன அவ்வளவு அந்தரங்கம்?" என்று அதிருப்தியாய்ப் பேசுவார்கள். பிள்ளை களோ கலாசாலை மாணுக்கர் சபையில் தலைவனுக ஒருவனும், காரியதரிசியாக ஒருவனுமாய் ஒத்துழைத்து, உபாத்தியாயர், கூடப் படிப்போர் எல்லாருக்கும் நல்லவர்களாய் இருந்து, விண்டால் விரியாமல், ராம லக்ஷ்மணர்கள்போல் இருந்து வந்தார்கள்.

சுப்பராமனை ஐ. சி. எஸ். பரீக்ஷைக்கு அனுப்பும் உத்தேசம் அவன் தகப்பனுருக்கு

இருந்தது. சீமைக்கு அனுப்புவதற்குமுன் விவாகம் செய்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணி, வரும் ஜாதகங்களைக் கவலையுடன் சோதிக்கலானார்.

உள்ளூர் ஜாதகம் ஒன்று நன்றாக இருந்தது. ஒரே பெண்; அழகி; எஸ். எஸ். எல். ஸி. வகுப்பில் படித்தாள். சொத்து யதேஷ்டம். இருபதாயிரம் முதல், முப்பதாயிரம் வரையில் மதிப்பு உண்டு. தாய் தந்தை இருவரும் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்வதில் மிகத் தேர்ந்தவர்கள். சுப்பராமனுக்கு என்று அமைந்த கன்னி என்பது வெகு ஜனவாக்கு. நவ நாகரிகத்தை ஒட்டி, 'சீமையிலிருந்து திரும்பிய பிறகு யோசிக்கலாம்' என்று பார்த்தான் சுப்பராமன். பலிக்கவில்லை. சீர், தக்ஷிணை முதலியவை தகராறு அதிகமாயில்லாமல் நிர்ணயமாயின. முகூர்த்தம் வைத்துச் சாமான்கள் சேகரித்து அழைப்புக் கடிதங்களும் புறப்பட்டன. வெகு நாளாக இல்லாத முழக்கத்துடன் நடைபெறும் கல்யாணம் என்று சுற்றிலும் உள்ள ஊரிலெல்லாம் உத்ஸாகமாய் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள். பெண்ணுக்கு மட்டும் பூர்ண சம்மதமில்லை என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெளியாயிற்று. மணப் பெண் ரூபத்தையே பார்ப்பாள் என்றவாறு ஜானகியின் விருப்பம் வேறு நோக்கங் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்தது. அவள் தகப்பனார் அதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவே இல்லை. தாய்க்குமட்டில் ஏதோ

மனம் உறுத்திக்கொண் டிருந்தது. முடிவில் அலக்ஷ்யம் செய்யமாட்டாமல் தாய் திறமையுடன் பிரஸ்தாபம் செய்தாள். முதலில் சிறு பெண்களிடம் துவக்கி, ஊர்ப் பெண்டிர்களுக்கு எல்லாம் தெரிந்தது. புருஷர்கள் காதிலும் விழவே சுப்பராமன் இதென்ன என்று விசாரித்தான். விசாரித்தால் வெளியாகாத ரகசியம் கல்யாணக் காரியங்களில் உண்டோ?

சுப்பராமன் பருமன் அதிகம். கைகால்களை வீசி யானைபோல் நடப்பான்! கண் மிகப் பெரிது. முழியன் என்று சிலர் கூறுவதும் உண்டு. வயசு வித்தியாசமும் ஏழு. இதை எல்லாம் வைத்துக் கொண்டு கச்சேரி நடத்தமுடியாதா?

சுப்பராமனுக்கு வெகு கோபம். தன்னிடம் காதல் இல்லாவிடினும் பொறுக்கலாம். வெறுப்பும் இருக்கிறதென்று தெரிந்தால் மானம் உள்ளவன் எப்படித் தாங்குவான்? வேண்டாம் என்று வலுவாய்த் தடுத்தான். துணிந்து தகப்பனிடம் ஆக்ஷேபித்தான். ஹெட்மாஸ்டரை மத்தியஸ்தமாய்க் கேட்க அவர், "விவாகப் பிரயத்தனங்கள் பக்குவமான பிறகு நிறுத்துவது பாங்கல்ல" என்று சொன்னதைத் தவிர, பெண் பாலர் மீதே கருணை காட்டி ஒரு புதிய நியாயமும் போதித்தார்: "பெண் வேண்டாம் என்றால் புருஷனுக்கு எவ்விதக் குறையும் இல்லை. வேறு எத்தனையோ பெண்கள் கிடைப்பார்கள். புருஷனால் வேண்டாம் என்று தள்ளப்

பட்ட பெண்ணுக்குத் தக்க வரன் கிடைப்பது கஷ்டம்; கூடவே கூடாது'' என்று தீர்ப்புச் சொன்னார். ஹிந்துக்களுள் இத்தகைய எண்ணம் பலமாய் ஊன்றியது அல்லவாயினும், தற்சமயம் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஒத்துக்கொண்டது. ஆகையால் புருஷர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து, சுப்பராமனை அடக்கி, ''பெண்ணைச் சேர்ந்தவர்கள் வேண்டுமானால் நிறுத்தட்டும்; நாம் நிறுத்தக்கூடாது'' என்று ஓங்கி அடித்தார்கள்.

சுப்பராமனுக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது: "என் காரியம் அல்லவா? இதனால் விளையும் நன்மை தீமைகளுக்கு உட்பட வேண்டியவன் நான்தானே?''

"நீங்கள் எப்படி எனக்கு விரோதமாய்த் தீர்ப்புச் சொல்லலாம்? வரன், கன்னிகை இருவரும் வேண்டாம் என்கிற விவாகத்தை நிறைவேற்றும் நாகரிகமும் ஒரு நாகரிகமா?'' என்று தெளிவாக வாதாட முடியவில்லை. குழப்பமும் அச்சமும் மேலிட்டு உள்ளத்தில் சமாதானம் இல்லாமல் மிகவும் துயரப்பட்டான். அவன் தாய் ஒன்றும் புரியாமல், பிள்ளையின் மனம் நோகக் கட்டாயப் படுத்தலாமோ என்று தனக்கு அந்தரங்கமான சில பெரிய பெண்டிர்களிடம் யோசனை கேட்க அழைத்தாள்.

கிழவி ஒருத்தி சுமங்கலி, பத்துப் பிள்ளையும் பெண்ணையும் பெற்றவள். எல்லாவற்றையும் பார்த்தாள்; கேட்டாள். சுப்பராமன் காதில்

விழ வேண்டுமென்றே உரக்க முடிவு கட்டித் தங்கு தடையின்றி மொழிந்தாள். "என்னமோ அம்மா, உங்கள் பாடு! நமக்கேன் நடுவிலே? இருந்தாலும் கேட்டீர்களே என்று சொல்கிறேன்: நாமெல்லாம் வாழ்க்கைப்பட வில்லையோ? நம்மைக் கேட்டாளா, போனுளா? கூனிக்குந்தான் ஓர் அகமுடையான் இருக்கான்; குருடிக்குந்தான் ஓர் அகமுடையான் இருக்கான். தெத்துவாயனுக்குக் கல்யாணம் ஆகல்லையா? காக்கா வலிப்புக் காரனுக்குக் கல்யாணம் ஆகல்லையா? இதெல்லாம் அந்தந்தக் குழந்தை களைக் கேட்டா நடக்கிறது? பெண்ணுத்துக்குப் போய்விட்டுத்தான் இங்கே வறேன். பெண் பாட்டிலே ஒரு மூலையிலே உட்கார்ந்திருக்கு. பசுவன் வைத்திருக்கு. நான் ஆனமட்டிலே கேட்டுப் பார்த்தேன். பேசினுத்தானே? இங் கிலீஷ் படிச்சுட்டுதாம். என்னோடு பேசப் படாதாம். அதென்னவோ இந்தக் காலத்துக் கெந்தல். பெண்ணைப் பெத்தவாளிடம் சொல்ல லாம் என்று சொல்லிவிட்டு வந்தேன். 'இந்தா சாலாச்சி, மேளக்காரனுக்கு அச்சாரங் கொடுத் தாச்சு. பொடவை சோமன் வாங்கி, பீரோ பீரோவா வெச்சிருக்கு. ஊரெல்லாம் அழைச் சாச்சு. முறுக்கு, அதிரசமெல்லாம் பண்ணிக் குமிச்சுக் கிடக்கு. அப்பளாம், கறிவடாம் எல்லாம் கூடை கூடையாக நிறைஞ்சு கிடக்கு. ஊறுகாய் கொஞ்சமா நெஞ்சமா, எத்தனை சாமான்

போட்டுச் செய்திருக்கு? இதெல்லாம் வீணுவா போகிறது? குழந்தைகள் இஷ்டத்தைக் கேட்பதே நம்மவர்களில் வழக்கமில்லே. அதுகள் அப்படித்தான் சொல்லும். என்னத்தைக் கண்டுது? இளங்கன்று பயமறியாது. நீ உம் பாட்டுக்குப் பண்ணிப்பிடு! வர வருஷத்தைக் கண்டவாள் யாரு? ஏந்திரு போ! எல்லாருக்கும் மேலே இருக்கானே, அவன் பாத்துக்குவான். நம்மாலானதை நாம் பார்க்கணுமோன்னே?' இதைத்தான் சாலாச்சிக்குச் சொன்னேன். உனக்கும் அப்படித்தான். இப்படிப் பிள்ளேயும் பெண்ணும் சேருவது கஷ்டம். அழகாய்ச் சேர்ந் திருக்கு. சுப்பராமனுக்கு ஜானகிதான் வேணும். ஜானகிக்குச் சுப்பராமன்தான் வேணும். அது களுக்குத் தெரியவில்லே. நாம்ப தெரிஞ்சவா! அதுகள் போன வழி விடலாமோ? நிறுத்தாதே. நடத்திவிடு. என் வாக்குப் பலிக்கும்" என்ருள் கிழவி.

3

விவாக ஏற்பாடுகள் விமரிசையாக நடந்தன. கல்யாணத்திற்கு முதல் நாள் மாலேயில் மாப் பிள்ளே அழைப்பு நெருங்கியது. ஈசுவரன் கோயிலில் பிள்ளேயகத்துக்காரர் கூடுவது வழக்கம். புது உடுப்புக்கள் தயாரித்திருந்ததை அணிந்துகொள்ளச் சுப்பராமனேத் தேடினுர்கள்; காணவில்லே. ஓர் இடம் பாக்கி இல்லே. வந்திருந்த

அவன் நண்பர்களை எல்லாம் கேட்டார்கள். அனந்தராமனையும் கேட்டார்கள். அவனுக்கும் தெரியவில்லை. ஏழரை மணிக்கு நல்ல வேளை பார்த்திருந்தது தவறி, பதினொன்று வரையில் பார்த்தும் பையன் அகப்படவில்லை. அவன் கிணற்றில் குளத்தில் விழுந்து சாகாமல் இருந்தால் போதுமென்று அவன் பெற்றோர்கள் நினைத்தார்கள். கொஞ்சங் கொஞ்சமாக, அவன் இரண்டு நாளாக இருந்த மாதிரியையும் பேசிய பேச்சுக்களையும் சிநேகிதர்கள் நினைத்து, எங்கேயோ ஒளிந்திருக்கிறான் என்றே நிச்சயித்தார்கள்.

தன்னிடத்தில் சரியான மதிப்பு இல்லாத பெண்ணை எப்படி மணம் புரிவது, அதைவிட இழிவு உண்டா என்று அடிக்கடி சுப்பராமன் ஏங்கியதைச் சொன்னார்கள். "அவள் ஆசை வைத்திருக்கிற பிள்ளையை நான் அறிவேன். அவன்தான் அவளுக்கு ஏற்றவன். எப்படி யாவது அவர்களைச் சேர்த்து வைத்தால் புண்ணியம் உண்டு" என்றுகூட அவன் சொன்னதாக வெளியாயிற்று. "இது பற்றித்தான் ஒதுங்கிவிட்டான்" என்றார்கள்.

மறுநாள் பொழுதுவிடிந்ததும் பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்திருந்த கூட்டமெல்லாம் கலைந்தது. பெண்ணகத்துக்காரரோ இரவெல்லாம் படுக்காமல் யோசனை பண்ணினார்கள். "இவ்வளவு ஏற்பாடுகள் செய்து வீண் போகலாமா? எப்படி

யாகிலும் இந்தப் பந்தலிலேயே ஒரு வரனைப் பிடித்துச் சுப காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். இப்படி எவ்வளவோ கல்யாணங்கள் நடக்க வில்லையா? இத்தனை பையன்களில் கூடிய வரையில் நேரான பையன் ஒருவன் அகப்பட மாட்டானா?" என்று ஒருவருக்கு ஒருவர் பேசிக் கொண்டார்கள். ஜானகியை யாரும் நினைக்க வில்லை. அவள் தாய் மட்டும், "நீங்கள் எல்லாம் யோசனை செய்வதில் என்ன குணம்? இந்தக் கல்யாணத்தைக் கெடுத்த அந்தப் பிடிவாதக் காரியைக் கேட்டு அல்லவா மறுபடியும் எத் தனிக்க வேண்டும்?" என்று எச்சரித்தாள்.

ஜானகி மற்றச் சாதாரணப் பெண்களைப் போலவா? பழைய வழக்கங்களை அதிகமாய்த் தொடர்பவள் அல்ல. அவளைக் கேட்டவுடன், "அனந்தராமனைத்தான் உத்தேசித்திருக்கிறேன்" என்று உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டாள். அந்த ஏழைப் பையனை அவள் கருதியிருப்பாள் என்று அவள் தகப்பனார் நினைக்கவில்லை. "அது எப்படி முடியும்? அந்தக் குடும்பம் சளைத்துக் கிடக்கே" என்றார். "சளைத்தாலென்ன? மறுபடியும் வலுக் காதா? புத்தி இருக்கு; படிப்பிருக்கு; குணம் இருக்கு. வேறு என்ன வேணும்?" என்று ஜானகி துணிந்து கேட்டாள். "இதெல்லாம் என்ன பிரயோஜனம்? பணம் வேணும்; அதிருஷ்டம் வேணும்" என்றார் தகப்பனார். "உங்களுக்கு எப்பவும் பணந்தான்; பணமும்

அதிருஷ்டமும் நான் போனால் கூட வருகிறது" என்று சொன்னாள். கடைசியில் அவள் இஷ்டப்படி செய்வதென்று தாயும் தகப்பனும் தீர்மானித்தார்கள். தகப்பன் மனம் தளர்ந்தவுடன், கல்யாணத் தரகுக்காரர்கள் இங்கும் அங்கும் தூது ஓடிச் சீக்கிரத்தில் முடிவு செய்தார்கள். பிள்ளைக்குமட்டும் கலக்கம் தெளியவே இல்லை. தனக்கு விவாகம் என்கிற நினைவே சற்றும் இல்லாதவனைத் திடீரென்று பிடிக்கவே, ஒன்றும் திக்குத் திசை புரியாமல் மயங்கினான் அனந்தராமன்.

"ஆகட்டும்" என்று அவன் வாயால் கணீரென்று சொல்லவில்லை. குருடன் தன் கழுத்தில் விழுந்த மாலையைப் பாம்பு என்று நடுங்கி எறிவதைப்போல, "ஐயோ!" என்று அலறவிடினும், முகத்தில் உத்ஸாகமாவது, களிப்பாவது தோன்றவில்லை.

4

சுப்பராமனின் கல்யாணத்திற்கு என்று வந்திருந்த சிநேகிதர்கள் இவனிடமும் அதே பிரீதி வைத்திருந்ததால், அவனை ஆட்டிக் குலுக்கி, "கொஞ்சம் சிரியேன்" என்று தைரியப் படுத்தினார்கள். "எல்லாம் சரிதான். அண்ணா என்ன சொல்வான்! அவனுக்குத் துரோகம் அல்லவா இது?" என்று மணையில் உட்காரும் வரையில் தயங்கினான் அனந்தராமன்.

அம்மான் தோள் ஏறி, மாலை மாற்றும் பொழுதுகூட அவனுக்குத் தெளியவில்லை. ஜானகி மிகக் கூர்மை ஆதலால், அவனுக்குத் தன்னிடம் சுதந்தர புத்தி வரவேண்டும் என்று புன்சிரிப்பாலும் கடைக்கண் நோக்கினாலும் மயக்கினாள். இதனால் அவன் சங்கோசம் அதிகமாயிற்றே ஒழிய, வேறில்லை.

"அண்ணா எங்கே? அவனைத்தான் கண்ணும் மனமும் தேடுகிறது. அவன் ஒப்பவேண்டாமா?" என்று தாலி கட்டியான பிறகுங்கூட அனந்த ராமன் திருப்திக் குறைவாகப் பேசினான்.

"அண்ணா இருந்தால் இந்தக் கல்யாணம் ஏது? அவன் மறைந்ததால்தான் இந்தச் சம்பவம்" என்று தோழர்கள் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

"நிச்சயம் அவன் சம்மதிப்பான். அவன் இங்கே இருந்தால் எங்களைவிடச் சந்தோஷப் படுவான். கரதாளம் போட்டுக் குதிப்பான்" என்றார்கள்.

இது போன்ற உறுதிச் சொற்களைக் கேட்டு, ஒருவாறு தான் செய்வது சரிதான் என்ற எண்ணம் தோன்றி, ஜானகியின் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு, தானும் மகிழ்ந்ததாக வெளியில் காட்டிக் கொண்டான். ஆனால், எல்லாச் சந்தேகமும் ஐந்தாவது நாள் ஆசீர்வாதம் நடக்கையில், சுப்ப ராமனிடமிருந்து வந்த கடிதத்தால் தெளிந்து விட்டது.

அது தஞ்சாவூரில் இருந்து ஹெட்மாஸ்டருக்கு அவன் எழுதிய கடிதம். கடிதம் கிடைத்ததும் ஹெட்மாஸ்டர் பரபரப்புடன் கொண்டுவந்து உரக்கப் படித்து, இங்கிலீஷில் இருந்ததைத் தமிழ்ப் படுத்திச் சொன்னார். சொற்கள் அதிகம் இல்லை. ஆனால் ஆழ்ந்த உணர்ச்சி நிறைந்திருந்தது: "நான் ஊரை விட்டு வரும் பொழுது என்ன நடந்தால் உத்தமம் என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்தேனோ அதுவே நடந்திருக்கிறது. அதையும்விட மேன்மையானதொரு பயன் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மூன்று தலை முறையாக அல்லும் பகலும் வளர்ந்து வந்த தாயாதிக் காய்ச்சல் இத்துடன் முடிந்தது. எங்கள் தகப்பன்மார்களுக்கும் கண் திறந்து உற்றார் உறவுமுறையார் என்கிற ஞாபகம் பிறக்குமானல் நான் தன்யன் ஆவேன். சீக்கிரம் வந்து நேரில் உங்களுடன் ஆனந்தப் படுவேன்" என்று எழுதியிருந்தது.

ஹெட்மாஸ்டர் கல்யாண வீட்டில் கடிதத்தை வாசித்துவிட்டு, உடனே சுப்பராமனின் பெற்றோரிடமும் சென்று, அவன் அரிய நோக்கங்களைக் கொண்டாடி, "நின்ற கல்யாணத்திற்கு மேலான சம்பவம் இது. நூறு கல்யாணத்திற்குச் சமானம்" என்று மெய்ம்மறந்து மெச்சினார். சுப்பராமனின் தந்தை தம் மனைவியிடம், "எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. ஹெட்மாஸ்டரை அனுப்பிச் சின்னாத்துப் பயலை

நல்லவார்த்தை சொல்லி, உன்னையும் என்னையும் கிருகப் பிரவேசத்திற்கு அழைக்கச் சொல்வோம். அழைத்தால் போகலாம் என்று நினைக்கிறேன். நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்று கேட்டார். அந்த அம்மணி சொன்னதாவது:—"உங்களுக்கு மேல் எனக்கு இருக்கு. சுப்பராமன் யோகீசுவரன் போல் உபதேசிச்சிருக்கான். சின்னாத்துக்காராள் அழைச்சாலும் அழைக்காட்டாலும் பெரியாத்துக்காராள் நாம் போகலாமே! புறப்படுங்கோ!—"

"நம்ப ராமப்பா"

நம்ப ராமப்பாவைப் போலுண்டோ? 'நபூதோ நபவிஷ்யதி.' இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? அப்படி ஒருவர் இருந்ததும் இல்லை, இருக்கப் போகிறதும் இல்லை. நான் சொல்வது அறுபது வருஷத்திற்கு முந்திய கதை. எனக்குப் பத்துப் பன்னிரண்டு வயசு இருக்கும். ராமப்பாவுக்குச் சுமார் எழுபது இருக்கும். கொஞ்சம் கூனியிருப்பார். நல்ல கறுப்பு. தொட்டால் ஒட்டிக்காதே ஒழிய, கறுப்புத்தான். ஆள் நல்ல வாட்ட சாட்டமாயிருப்பார். ஓர் ஆச்சரியம்: கிழவரானாலும் தலை வழுக்கை இல்லை. தலையிலும் முகத்திலும் மயிர் தும்பைப்பூப் போல வெளுப்பேறி இருக்கும். பார்க்கும்போது எங்களுக்கு எல்லாம் வேடிக்கையாக இருக்கும். ஏதோ ஒரு வகைக் குரங்குமாதிரி தோன்றும். முகத்தின் அழகும் ஏறக்குறைய அப்படித்தான்.

அவர் க்ஷவரம் செய்து கொண்டதே எனக்குத் தெரியாது. நாள், நக்ஷத்திரம், திதி எல்லாம் சேரவேண்டுமே! ஊரில் இரண்டு பேர்களே அம்பட்டர். அவனுக்கு இரண்டு

நாள் முன்னமேயே சொல்லி வைக்கவேண்டும். கூலிக்குப் பதக்கு நெல்லைத் துணியில் கட்டிக் கொண்டு போகவேண்டும். அந்த நாளில் அம்பட்டனுக்கு மட்டும் கையிலேயே கூலி கொடுத்தாக வேண்டும். "ஆகட்டுமே, இன்னும் பத்து நாள் போகட்டுமே? என்ன அவசரம்?" என்று சொன்னாலோ, ராமப்பாவின் மயிர் வளர வேண்டியதுதான்.

கையில் எப்பொழுதும் ஒரு கெட்டிக் கழி இருக்கும். சில வேளையில் மூங்கில் கழி, சில வேளையில் பூவரசங் கழி. தினமும் காலையில் குடமுருட்டியில் நீராடி வேஷ்டியைச் செவ்வை யாய்த் தோய்த்துக்கொண்டு, செப்புச் செம்பு, செப்புப் பஞ்ச பாத்திரத்தில் தீர்த்தம் எடுத்து வருவார். துணி வெளுப்பாகவே இருக்காது. வண்ணான் கையில் பட்டால்தானே? ஏதோ ஒருவிதப் பழுப்பு நிறம் ஏறி விகாரமாக இருக்கும். சதையெல்லாம் குன்றி, சின்னச் சின்ன வெடிப்பாயிருக்கும். ஆனால் மிகவும் உறுதி; செருப்புத்தோல் மாதிரி கையைப் பிடித்தா ரானல் எங்களுக்குள் ஒரு பையனும் திமிர முடியாது.

தூரப் பார்வைக்கு என்னவோபோல்தான் இருப்பார். கிட்டப்போய்ப் பேசத் தொடங் கினால் உள்ளே ஆள் இருக்கிறார் என்று தெரியும். உலக நடவடிக்கையெல்லாம் நன்றாய்ச்

சொல்லுவார். எப்பொழுதும் ஏழெட்டுப் பையன்களாவது சுற்றியிருப்பார்கள்.

சிரிக்கச் சிரிக்கக் கதைகளும் பண்டைக் காலத்து வரலாறுகளும் அவர் மெதுவாய்ச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார். கேட்க ஆசையாயிருக்கும். பையன்களெல்லாம் வாயை 'ஆ' என்று திறந்துகொண்டே இருப்போம். சொறிந்து கொடுத்த மாடு என்பார்களே, அதுபோலத்தான் சுற்றி யிருப்போம். சுத்த வெகுளி. உள்ளதை உள்ளபடிதான் சொல்வார். ஆனால் எங்களுக்குச் சில வேளை 'அவுட்டாவோ' என்று தோன்றும். யாராகிலும் துணிந்தவன், "என்ன! கொஞ்சம் கைச்சரக்குக் கலந்துட்டாப்பலே இருக்கே?" என்பான். "எலே! வழிங்கிப் பயலே! பேசாமல் கேட்பாயா?" என்பார். அதிகக் கோபம் வராது. 'வழிங்கிப் பயலே' என்று அவர் சொல்வது வேடிக்கையாக இருக்கும். அதைக் கேட்பதற்காகவே சில பையன்கள் அவரைப் 'பொய், புளுகு' என்று சொல்லிச் சீண்டுவார்கள். ஒரே ஒரு தடவைதான் பொறுக்கமாட்டாமல் கோபம் வந்து கழியைத் தூக்கினார். நாங்கள் திக்குக்கு ஒருவராய் ஓடியே போய்விட்டோம். உடனே நம்ப ராமப்பாவுக்கு மனசு இளகிப் போயிற்று. கழியை எட்டித் தூரத்தில் எறிந்தார். "வாங்கோடா, வழிங்கிப் பயல்களா!" என்று அழுத்தம் திருத்தமாய்க் கூப்பிட்டார்.

நம்ப ராமப்பாவுக்குப் பசி பொறுக்காது. பசித்தால் பட படப்பும் கோபமும் வந்து விடும். சாப்பாட்டில் நல்ல தேட்டையான ருசி. புகழ வேண்டிய சமயங்களில் புகழுவார்; இகழ வேண்டிய சமயங்களில் இகழவும் செய்வார். ஊர்ப் பெண்டிர்களுக் கெல்லாம் ராமப்பாவின் மனம் ஒப்பினுல்தான் சமையற்காரி என்று பேர் வரும். இன்னுருடைய சமையல் என்று சாப்பிடும் பொழுதே சொல்லி விடுவார். யார் யாருக்கு என்ன என்ன அம்சத்தில் திறமை உண்டு என்பது அவருக்குத் தெரியும். "மின்னிலே போட்டு மோர்க்குழம்பு பண்ண வேண்டுமாஞல் கோடியாத்துக் குப்பிச்சி பண்ண வேண்டும்" என்பார். "தேங்காய்ப் பாலுக்குப் பிறந்தவள் எங்க அம்மாமி ஸுந்தராம்பா", "முறுக்குச் சுற்றுவதற்கு முத்துக்கு மிஞ்சி உண்டோ?" "அண்ணுசாமி ஆமடையாள்தான் ஸோமாசி பண்ண வேணும். ஸோமாசி என்று கூப்பிட் டால் ஏனென்று கேட்குமே?", "ஸுய்யன் மேலத்தெரு அபிராமியோடு போச்சு. இனிமேல் ஸுய்யன் உண்டோ?", "போளி தட்டுவதில் ஒண்ணு நம்பர் எங்க மேலாத்து முத்துப் பாட்டி. அவள் பெண் ஸரஸ்வதியும் பரவாயில்லை. சீக்கிரத்தில் அந்தப் பதவிக்கு வருவாள்" — என்று இப்படி அவர் வாயால் நன்மதிப்புப் பெற்றவர்களுக்கெல்லாம் பெருமை சொல்லி

முடியாது. ராஜகரத்தில் முத்திரை போட்டுச் சாஸனம் வாங்கிவிட்டாற்போல்தான்.

ஸமாராதனைக்குச் சாப்பிடப் போனால் 'நம்ப ராமப்பாவுக்கு இது பிடிக்கும், அது பிடிக்கும்' என்று பெண்களும் புருஷர்களும் மேல் மேலாய்ப் போடுவார்கள்.

ஆனால் அவருக்கு ஒரு தெரியாத்தன்மையும் உண்டு. எது முதலில் நன்றாயிருக்கிறதோ அதையே அதிகமாய்ச் சாப்பிட்டு விடுவார். பசியின் கொடுமையோ என்னவோ தெரியாது; பின்னால் வந்தவையும் நன்றாக இருந்தால், "அடடா! மோசம் போனேனே!" என்று விசனப்படுவார். "வழிங்கிப் பயல்கள், எல்லாரும் பார்த்துக் கொண்டுதானே இருக்கிறான்கள்? 'ராமப்பா, இன்னது இன்னது வரப்போகிறது' என்று ஸமயத்தில் சொல்ல வேண்டாமா?" என்பார். "இத்தனை வயசாச்சே? பதார்த்தங்கள் இன்னது இன்னது வருமே! தக்கபடி அளவாய்ச் சாப்பிடவேண்டுமே என்று தெரியாதா?" என்று சமயம் பார்த்து நாங்கள் கேட்பது உண்டு. "வாஸ்தவந்தான். அதேதோ ஒரு மாதிரி ஆசை. 'கையில் ஆப்பிட்டதை விடாமல் தட்டி விட்டால் நல்லது. பின்னால் எப்படி இருக்குமோ என்னவோ' என்று தோன்றுகிறது. பின்னால் வரப்பட்டதோ முக்கால்வாசி நன்றாகவே யிருந்து தொலைகிறது. சனி! தர்மசங்கடந்தான். அதையும்

வஞ்சனையில்லாமல் தின்றுவிட்டு முழிக்கவேண்டி வருகிறது" என்பார்.

இவ்வளவு நல்லவராயிற்றே! நம்ப ராமப்பா விடத்தில் எல்லாருக்கும் பயந்தான். ஒருவரும் எதிரில் நின்று சண்டை செய்ய மாட்டார்கள். அவ்வளவு பலமும் தைரியமும் அவருக்கு உண்டு. பெரியவர்கள் ஆகட்டும், சிறியவர்கள் ஆகட்டும், என்ன அடி தடியாக இருந்தாலும் சரி, ராமப்பா வந்து, "என்னடாது, என்னிடம் சொல்லி விட்டுப் பிறகு வேண்டுமானால் சண்டை போட லாம்" என்றால், சண்டையை நிறுத்தி அவரிடம் இரண்டு கக்ஷிக்காரர்களும் தங்கள் நியாயத்தைச் சொல்லிக் கொள்வார்கள். கூடிய வரையில் பக்ஷபாதம் இல்லாமல் சமாதானமும் செய்து விடுவார். அவருக்கு இரவு, இருட்டு என்ற பயம் கிடையாது. "பேயாவது, பிசாசாவது! என்னிடம் வரச் சொல், பார்ப்போம்" என்பார். யார் வீட்டிலாகிலும் பெண்கள் பேயாடுகிறார்கள் என்றால், முதலில் தாமே போய்விடுவார். அவர் நாளில் மந்திரவாதிக்கு விசேஷமாய்ப் பிழைப்பே இல்லை. பெண்களைப் பிரம்பால் அடிப்பார். அக்கம் பக்கம் பார்த்துப் பெரியவர்கள் ஒரு வரும் இல்லை என்றால் கையாலும் 'பட் பட்' என்று போட்டுவிடுவார். வலி பொறுக்காமல் பிசாசெல்லாம் அலறும்.

பேயை ஓட்டத்தான் போவாரோ? — வியாதியை விரட்டவும் போவார். யாராகிலும்

வந்து கூப்பிடுகிறவரையில் வைத்துக்கொள்ள மாட்டார். யாருக்கோ, என்னவோ என்று கேட்டால் போதும்; எந்த வியாதியாக இருக்கட்டும். "இதோ பாருங்களேன், மூணே நாளில் ஸ்வஸ்தம் பண்ணி எழுந்திருந்து ஓடும்படி செய்கிறேன்" என்று தங்கு தடையில்லாமல் தைரியம் சொல்வார்.

மூலிகை, வேர், திராவகம், எல்லாம் தெரியும் என்பார். லேஹியம், சூர்ணம், பற்று முதலியவை எதிரில் வந்து கைகட்டிப் பேசும். உப்பில்லாப் பத்தியம், புளியில்லாப் பத்தியம், பட்டினி - எல்லாம் கடுமையாய்ப் போடுவார். நல்ல வைத்தியர் இல்லாத ஊரில் ராமப்பா போல் ஒருவர், "பயப்படாதேயுங்கள், நான் ஒரு கை பார்க்கிறேன்" என்று வலுவில் வந்து சொன்னால், ஒன்றும் தோன்றாமல் கையைப் பிசையும் ஜனங்களுக்கு ஏதோ ஒரு தெய்வம் கைதூக்கி அபய தானம் கொடுத்ததுபோல் இருக்கும். ராமப்பா ஊரில் இல்லாமலாவது, வேறு யாது காரணத்தாலாவது வரவில்லையென்றால் அதுவே அபசகுனம், துரதிருஷ்டம் என்று எண்ணுவார்கள்.

நான் நேரில் கண்ட ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன். எங்கள் கிராமத்தில் கீழைத் தெருக் கோடியிலே சிவராமன் பிள்ளை கோபாலன் என்று ஒரு வைதிகப் பிராமணன் உண்டு. ஒரு நாள் அஸ்தமிக்கப் போகிற சமயத்தில் பெருங் கூச்சல் அவன் வீட்டில் கேட்டது. ஊரெல்லாம்

கூடிப்போய் விட்டது. கோபாலன் கிழக்கு முகமாக உட்கார்ந்திருக்கிருன். அவன் மனைவியும் பிள்ளையும், கூடம் சாம்பிராணி யெல்லாம் போட்டுச் சுற்றிச் சுற்றித் தூபம் போடுகிருர்கள். "ஸ்வாமி! மலையேறவேண்டும், ஸ்வாமி! மலையேறவேண்டும்" என்று வணக்கமாய்க் கெஞ்சிக் கதறுகிருர்கள். கோபாலனே 'ஆகா ஊகூ' என்று அலறிக்கொண்டு, "கையை விடுங்கோ, இதோ போகவேண்டும்! அதோ பாருங்கோ, பரமசிவன் பார்வதி ஸமேதராய் விருஷபாரூடராய் அழைக்கிருரே, தெரியவில்லையா, உங்களுக்கு? மூட ஜனங்களே! இப்படியே ஸசரீரனுய்ப் போகிறேன்" என்று கூச்சல் போட்டு இரண்டு கைகளையும் தூக்கிக் காட்டுகிருன். பிடிப்பவர் யாவரையும் தள்ளிவிட்டு எழுந்திருந்து ஓடிப் போகிறவன்போல் கும்மாளம் போடுகிருன். ஊர்க்காரர்களோ, 'இதென்ன விபரீத காலம்' என்று சிலர் மெதுவாயும், சிலர் உறுதியாயும் பேசிக்கொண்டு பிரமித்து நிற்கிருர்கள். இந்தக் குழப்பத்தில், "நம்ப ராமப்பா வந்துட்டார்! நம்ப ராமப்பா வந்துட்டார், வழி விடுங்கோ!" என்று சத்தம் கேட்டது.

எல்லாரும் விலகவே, ராமப்பா கோபாலனின் எதிரில் நின்ருர். கோபாலன் அவரை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு முன் போலவே, "என்னை விடுங்கோ, பகவானை எல்லாரும் பாருங்கோ; ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரம் பண்ணுங்கோ"

என்று உறுதியாய்க் கூவினன். அநேகம் பேர் மேல்துணியை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து விழுந்து கும்பிட்டார்கள்.

ராமப்பா கொஞ்சமேனும் வணங்காமல் கோபாலனின் முகத்தருகில் போய் மோந்து பார்த்தார். ஏதோ திருட்டைக் கண்டு பிடித்தவர்போல் அவன் கைகளைத் தம் கைகளால் கெட்டியாய்ப் பிடித்தார். கோபாலன் பலங் கொண்ட மட்டும் திமிரி, "மற்றவர்களைப் போல நமஸ்காரம் பண்ணடா!" என்று அதட்டிச் சொன்னன்.

"நமஸ்காரமா உனக்கு? இதோ பார் நமஸ்காரத்தை!" என்று சொல்லி, வலது கையை ஓங்கிக் கோபாலனின் இடது கன்னத்தில் ஓர் அறை அறைந்தார். 'பளீர்' என்று ஓசை கேட்டது. "ஐயோ! ஐயோ!" என்று சிலர் சத்தம் போட்டார்கள். கோபாலனே ஒரு கணம் அசைவற்று நின்று மயக்கம் தெளிகிறவன் விழிப்பதுபோல் விழித்து, "அப்பாடா!" என்று கன்னத்தைத் தடவிக்கொண்டு ஓரடி பின் வாங்கி, "ராமப்பா! இந்தக் கன்னத்திலும் ஓரடி கொடுங்களேன்" என்ருன். அவன் மனைவியும் பிள்ளையும் மற்றும் அநேகரும், "ஐயோ! வேண்டாமே! ஐயோ! வேண்டாமே!" என்று கூச்சல் போட்டார்கள்.

ராமப்பா அவனையே வெறிக்கப் பார்த்து, "புத்தி தெளிஞ்சுதாடா?" என்று கேட்டார்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் ஒரு முழி முழித்தான். "இன்னும் மயக்கம் முழுக்கப் போகல்லே?" என்று சொல்லிக்கொண்டே இடது கையால் அவன் வலது கன்னத்தில் பளீர் என்று அடித்தார். அடித்துவிட்டு, "உள்ளத்தைச் சொல்லு, என்ன சாப்பிட்டாய்?" என்று கேட்டார். "கஞ்சா தின்னேன்" என்றான்.

"யார் கொடுத்தது?"

"குடியானவத்தெரு சுப்பரமணியன்."

"கொண்டா அந்தச் சுப்பரமணியப் பயலே!" என்று சுக்ரிவன்போல் ஆக்ஞை பண்ணினர்.

இரண்டு பேர் குடியானவத் தெருவை நோக்கி ஓடினார்கள். "அவனுக்கு என்ன பைத்தியமா? இத்தனை நாழி 'பஞ்ஞாநாடு பொழுதுவிடிய' என்று ஓடியிருக்க மாட்டானா?" என்று ஒருவருக்கு ஒருவர் சொல்லிக்கொண் டார்கள். ராமப்பா குடம் ஸாம்பிராணி முதலிய தூபங்களைத் தூரக் கொண்டுபோய்ப் போடச் சொல்லிவிட்டு, கோபாலனைக் கிணற்றங் கரையில் உட்கார்த்திவைத்து, இரண்டு மூன்று குடங்களை வரவழைத்து, குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஐம்பது அறுபது குடம் தலையில் கொட்டி வைத்தார். முக்கால்வாசி மயக்கம் தெளிந்தது. பிறகு கொஞ்சம் மோர் கொடுத்து உள்ளே படுக்கவைத்துத் தூங்கும்படி ஏற்பாடு செய்தார். கூட்டம் கலைந்தது. பிறகு கோபாலனின் மனைவியையும் பிள்ளையையும் அழைத்து, "நன்

ருய்த் தூங்கட்டும். பேச்சுக் கொடுக்காதே யுங்கோ. பேச்சுக் கொடுத்தால் குடி கெட்டுப் போச்சு" என்று பயமுறுத்திவிட்டுப் போனுர்.

அவர் எழுபத்தைந்து வயசில் இறந்து போனுர். துக்கப்படாத ஜனங்கள் அந்த ஊரில் இல்லை. "ஒவ்வொருவரும் 'நம்ப ராமப்பா' என்று அழைக்க வேண்டுமானுல் எப்படி இருக்கவேண்டும்? மிகவும் நல்ல மனுஷன். தேகத்தில் எவ்வளவு பலமுண்டோ அவ்வளவு பலமுண்டு மனசிலும். எந்த வீட்டில் ஸங்கடம் இருந்தாலும் என்ன என்ன என்று தம் காரியம்போல் பார்த்து ஏதாவது ஓர் உபாயம் செய்துவிட்டுத்தான் போவார். இனி ஊருக்கு ஒரு தீராத குறைதான். நல்ல உபகாரி. உத்தம மான ஜன்மம் கிடைக்கும். இனிமேல் அந்த மாதிரி எங்கே இருக்கா? விரலை மடக்கு, பார்ப்போம்".........இப்படியெல்லாம் அவர் காலமான பிறகு நெடுநாட்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

◉

PRINTED AT
THE MADRAS LAW JOURNAL BRANCH PRESS,
AT TIRUBHUVANAM, TIRUVADAMARUDUR POST.